JENNIFER AMES

Răzbunare ratată

Traducerea și adaptarea în limba română de

LUCIAN IRIMIA

ALCRIS
M94

Capitolul 1

– Londra în august e un iad, anunță Cherry O'Shann. Îi făcu acest anunț lui Rupert, motanul negru al restaurantului, care stătea în fața ei, lingându-și labele. Era o zi toridă, asfaltul sfârâia de căldură, vântul era uscat și toți, în afară de ea, erau la țară sau la mare.

– Aș dori să fiu și eu mulțumită ca tine, i se adresă ea lui Rupert. Îl botezase Rupert pentru că semăna în mod comic cu un unchi de-al ei. Mi-aș dori să savurez statul aici până la prânz, văzând aceleași fețe cunoscute, alegând din meniu ce e mai ieftin, nu ceea ce aș dori să mănânc. Aș fi vrut să consider vechiul birou de avocatură unde lucrez ca fiind Paradisul, cum crede angajatorul meu, domnul Julian Wright. Aș dori să nu-mi doresc tot timpul să scap de toate. Se spune că mulțumirea e o virtute, dar nu e mai degrabă un fel plăcut de a masca înfrângerea?

Rupert nu răspunse. Se întinse, dădu mânios din coadă și se așeză la loc.

Cherry oftă și deschise ziarul. Nu era nimeni la ora aceea în restaurant să o admire, ceea ce era păcat. Cherry O'Shann arăta bine. Părul ei era roșcat-arămiu. Fruntea ei era largă, ochii mari și depărtați erau căprui, buzele pline, bărbia frumos conturată dând impresia de voință. Era o față atrăgătoare: vie și expresivă.

Era de înălțime medie, suplă și avea haine elegante, cât îi permitea salariul.

Cherry citea mereu anunțurile de oferte de serviciu, mai întâi. Nu știai ce poți găsi acolo. Vreun fost prinț misterios putea căuta o secretară. Soția unui milionar poate dorea o tânără însoțitoare să meargă cu ea în jurul lumii.

Acum optsprezece luni, Cherry se gândea că terminase cu dragostea. Inima i se împietrise. Nu mai putea citi un roman de dragoste cu final fericit fără să vrea să-l arunce în foc.

Dacă ai fi întrebat-o ce gândea despre prietenie, ar fi răspuns:

– Nu există prietenie între două femei, cea mai bună prietenă îți va fura bărbatul.

Sau dacă ai fi întrebat-o care era părerea ei despre dragoste, ar fi zâmbit misterios și ar fi răspuns:

– Ce știu bărbații despre dragoste? Imediat ce pleacă de lângă tine, încep să flirteze cu prima fată frumoasă care le iese în cale.

Cherry fusese părăsită. Probabil cel mai rău lucru care i se putea întâmpla unei fete sensibile. Aruncată ca un palton purtat. Dată la o parte de o inimă care alădată bătea nebunește pentru ea.

Cherry crezuse că toată lumea îi cunoștea rușinea. Dar în cele din urmă simțul umorului o salvase. Acum se gândea că dacă ar fi putut evada din Londra un timp s-ar fi vindecat complet. Să schimbe priveliștea, slujba și oamenii.

Deodată, citind anunțurile, scoase un mic țipăt. Nu-și putea lua ochii de la un anunț.

„Scriitor, călătorind spre Insula Locus în căutarea culorii locale, caută pentru angajare tânără secretară. Trebuie să fie inteligentă și educată. Prezentați-vă la camera 24, Hotel Ritz."

Numele Insulei Locus o făcuse pe Cherry să tresară. Insula Locus... locul unde cândva credea că își va întemeia o familie. Cât de des își imaginase asta! Nu doar din descrierile din scrisorile lui Simon, ci și din propria imaginație. Insula Locus, unde el o așteptase să-i fie mireasă. Acum optsprezece luni, scrisoarea lui îi spusese că se căsătorise cu altă fată. Cu cea mai bună prietenă a lui Cherry, căreia însăși Cherry îi dăduse o scrisoare de recomandare pentru Simon!

Nina Morris, drăguță, delicată, înșelătoare. Nina, care era acum soția lui Simon. Închise ochii și și-l imagină, cu părul lui blond, ochii lui veseli, înalt, lat în umeri. Nu e de mirare că i-a plăcut Ninei!

Cherry se hotărâse să nu se mai gândească la ei. Totuși, văzând numele de Insulei Locus, toată tristețea îi reveni și-i venea să se răzbune. Își strânse pumnii și în ochii ei se oglindi mânia și hotărârea.

Voi obține neapărat slujba asta, se gândi ea hotărâtă. Voi merge acolo cu acest scriitor și voi vedea ce au de spus. Nu va fi o zi plăcută pentru Nina când voi sosi!

Puse ziarul sub braț, ceru nota de plată, se duse la oglinda din partea cealaltă a sălii și își aranjă pălăria. Se va prezenta la interviu imediat. Ce dacă întârzia la biroul de avocatură.

Zece minute mai târziu se prezenta la recepția hotelului. Se gândea că acela care dăduse anunțul trebuia să fie bogat. Acest hotel era scump. Cherry crezuse că scriitorii locuiau în mansarde. Sau dacă trecuseră de faza asta, aveau vile la țară, cu mobilă din stejar și șeminee. Dar nu în cel mai scump hotel din Londra. Avu o presimțire rea.

Dacă e un anunț fals? se gândi ea. Poate că nu e scriitor. Voi afla curând și dacă se dă la mine, vede el. Ochii ei căprui aveau o strălucire periculoasă.

Ciocăni la ușă și se auzi o voce bărbătească plăcută.

– Intră.

O clipă mai târziu se afla într-un living modern, în fața unui birou negru la care stătea un tânăr înalt și suplu cu părul șaten, ochi cenușii și ochelari cu rame de baga.

– Aș dori să vorbesc cu domnul... Am venit pentru anunț.

Tânărul zâmbi. Avea un zâmbet fermecător. Prea fermecător, având în vedere că nu se cunoșteau, se gândi Cherry.

– Da, spuse el. Ia loc. Eu am dat anunțul.

Îl privi atentă.

– Dar am crezut... spunea că e vorba despre un scriitor.

– Ei bine, de ce n-aș fi un scriitor?

Nu știa ce să spună, dar își imaginase scriitorii fiind bătrâni, cel puțin scriitorii care aveau bani să călătorească în Indiile de Vest cu o secretară.

– Numele meu, spuse tânărul, e Nicolas Fitzgerald. Se scrie N-I-C-O-L-A-S, nu N-I-C-H-O-L-A-S. Vei ține minte?

Murmură ceva. Cu greu își reveni din uimire.

– Iar numele meu e Cherry O'Shann.

– Un nume frumos, comentă el. Parcă ar fi luat dintr-o comedie muzicală. Ești secretară?

– De ce n-aș fi? O irita. Nu numai că se purta familiar, dar era și puțin ironic.

– Ai dreptate. Dar m-am gândit că ești prea dominantă ca să fii o secretară bună. În plus, arăți bine. Asta nu distrage atenția celor pentru care lucrezi?

Cherry se roși, mânioasă. Era gata să se ridice și să plece, dar își aminti ce însemna slujba pentru ea. Vroia să se răzbune pe Simon și Nina.

Răspunse rece:

– Mulțumesc pentru compliment, dar am știut întotdeauna să-mi port de grijă.

Tânărul își dădu capul pe spate și râse.

– Așa deci. Știi câte candidate am văzut în dimineața asta? Cam cincizeci.

Probabil că era adevărat, se gândi ea. Era o slujbă atrăgătoare. Călătorie, aventură. Plus posibilitatea unei povești de dragoste.

Dar Cherry nu vroia o poveste de dragoste, ci răzbunare.

– Poate că ai văzut cincizeci, dar până acum n-ai angajat nici una, nu-i așa?

– Nu, admise el. N-am angajat nici una până acum. Așteptam să...

– Ce așteptai? întrebă ea.

Zâmbi.

– Poate te așteptam pe tine.

Îi venea să-l pălmuiască, ar fi meritat. Era un tânăr insuportabil. Dacă obținea slujba,va fi o plăcere să-l pună la locul lui. Se controlă și răspunse:

– De ce să mă aștepți pe mine?

Întinse picioarele lungi și privi tavanul.

– Când m-am hotărât să angajez o secretară să mă însoțească la Insula Locus, îmi imaginam cam cum ar arăta. Nici una dintre celelalte candidate nu s-a potrivit cu ce-mi imaginasem, în afară de tine.

Cherry se ridică în picioare.

– Evident, anunțul a fost o glumă și dacă pe tine te amuză, te asigur că pe mine sau pe celelalte fete care și-au irosit timpul și au dat banii pe autobuz, nu. Vezi, te rog, să-mi dai doi șilingi pe care i-am dat pe bilete și mă voi întoarce la biroul unde lucrez.

– Hei, se ridică și el, ce tot spui?

Își vârî mâinile în buznare și o privi enigmatic. Era foarte înalt, cam un metru nouăzeci. Era suplu. Nu te pripești cu concluziile? Postul există. Merg în Indiile de Vest pentru culoarea locală și doresc o secretară. E așa de ciudat?

– Nu, răspunse ea.

– Salariul este de douăzeci de mii de lire pe an plus cheltuielile. Ce ai de spus?

– Nimic, spuse Cherry. Să-ți trimit recomandările?

– Recomandări? Nu-mi pierd timpul cu așa ceva. Dacă sunt prea bune s-ar putea să fie false și dacă nu sunt prea bune nu mi le-ai arăta, nu-i așa?

Mânia o cuprinse din nou.

– Sugerezi că aș falsifica recomandările? întrebă ea.

– Nu înțeleg de ce n-ai face-o dacă nu le-ai obține altfel. Dar cum văd că te superi, nu insist. Întotdeauna cântăresc oamenii după înfățișare. Ce bun să fii scriitor dacă nu poți aprecia caracterul unui om?

– Vrei să-mi dai o probă de dictare?

– O, sunt sigur că poți stenografia. Nu gândesc prea repede, se scuză el zâmbind.

Se întrebă cu cinism dacă totuși gândea.

– Ce fel de cărți scrii? întrebă ea.

– Romane de dragoste. Plaje luminate de lună, palmieri, săruturi pasionate. Cred că-ți dai seama despre ce e vorba.

– Pare ciudat că un bărbat vrea să scrie așa ceva, nu se putu ea opri să remarce.

– De ce? întrebă el. La urma urmelor, și bărbații pot fi romantici, nu numai fetele. Dragostea e un subiect plăcut, ești de acord?

Buzele ei se strânseră.

– Nu știu la ce folosește, răspunse ea.

– Păcat, oftă el. Am auzit că Insula Locus e plină de romantism. Dar dacă nu ești romantică, degeaba. Poate că mă vei tempera.

***

Un sfert de oră mai târziu, când Cherry părăsi hotelul, acceptase slujba. Va călători cu el spre Insula Locus pe vaporul Oceanic, peste zece zile. Nu-și schimbase părerea despre el, dar vroia să meargă acolo.

E un prost, se gândi ea, dar pare inofensiv și ar trebui să-mi pară bine.

Ar fi fost surprinsă să-l vadă după ce plecase ea. Începu să râdă. Râdea din tot sufletul. Își scoase ochelarii și-i aruncă într-un sertar al biroului. Își trecu mâna prin păr și redeveni vioi. Luă telefonul și formă un număr.

– Totul e în regulă, spune el pe un ton de om de afaceri. Mi-am luat o secretară. E frumoasă. Crede că sunt scriitor, deși nu are o părere prea bună despre inteligența mea. Sper să nu-și dea seama, asta ar strica tot.

Cherry îl anunță în acea seară pe patronul ei, domnul Julian Wright, că pleacă.

– Dar draga mea, nu-ți dai seama ce faci. Citise dintr-o carte juridică groasă, pe care o lăsă pe masă.

– Ba da, îl asigură ea. E genul de slujbă pe care mi-o doream. Am ocazia să călătoresc, să văd locuri noi, să ies din rutină.

– Dar rutina e plăcută, remarcă el serios.

Era un avocat slab, cu părul de culoarea nisipului, cu trăsături regulate, o frunte înaltă, o gură binevoitoare și ochi căprui.

– Urăsc rutina, protestă Cherry vehement. Această nouă slujbă e aventuroasă.

– Aventuroasă, spuse domnul Wright. Și cum rămâne cu siguranța ta? Nu-ți dai seama că siguranța e cel mai important lucru în viață?

– Nu cred, obiectă ea. Cred că majoritatea oamenilor lasă viața să treacă pe lângă ei pentru că se țin cu unghiile de siguranță.

– A, oftă el, ești tânără!

– Nici dumneavoastră nu sunteți prea bătrân. Aveți doar douăzeci și șapte de ani!

Era uimită că spusese asta. Ieri nu i-ar fi vorbit așa. Dar de când primise noua slujbă, parcă era alta. Simțea că Soarta intervenise în viața ei. Soarta o trimitea spre Insula Locus ca să se poată răzbuna pe cei care-i distruseseră viața.

Julian o privi gânditor.

– Îmi pare rău, spuse ea. Dar plec. De fapt, am acceptat deja cealaltă slujbă. Vă sunt recunoscătoare, domnule Wright, pentru că ați fost bun cu mine cât am lucrat pentru dumneavoastră.

– Presupun că nu mai e nimic de spus, remarcă el trist. Se mai înveseli. Ce-ai zice să luăm cina diseară?

Cherry era atât de surprinsă încât acceptă. Se întrebase adesea ce făcea el seara. Până acum și-l închipuise petrecân-

du-și serile în vreun club. Dar în seara aceasta, Julian Wright se purtă neașteptat. Nu numai că o duse la un restaurant scump, dar comandă șampanie. Ca efect al băuturii, vorbi despre el însuși. Îi povesti când locuise la țară, de studenția de la Cambridge, de lunile când așteptase să fie angajat prima oară.

– Mi-e teamă că nu sunt chiar un avocat de succes, admise el. Disprețuiești pe cei care n-au succes, Cherry?

Era prima dată când îi spunea Cherry.

– Nu știu, spuse ea. Cred că majoritatea fetelor așa fac. Dar e ridicol să spui că ești un ratat. Ești abia la început.

– Cred că aș avea succes dacă... Lovi cu pumnul în masă. Dacă aș putea să-mi depășesc timiditatea asta absurdă, acest complex. Când sunt singur țin pledoarii strălucite, dar imediat ce am public, chiar și o singură persoană, nu pot să mai spun nimic.

– Ai un singur ascultător în seara asta și pari elocvent, remarcă ea zâmbind.

– Da, dar în seara asta e prima dată în viața mea când am putut spune ce voiam. Aș putea să-mi depășesc emoțiile stupide dacă... Făcu o pauză, fărâmiță o felie de pâine și spuse: dar tu pleci.

– Ce legătură are cu mine? întrebă ea, surprinsă.

– Nu știu. Dar cred că ar trebui să mă îndrăgostesc de tine, Cherry. Asta m-ar ajuta, nu-i așa? Să mă facă să am încredere în mine și să spun ce am în minte în sala de judecată.

Se schimbase atât de brusc încât nu putea decât să-l privească. Era jenată că și ceilalți oameni din sală îl priveau. Vocea lui, de obicei blândă, răsuna în restaurant.

– E ridicol, spuse ea. Dacă vroiai să te îndrăgostești de mine, o făceai până acum.

– Poate, fu el de acord. Își dădu capul pe spate și râse. Vorbim prostii! M-am îndrăgostit de tine acum un an, dar timiditatea mea blestemată m-a oprit să-ți spun, presupun că n-are sens să-ți cer să te măriți cu mine și să rămâi în Anglia?

– Să mă mărit cu tine? La fel de bine și-ar fi închipuit că era soția chelnerului! Să mă mărit cu tine? repetă ea. E ridicol.

– De ce ar fi ridicol? întrebă el mânios. Ești logodită cu altcineva?

Dădu din cap că nu. Lampa de pe masă îi făcea părul să arate ca arama.

– Nu, sigur că nu! spuse ea. Dar e absurd să mă ceri așa în căsătorie. Nu avem nici o poveste de dragoste...

– Dar ți-am spus că sunt îndrăgostit de tine. Poveștile de dragoste sunt prostii.

– Nu cred, răspunse ea rece.

Uita că în ultimele otsprezece luni avusese același punct de vedere.

– Poveștile de dragoste, spuse Julian sunt refugiul celor slabi cărora le e teamă să dea piept cu viața. De acea, își fac visuri. Nu credeam că ești așa, Cherry. Credeam că ești curajoasă, de aceea aveam nevoie de tine.

Îi venea să râdă.

– Sunt flatată de cele ce ai spus, domnule Wright, dar nu te iubesc.

Se lăsă tăcerea. Cherry se simțea jenată. Julian încercă să prindă în furculiță o bucată de brânză, apoi o privi.

– Poate mă vei iubi într-o zi, s-au întâmplat și lucruri mai puțin probabile.

– N-aș vrea să-ți faci speranțe, spuse ea.

– Prostii! exclamă el. Toți îndrăgostiții speră, degeaba îi previi. Speră până se satură. Cât timp vei fi plecată?

– Domnul Fitzgerald e scriitor. Intenționează să se stabilească pe Insula Locus un timp, pentru a scrie un roman despre ea.

– Ce cărți a mai publicat până acum?

Întrebarea o luă pe nepregătite.

– Nu știu.

– Care e numele lui complet?

– Nicolas Fitzgerald. Nicolas fără h.

Julian se încruntă.

– N-am auzit de el și am citit toate recenziile de carte. O privi. De unde știi că e un scriitor adevărat?

N-avea de unde să știe, de fapt bănuia că nu era scriitor, dar nu vroia să-i vorbească domnului Wright despre suspiciunile ei. Ar fi putut s-o convingă să nu plece. Dar ea voia să plece.

Se întrebă cum ar fi să-l reîntâlnească pe Simon. Pasiunea cu care făcea dragoste cu ea o vrăjise. Probabil și pe Nina! sau Nina îl vrăjise pe Simon? Oare ce va simți când îl va revedea? Îl va mai iubi? Dacă îl voi reîntâlni nu voi simți decâ ură. Sau mai curând indiferență, se gândi ea.

Julian o readuse cu picioarele pe pământ:

– Cherry, de unde știi că bărbatul ăsta e cinstit? Ai făcut cercetări? De unde știi că nu e un impostor, sau chiar mai rău?

– Ce ar putea fi mai rău? Vocea ei era slabă.

– Ar putea fi un infractor. Circumstanțele în care te-a angajat par dubioase.

Izbucni în râs.

– Te asigur că n-are destulă minte să fie infractor!

– N-aș fi atât de sigur. Chiar trebuie să pleci?

Dădu din cap că da.

– Nu înțelegi. De un an de zile visez să vizitez Insula Locus. Acum am această șansă și n-o voi pierde pentru nimic în lume!

O privi ciudat. Atunci, nu mai am ce spune. Dar dacă vei fi în necaz și vei avea nevoie de un prieten, contează pe mine. Știu că sunt un om șters, că nu sunt romantic, dar te voi putea ajuta. Promiți că mă vei anunța dacă vei avea nevoie de mine?

Vocea ei tremura.

– Sigur, domnule Wright. Îți sunt recunoscătoare.

– Julian, o corectă el solemn. Hai să batem palma.

Bătu palma cu el, gândindu-se că situația era comică. Totuși, când să adoarmă, se gândi că asta o liniștea.

Capitolul 2

Atmosfera unei croaziere cu vaporul o deosebește de orice alt tip de călătorie. O simți în momentul în care te îmbarci. O atmosferă de speranță, de voioșie, toți renunțând la grijile lor și fiind gata să țină minte săptămânile fericite la bordul palatului plutitor, ani de zile.

Bărbatul cărunt cu pălăria pusă strengărește merge mai țanțoș și își dă importanță, iar femeile acelea trei, cam trecute, sporovăind și râzând animat, ar îndrăzni să arunce priviri așa de șăgalnice bărbaților din orașele unde locuiesc?

Toți se întreabă ce va aduce nou această croazieră în viața lor. Ce prietenii, ce povești de dragoste, chiar ce tragedii.

Cherry era emoționată și puțin tristă. În acea dimineață, privea marea de figuri de pe chei. Fața lui Julian era acolo și se simțea tristă să-l părăsească. Venise la Tilbury s-o conducă. În ultimele zece zile deveniseră prieteni buni. Simțea pentru el o prietenie caldă. Va fi vreodată mai mult decât atât? Câteodată simțea că da. Odată ce Julian își depășise

timiditatea, avea un farmec pe care nu i-l mai remarcase. Era entuziast și avea simțul umorului. În plus, simțea că avea ce-i dărui.

Privind pe punte, Cherry îl văzu pe Nicolas apropiindu-se. Avea o jachetă sport în carouri și pantaloni gri. Purta ochelarii cu rame de baga.

– Îți iei rămas bun de la prietenul tău? întrebă el. Cine e? Tipul înalt în costum? Nu mă mir că te-ai grăbit să pleci.Se întoarse spre el, mânioasă.

– Nu vorbi așa despre el. E un om de treabă.

Nicolas își înfundă mâinile în buzunare și chicoti.

– O fată care spune despre un bărbat că e de treabă vrea să spună că deși îi recunoaște calitățile, e plictisită de el!

– Julian nu mă plictisește!

– Ei bine, gusturile nu se discută. Dar sigur nu e Adonis.

– Nu doar aspectul contează.

– Din păcate, da. Îi zâmbi. Tu arăți bine, Cherry. Altfel nu te-aș fi angajat.

Roși, indignată.

– Te rog, domnule Fizgerald. Aș vrea să avem o relație strict profesională. Spune-mi domnișoară O'Shann.

– Doamne sfinte! murmură el, speriat. Ce început sumbru pentru ceea ce credeam că va fi o călătorie plăcută. Bine, dacă așa vrei. Păcat, tocmai vroiam să-ți cer să-mi spui Nicolas. Cherry și Nicolas. E o combinație atrăgătoare, nu crezi?

– Nu cred. Dacă vei continua așa, îmi voi da demisia.

– Dragă, fii rezonabilă. Cum să-ți dai demisia? Facem două săptămâni până la Insula Locus; e prima oprire, știi că nu poți să pleci de pe vapor.

Cherry se întoarse. În timp ce vorbeau, vaporul plecase. Nu-și dăduse seama. Nici măcar nu-i mai făcuse cu mâna o dată lui Julian și acum se depărtaseră.

– Dacă ai nevoi de serviciile mele, domnule Fitzgerald, voi fi pregătită, spuse ea rece. Vrei să trimiți un steward la cabina mea?

Se întoarse pe călcâie și plecă. Din fericire, avea o cabină numai a ei. Dacă avea de lucru, era bine. Dar în timp ce-și despacheta hainele se întreba dacă va avea ceva de lucru. Suspecta că acest tânăr nu era deloc un scriitor.

A doua zi dimineață, suspiciunea deveni certitudine. Puțin după micul dejun îl încolți.

– Domnule Fitzgerald, m-aș simți mai bine dacă am începe lucrul imediat.

Nicolas ridică surprins o sprânceană.

– Nu-ți place aici? Nu crezi că e un vapor frumos? Nu e mâncarea excelentă și cabina confortabilă? Cred că e confortabilă. Vrei s-o inspectez și să-ți spun părerea mea?

– N-aș dori, răspunse ea. Aș prefera să nu te apropii de cabina mea, și așa provocăm destule bârfe.

Ridică și cealaltă sprânceană.

– Bârfă? întrebă el. Cine ți-a băgat ideea asta în cap?

Roși. Avea obiceiul neplăcut că roșea ușor. Poate din cauza părului roșcat.

– Nu știu, spuse ea.

Chiar în acea dimineață, pe când se plimba pe punte auzise două femei vorbind.

– E destul de frumoasă, spusese una dintre ele. E secretara unui bărbat, râse cinic și adăugă: Toți știu ce înseamnă asta!

– Crezi că putem începe lucrul? reveni ea la subiect. Vreau să simt că-mi merit salariul.

– Ei bine, dacă insiști, voi vedea ce pot face. Cum începi să scrii o carte, domnișoară O'Shann? Mă poți ajuta? Am nevoie de un personaj principal și de o eroină. Acum, hai să ne gândim cum e ea. Ce culoare să aibă părul, de exemplu? Aș prefera roșcat. Și ochii căprui. Și un nas cu doi-trei pistrui. Are gropițe în obraji când zâmbește. Nu prea zâmbește. Eroina noastră are un temperament vulcanic. Iar personajul principal e înalt, suplu și chipeș. Cu păr șaten. Părul șaten îi stă cel mai bine unui bărbat, nu crezi? Are un corp atletic, știe cum să-și poarte hainele, are simțul umorului și o inteligență medie. Pentru început, crezi că e bine, domnișoară O'Shann?

– Cred că n-ai șanse să-ți publici cartea, decât dacă vei cumpăra o editură! remarcă ea sarcastic.

Umorul lui nu se clinti.

– E o idee. S-ar putea să cumpăr o editură, nu m-am gândit la asta. Fă o schiță cu ce ți-am spus. Am lucrat dimineața asta, nu crezi?

– Bine, domnule Fitzgerald. Se întoarse și plecă. Nu era de demnitatea ei să răspundă. Evident, nu era scriitor. Atunci ce era?

Era vreun tânăr nechibzuit care avea prea mulți bani și nu știa ce putea face cu ei, care se juca de-a scriitorul sau... Care era misterul lui? Cu cât e gândea mai mult, cu atât era mai convinsă că trebuia să fie un mister.

Se gândea la asta când stewardul îi aduse buletinul de bord, care era distribuit pasagerilor. Erau cotații la bursă, noutăți politice, anunțuri despre infractori. Un paragraf îi atrase atenția.

„Scotland Yardul îl caută pe Nicholas Freeman. S-a stabilit că a fost implicat în ultimul scandal financiar, cazul McMasters. Se crede că umblă sub un nume fals. Are un metru nouăzeci, e suplu, păr șaten, chipeș, cu haine elegante. S-a dat drept ducele d'Egbert. S-a auzit un zvon că s-ar fi îmbarcat pe o navă de pasageri, sub nume fals."

Cherry citi și reciti acel paragraf. O suspiciune groaznică puse stăpânire pe mintea ei. Nu era posibil. Era ridicol să creadă și numai o clipă că era posibil. Fusese proastă să se gândească la asta, și totuși...

Brusc, cuvintele lui Julien îi reveniră în minte. „Dar scumpo, de unde știi că nu e vreun delincvent notoriu? Ce dovadă ai că nu e?"

Aceste cuvinte îi răsunau în minte până când fu gata să se plesnească peste urechi ca să nu le mai audă... Numele bărbatului era Nicholas, aproape același nume.

Poate de aceea insistase să-i scrie numele fără „h". Acest gând o înfioră. Dacă e escrocul acela, se gândi ea cu diperare, ce să fac? E datoria mea să aflu și să-l predau autorităților? sau...

Doamne, mai bine l-aș fi ascultat pe Julian și n-aș fi acceptat slujba asta! N-aș fi făcut-o dacă nu m-aș fi gândit la Simon. Simon care o trădase. Simon pe care-l iubea pasionat. Simon către care acest vapor o aducea cu fiecare zi mai aproape.

Problema urgentă era ce să facă în legătură cu Nicolas. Gândul că el putea fi vestitul escroc o obsedă toată ziua și noaptea următoare. Bineînțeles, nu știa nimic sigur, dar simțea că Nicolas Fitzgerald și escrocul Nicholas Freeman erau aceeași persoană.

Simțea că e de datoria ei să afle. Însă cum ar fi putut? Avea senzația incomodă că dacă ar fi încercat să-l facă să recunoască, s-ar face doar de râs. La început crezuse că era un prost, dar acum era convinsă că nu era așa. Nu reușise să-l facă să se poarte frumos. Îl detesta. Își spunea asta adesea. Totuși, foindu-se în pat, spera că dacă Nicolas va fi adus în fața justiției, nu va fi ea responsabilă.

Asta deoarece nu-mi place ca cineva să stea la închisoare, se gândi ea. Nici cel mai mare dușman al meu.

Totuși, o perioadă la închisoare nu i-ar fi prins bine? Ar fi putut să-i piară zâmbetul enervant sau lucirea răutăcioasă a ochilor. Poate l-ar fi învățat să se îmbrace mai sobru. De ce îmbracă și se poartă așa? se gândi ea. Își imaginează că femeile îl admiră pentru asta?

Spre neliniștea ei, în următoarele zile află că femeile chiar îl admirau pentru felul cum se îmbrăca. Cel puțin le plăcea să fie în compania lui. În timp ce se plimba înainte de masă, Cherry îl vedea adesea în compania a trei-patru tinere la bar sau plimbându-se pe punte cu una sau două la braț.

N-ar fi putut spune de ce văzându-l vorbind și râzând cu aceste fete, se supăra atât de tare. Ți-aș putea spune ceva de îți va pieri zâmbetul acela de pe față, domnule Nicolas Fitzgerald, se gândea ea.

De asemenea, era tulburător să afle că se pricepea la toate sporturile de pe punte. Nu mai era nici un bărbat pe punte care să facă față la o partidă de tenis. Era suplu și rapid. Toate femeile se băteau să-l aibă partener. Deși îi displăcea de el, Cherry trebui să admită că arăta bine în șortul alb, cu cămașa descheiată la gât. Deja se bronzase puțin.

Când se întâlneau o saluta vesel, dar chiar această veselie o tulbura. Stătea pe punte în fața ei, cu mâinile în buzunare, legănându-și trupul înalt și o întreba:

– Cum merge treaba? domnișoară O'Shann. Păcat că trebuie să-ți spun domnișoară O'Shann, când Cherry e un nume atât de frumos.

– Mă întreb dacă îmi vei da ceva să lucrez, răpundea ea acid.

O privea surprins.

– Să-ți dau de lucru? Credeam că ți-am dat. Nu ți-am dat descrierea personajelor principale ieri? Ai dactilografiat-o?

– Credeam că glumești, răspunse ea.

– Bineînțeles că n-am glumit. Te rog, fă-o. Și în după-amiaza asta, dacă nu sunt prea ocupat, voi începe să-ți dictez primul capitol.

În ultimele zile, Cherry își făcuse prietene pe vapor, dar nu erau prietene și cu Nicolas. Se împrietenise cu câteva fete care mergeau în vacanță spre Indiile de Vest și cu o tânără căsătorită care se ducea să-și întâlnească soțul în Jamaica și era însoțită de un copil de trei ani. Se împrietenise și cu un tânăr care mergea pe Insula Locus pentru a lucra la o mare companie de import-export.

Era un tânăr plăcut, înalt, suplu și bine proporționat. Îi plăcea fiindcă era natural. Îl chema Harry Brown, un nume fără pretenții. Nici lui nu-i plăcea de Nicolas.

Stăteau unul lângă altul pe punte, privind un meci de tenis. Nicolas avea ca parteneră o fată extraordinar de frumoasă, cu păr negru cârlionțat, ochi mari căprui și un trup atrăgător. Era o moștenitoare bogată.

– Tipul ăsta îmi dă dureri de cap, exclamă tânărul de lângă Cherry.

– Care dintre ei?

– Cel înalt cu ochelari cu lentile groase.

Deși era și părerea lui Cherry, în mod curios se mânie, dar o clipă mai târziu se calmă. De fapt, era de acord cu tânărul.

– Cine dracu e? continuă Harry Brown.

– E domnul Nicolas Fitzgerald. Trebuie să te avertizez că sunt secretara lui.

Exclamă, cam grosolan:

– Secretara lui! La ce-i trebuie o secretară?

Îi era greu să-i explice.

– E scriitor, spuse ea.

– Majoritatea bărbaților care n-au ce face spun că sunt scriitori. Nu că ar fi vina ta, presupun că pentru tine e doar o slujbă?

Dădu din cap că da.

– Da, e doar o slujbă. Mi-a dat ocazia să călătoresc.

Harry o privi curios.

– Acest Fitzgerald nu înseamnă nimic pentru tine?

– Bineînțeles că nu, spuse ea roșind.

– N-am vrut să te supăr, spuse el repede. Presupun că fiind secretara lui, știi multe despre el.

– Suficient, spuse ea.

O privi și-i zâmbi ciudat. Nu-i înțelese zâmbetul, dar atunci nu se îngrijoră.

– O să fim prieteni, profeți el.

O aștepta mereu și se plimbau pe punte înainte de masă.

– Ce a mai făcut scriitorul nostru în dimineața asta? întrebă el.

Nu știa ce făcuse Nicolas, dar avea o bănuială. Sigur fusese pe terenul de tenis sau să arunce inele pe țăruș sau în compania frumoasei brunete Peggy Norman.

Oare e surprinzător că o alege pe ea? se gândi ea, mânioasă. Probabil vrea să pună mâna pe o moștenitoare.

Într-o dimineață când priveau valurile spărgându-se de provă, Harry spuse:

– Presupun că ai acces la hârtiile private ale domnului Fitzgerald.

Cherry fu surprinsă.

– De că să am acces la hârtiile lui?

– Ridică din umeri.

– Doar ești secretara lui.

– Nici măcar nu știu dacă are documente private.

– Toți au documente private. Credeam... ezită înainte să continue, că dacă ai avea acces la ele ar fi amuzant să aflăm dacă este într-adevăr scriitor.

– De ce crezi că n-ar fi scriitor?

Râse.

– Nu știu. Poate după felul cum se poartă.

Discuția se încheie, dar în zilele următoare se gândi adesea că interesul lui Harry Brown pentru Nicolas era surprinzător.

– Presupun că scriitorul nostru își ține manuscrisele încuiate într-un seif, remarcă el într-o zi.

– Scriitorii își țin de obicei manuscrisele în seifuri? întrebă ea.

Nu răspunse imediat.

– Ar fi o glumă dacă într-o după-amiază când va fi ocupat vom merge în cabina lui, vom deschide seiful și le vom citi. Presupun că știi cifrul de la seif.

– Nu-l știu, spuse ea. Nici măcar nu știu să aibă un seif.

– Prostii, exclamă el. Probabil că ai văzut seiful când ai fost în cabina lui să-ți dicteze.

– Nu l-am văzut. Și chiar dacă l-aș fi văzut și aș fi știut cifrul, nu aș spune nimănui!

– Haide. Ce rău am face? Am putea să-i citim poveștile de dragoste și să râdem de ele.

– Pari foarte interesat de domnul Fitzgerald și de munca lui, comentă ea.

– Bineînțeles că nu, supuse el izbucnind în râs. Mă interesează persoana lui doar în legătură cu tine, Cherry. O luă de braț și-și continuă plimbarea. Dar simțea că Harry Brown avea un motiv întemeiat să fie interesat de șeful ei.

În dimineața celei de-a șaptea zile, Nicolas veni bine dispus la Cherry.

– Bună dimineața, Ch... domnișoară O'Shann. Azi am inspirație. Nu-mi spune că era timpul! Nu e nimic mai descurajant atunci când ai luat o hotărâre decât să-ți spună cineva că tebuia s-o iei cu zile în urmă.

– Nu vreau să-ți spun asta, răspunse ea rece.

– Păcat, căci atunci când te-am cunoscut mă gândeam că mă vei influența în bine. Credeam că mă vei pune la treabă. De aceea te-am angajat, m-ai dezamăgit puțin.

– Îmi pare rău că nu corespund, murmură ea.

– La naiba! exclamă el. Abia te văd, deci cum să știu dacă ești corespunzătoare? Am spus că m-ai cam dezamăgit. Sperasem că ne vom distra împreună.

– Se pare că te distrezi destul cu domnișoara Norman.

Nicolas ridică o sprânceană.

– Ești geloasă? întrebă el.

Era prea mult pentru Cherry, care-i replică mânioasă:

– Te asigur că nu sunt câtuși de puțin geloasă!

– Atunci e bine, zâmbi el. Vroiam să aflu. Era păcat să fii geloasă și să nu știu. E flatant să fie o fată geloasă pe tine. Acum hai la mine să lucrăm.

Avea o cabină mare și confortabilă, pe puntea principală. Avea o canapea, o masă, câteva scaune și patul. Era frumos decorată și perdelele fluturau la hublouri.

Se trezi privind după seiful de care-i vorbise Harry Brown. Zări un mic seif pe o masă lângă pat.

Îi urmări privirea și comentă:

– Acolo țin documentele de familie. E o responsabilitate mare, dar scumpa mea mamă m-a făcut să promit înainte să moară că nu mă voi despărți niciodată de ele. Au valoare sentimentală.

Dar Cherry nu-l asculta.

Dacă era Nicolas Freeman, nu putea fi acolo dovada vinovăției lui? Își ținu respirația. Oare de aceea voia Harry Brown să vadă conținutul seifului? Dacă așa era, ce-l interesa pe el Nicolas?

– Cred că era mai bine să-ți lași documentele de familie în seiful vaporului, remarcă ea.

– O, nu, râse el. Documentele de familie sunt treburi intime și n-aș vrea ca altcineva să-și vâre nasul.

În timp ce-l aștepta să înceapă să-i dicteze își dori ca Julian să fi fost aici și să fi putut discuta toată situația cu el. Chiar și cu riscul de a zâmbi superior și a spune „Ți-am spus eu".

Putea bineînțeles să aștepte să ajungă pe Insula Locus și să-i spună totul lui Simon. Înainte îi spunea totul lui Simon, visurile ei, ambițiile, speranțele. Atunci Simon părea că înțelege. Părea să răspundă dragostei ei cu o dragoste la fel de pasionată.

În patru - cinci zile vor ajunge pe Insula Locus. Era emoționată, dar nu cum își imaginase. Înainte să plece, își imaginase că gândurile la Simon și Nina o vor obseda. Dar în mod curios, de când părăsiseră Anglia, Nicolas era în centrul gândurilor ei. Cine și ce era el? Îl disprețuia, câteodată își spunea că aproape îl ura, și totuși...

Ochii lui cenușii străluceau și zâmbea. Își trecu mâna prin părul șaten. Nu-i admir înfățișarea, se gândi ea.

Nicolas îi făcu semn să se așeze și el luă loc într-un fotoliu în fața ei. Își încrucișă mâinile pe piept și-și întinse picioarele lungi. Erau atât de lungi că ajungeau până în mijocul cabinei. Cherry nu se putea abține să nu le privească, având un caiet pe genunchi și un creion în mână, așteptându-l să înceapă.

Nicolas o privi și dădu din cap satisfăcut.

– E plăcut, remarcă el.

– Ce e plăcut? întrebă ea.

– Să stau și să te privesc.

Simți că roșea.

– Păcat că n-ai altceva de făcut, răspunse ea.

Își dădu mâinile în lături cu un gest exasperat.

– Am altceva mai bun de făcut? Nu ești prea sigură pe tine. E păcat, deoarece majoritatea oamenilor te apreciază după expresia feței. Dacă nu ești mândră de tine, nimeni nu te va admira. Dar dacă ești mândră de tine, și alții te vor aprecia.

– Nu e neapărat așa, remarcă ea.

Nicolas ridică o sprânceană.

– Nu e așa? Sper că nu te referi la mine.

– Nu domnule Fitzgerald, spuse ea zâmbind. Nu sunt în măsură să fac asta.

– Ești o mică diavoliță exasperantă, nu-i așa? întrebă el.

– Ce sunt? întrebă ea tresărind.

– Exasperantă, repetă el. Și nu spun iar că nu sunt satisfăcut de munca ta. Doar asta ai spus de când ai plecat din Anglia. Vreau să mai aud și altceva.

– Credeam că m-ai angajat să-mi dictezi, nu să-mi spun opiniile.

Se încruntă, apoi își dădu capul pe spate și râse.

– Bine spuse el, îți voi dicta. Scrie „Capitolul Unu", pe hârtie. Acum, să văd cum începem. Fiindcă veni vorba, am uitat să-ți spun că m-am hotărât ca personajul principal feminin să fie americană. Astfel, cartea va avea o piață mai mare. Și piața americană e foarte importantă. Acum începem:

„Lulu Leeweed stătea pe plaja fierbinte, sub un cer albastru și senin. Era decembrie și nisipul de sub ea era așa de fierbinte de parcă tocmai fusese scos din cuptor".

Cherry îl întrerupse:

– Sper că nu te superi că-ți spun, dar decembrie e în mijlocul iernii în majoritatea statelor americane.

Se gândi puțin, apoi spuse.

– Nu-i nimic, lăsăm așa. Trebuie să aibă și criticii ce comenta. Continuăm: „Lulu Leeweed era o fată suplă și frumoasă cu păr roșcat. Buzele ei erau roșii precum căpșunile și ochii ei erau albaștri. Privea nisipul prelingându-i-se printre degete și văzu un tânăr extraordinar de chipeș venind spre ea. Era înalt și suplu, cu păr șaten, genul de bărbat pe care orice fată și l-ar dori. Dar ceva o șoca pe Lulu. Ochii ei se măriră și țipă, surprinsă. Fața lui era verde.

– Nu, nu, țipă ea. Nu se poate, n-aș putea iubi un bărbat cu fața verde! Își dădu seama cu ușurare că purta ochelari de soare verzi."

Cherry puse caietul pe masă, hotărâtă.

– Îți bați joc de mine sau vrei să spui că asta e o glumă?

– Îndrăznești să numești adevărata literatură o glumă, domnișoară O'Shann? întrebă el prefăcându-se indignat.

– Dacă nu e o glumă, atunci e o insultă pentru inteligența ta, cât și pentru a mea, răspunse ea răstit.

– Credeam, comentă el blând, că am angajat o secretară, nu un critic literar.

– Pentru orice m-ai fi angajat, țin să -ți spun că intenționez să-mi dau demisia imediat ce ajungem pe uscat. Dacă n-ai respect pentru timpul tău, eu cel puțin am pentru al meu.

El zâmbi.

– Haide, spuse el, sunt sigur că te vei răzgândi după ce te vei mai gândi. În plus, cum am putea să ne umplem timpul mai bine? Doar nu vrei să facem dragoste?

Cherry sări în picioare. Era atât de mânioasă că nu mai știa ce spunea.

– Ai sărit peste cal, domnule Nicholas Freeman, spuse ea aspru.

– Cum mi-ai spus?

– Nicholas Freeman.

– De ce mi-ai spus Nicholas Freeman când știi că numele meu e Nicolas Fitzgerald?

– Nu sunt sigură. Mi-ai spus că te cheamă Nicolas Fitzgerald, dar am motive să mă îndoiesc!

Credea că el își va pierde calmul, dar nu fu așa.

– E interesant, spuse el. Deci crezi că mă cheamă Nicholas Freeman? De ce crezi asta? Și pot să te întreb cine e acest Nicholas Freeman?

– Nicholas Freeman e un escroc vestit pe care îl urmărește poliția, spuse ea rece.

Nu știa la ce să se aștepte, dar în mod sigur nu se aștepta la reacția lui Nicolas care își dădu capul pe spate și izbucni în râs. Asta o mânie și mai tare.

– Negi că ești Nicholas Freeman?

Se opri dn râs și o privi serios.

– Presupunând că sunt Nicholas Freeman, ce vei face?

– De ce nu negi? Vocea ei era nesigură.

– Nici nu neg, nici nu admit. Mai mult, îți voi spune ceva, chiar dacă ai avea dovezi că eu sunt acela, nu mă vei da pe mâna poliției.

– De unde știi?

– Deoarece ești puțin îndrăgostită de mine, spuse el zâmbind.

În timp ce vorbea, se ridică și se apropie de ea. O îmbrățișă și o sărută.

– Proastă scumpă, murmură el. Apoi o sărută din nou. Ești o scumpă.

Ar fi continuat s-o sărute, dar Cherry își reveni și-i trase o palmă. Vroia s-o facă de mult, dar în loc să fie satisfăcută, îi venea să plângă.

Nicolas stătea lângă ea, privind-o. O privea aspru. Un obraz îi era roșu. Privindu-l, i se făcu rușine.

– Nu-mi place să fiu pălmuit, Cherry. Tonul lui o înfioră.

– Nici mie nu-mi place să fiu sărutată cu forța, răspunse ea. Dar vocea ei nu era atât de sfidătoare cum dorise.

– Dar ai meritat-o.

– Cum adică am meritat-o?

– Crezi că poți acuza un bărbat că e escroc și să scapi așa de ușor? În plus, cred că ți-a plăcut. Majorității femeilor le place să fie sărutate, chiar dacă pretind că nu.

– Pari să știi multe despre femei, domnule Nicolas Fitzgerald.

– Cred că da, fu el de acord. Asprimea lui pierise. Și mulțumesc că mi-ai spus Fitzgerald. Mă bucur că am pus lucrurile la punct în mod amical.

Câteva minute mai târziu când pășea pe punte, Cherry se întreba dacă lucrurile fuseseră puse la punct. Briza bătea aspru. I se învârtea capul. Dacă nu era Nicholas Freeman, cine

era? Un lucru știa. Nu era scriitor, dar îi dăduse vreo probă că nu era escrocul acela? Întâi râsese, apoi o sărutase. Era asta o probă a nevinovăției lui?

Dar oricine ar fi fost, era hotărâtă să-și dea demisia îndată ce vor ajunge pe Insula Locus. Bănuia că va găsi ușor o altă slujbă. Era gata să plece în cabina ei, când o strigă un bărbat.

– Ei bine, ce ați făcut tu și scriitorul nostru în după-amiaza asta? întrebă Harry.

– Am lucrat la noul lui roman.

– L-a încuiat în seif? întrebă el.

Era supărată. Altceva nu știa?

– Mă doare capul, mă duc în cabina mea, îi răspunse ea.

– Hai să ne plimbăm pe punte, o invită el. Aerul curat îți va face bine.

Poate că avea dreptate și atât de nervoasă și de supărată încât îi era urât singură.

– Călătorești spre Insula Locus, nu-i așa? o întrebă el. Ce vei face când ajungi acolo? Îți vei păstra slujba?

– Nu, răspunse ea. I-am spus în după-amiaza aceasta că îmi voi căuta o altă slujbă.

– Splendid, spuse el. Vroiam să vorbesc ceva cu tine de când ne-am cunoscut. Dar cât timp erai mulțumită cu slujba ta, nu aveam ce spune. Voi avea nevoi e de o secretară acolo. Te vei gândi la asta?

Era puțin surprinsă.

– La ce firmă? întrebă ea ca să câștige timp.

– O firmă de import-export, spuse el, cu sediul în Princeton.

Hotelul lui Simon era lângă Princeton. Era directorul hotelului Grand Palm, un hotel de lux. Acum doi ani, plecase acolo ca director. Cherry trebuia să-l urmeze și să se căsătorească acolo. Dar el se însurase cu Nina fără să ceară scuze sau să dea explicații. Nina lucrase în același birou cu Cherry. Fusese cam epuizată și primise concediu de trei luni. Plecase într-o croazieră în Indiile de Vest și o escală era în Insula Locus.

Cherry îi dăduse Ninei o scrisoare de recomandare pentru Simon, ca să aibă grijă de ea. Primise o vedere de la Nina când ajunsese în port, apoi nu mai primise vești de la ei până la scrisoarea care îi spunea că se căsătoriseră.

Acum, Harry Brown îi oferea o slujbă în Princeton, la câteva mile de hotelul unde trăiau Simon și Nina. Își spuse că ar fi fost o proastă să refuze, era exact ce-și dorea. În plus, părea o slujbă adevărată. Îi plăcea să-și merite salariul. Nu simțise asta de când fusese angajată de către Nicolas Fitzgerald.

Se gândi la asta următoarele două-trei zile și hotărî că ar fi înțelept să accepte oferta lui Harry.

– Minunat, spuse el când află. Sunt sigur că nu vei regreta. Hai la bar să bem un cocteil să sărbătorim.

Merseră la bar și se așezară la o măsuță de sticlă.

– Presupun că ai aflat multe despre Fitzgerald de când lucrezi pentru el, spuse Harry în timp ce sorbea din băutură. Despre viața lui personală, vreau să spun.

Își dădu seama șocată că nu știa mai multe despre el decât știuse în dimineața în care o angajase la hotelul Ritz Plaza.

Nu-i spusese nimic despre el. Nu citise nici o scrisoare sau vreun document de-al lui. Și totuși, nu era secretoman, cel puțin nu dădea impresia.

– Nu știu nimic despre el, răspunse ea.

– Haide, râse Harry, doar lucrezi pentru el. De unde vine? E căsătorit? Ce tabieturi are?

Nu știa să răspundă.

– Nu știu nimic despre el, spuse ea.

Harry părea dezamăgit. Își privea paharul, învârtind măslina.

– Poate poți afla ceva. Ar fi interesant, nu crezi?

– Chiar dacă aș afla, nu ți-aș spune cât timp sunt angajata lui.

– Dar după aceea? sugeră el. Nu te supăra, sunt doar curios. Acum hai să toastăm pentru o lungă relație de afaceri.

Cherry îi spusese lui Nicolas că intenționa să-l părăsească atunci când vor ajunge pe insula Locus, dar nu știa dacă o luase în serios. Avea senzația că nu. Dar cum acceptase oferta domnului Brown, îl căută. Îl găsi sprijinindu-se de balustradă, privind marea. Fața lui era aspră

Când se apropie de el, se întoarse și-i făcu semn cu mâna.

– Bună, domnișoară O'Shann. Nu lucrezi?

– Nu prea am ce, răspunse ea și zâmbi. Oricum, vreau să-mi dau demisia acum.

– Glumești?

– Sunt atât de serioasă încât deja am acceptat o altă slujbă.

– Poftim? exclamă el șocat. Chiar pleci?

– Exact asta fac.

– Hei, nu fi proastă, spuse el mânios. Îți promit că-ți voi da de lucru imediat ce ajungem.

Era a doua oară când o făcea proastă, și asta o supăra.

– Nu cred că-mi mai pasă, spuse ea.

– Dar nu știi ce te voi pune să faci.

– Dacă dictarea de zilele astea era o mostră… începu ea.

– Doamne! exclamă el și râse. Doar nu m-ai luat în serios? Nu-ți dai seama când te tachinează cineva?

– E ciudat că mă plătești ca să mă tachinezi.

– Gusturile nu se discută și mie îmi place.

– Domnul Brown mi-a oferit...

– Oh, deci viitorul tău șef e domnul Brown. N-aș lucra pentru el în locul tău.

– Ai ceva cu el?

– Nu, dar nu te-aș sfătui să lucrezi pentru el. La urma urmei, nu știi nimic despre el.

– Nici despre tine nu știam nimic.

– Acum crezi că știi? Așa crezi, dar în afară de faptul că bănuiești că sunt Nicholas Freeman, ce mai știi?

– E destul, răspunse ea.

Ridică o sprânceană.

– Poate că e, dar atâta timp cât nu spui nimănui, nu-mi face rău.

– De ce crezi că nu voi spune?

– Deoarece dacă îndrăznești să spui cuiva, te voi săruta din nou!

Capitolul 3

Cu o noapte înainte ca vaporul să acosteze pe Insula Locus, fu un bal mascat. Se dădea un premiu pentru cel mai original cuplu. Dimineața devreme, Harry Brown veni la cabina lui Cherry și o întrebă dacă voia să fie partenera lui.

– Am o idee bună, spuse el. Am o grămadă de meniuri de la stewardul șef și le poți coase pe hainele noastre.

Mai târziu, tocmai făcea asta când auzi o bătaie în ușă.

– Intră.

Nicolas îi zâmbi din prag și spuse vesel:

– Vii cu mine la bal, Cherry?

– Îmi pare rău, dar am promis deja altcuiva, spuse ea cu regret. Același regret îl simțise când îi spusese că demisionează. Era ciudat, dar ar fi vrut să meargă la bal cu el. Poate deoarece Nicolas dansa mai bine. Și Cherry dansa bine.

– Chiar așa? întrebă el.

– Merg cu domnul Brown, deja ne-am hotărât ce purtăm.

– La naiba cu Brown, explodă el. Devine o amenințare.

Aproape că-i venea să râdă. Nicolas părea dezamăgit. Se strâmbă și își trecu mâna prin păr și brusc zări în el un alt Nicolas, un bărbat insolent, dar și simpatic. Periculos de simpatic. Se abținu să nu-i spună că merge la bal cu el.

– Nu poți să-i spui că te-ai răzgândit? sugeră el.

– Mă va vedea cu tine.

– Atunci, du-te cu sărmanul pește.

– Nu e un pește sărman.

– Nu contează, nu e important.

– Cum voi lucra pentru el, cred că e important.

– Nu vei lucra mult pentru el, profeți el zâmbind. Curând, te vei întoarce la mine. Atunci mă voi hotărî dacă te mai vreau înapoi. Știu că n-ar trebui să te reprimesc, totuși aș putea fi convins. Poți fi foarte convingătoare când nu ești pusă pe ceartă.

Cherry roși.

– Nu sunt pusă pe ceartă!

Începură să vorbească prietenos, dar acum se certau din nou. Lui Cherry i se părea că nu puteau vorbi decât câteva minute fără să se certe. E vina lui, se gândi ea, mereu spune ceva care mă scoate din pepeni. Mă bucur că am acceptat invitația lui Harry!

Totuși, în mod curios, toată după-amiaza avu vagi regrete. Regretă când îi văzu pe Nicolas și Peggy plimbându-se la braț pe punte, râzând în timp ce plănuiau detaliile costumelor lor

pentru seara aceea. Peggy era vioaie, frumoasă și bogată. Brusc, Cherry se opri din mers. Un gând teribil îi trecu prin minte, deși îi era rușine de el.

Dacă presupunând că Nicolas era Nicholas Freeman, nu aceea era fata pe care ar curta-o? Era vorba doar de frumusețea ei sau de avere?

***

Era o noapte perfectă, nepământenesc de strălucitoare. Luna nouă părea de argint, stelele străluceau, marea era albastru închis, la fel ca cerul. Bătea o briză caldă și proaspătă care te făcea să te gândești la pâlcuri de palmieri și piscine misterioase. Sugera povești de dragoste. Era o noapte romantică, iar grijile lumii păreau prozaice.

Cherry se gândi că acea noapte era ca un amant vijelios. Părea că și sângele ei se înfierbântase. Se simțea straniu, simțea că vroia să fie singură. Nu știa ce era cu ea.

Mâine, călătoria se va încheia, se va despărți de Nicolas. Ar fi trebuit să se bucure deoarece nici un bărbat n-o mai enervase ca el. Nici un bărbat n-o mai făcuse să se simtă atât de prost. Mâine va debarca pe Insula Locus, unde era Simon. Neliniștea pe care o simțea era oare o reînviere a vechii ei iubiri pentru el? O iubire care credea că pierise. Nu putea spune. Privind marea, zări o formă întunecată la orizont, probabil Insula Locus. O privi gânditoare, amintindu-și cum plănuise să vină aici ca soția lui Simon. Își amintea cum așteptase cu nerăbdare acel moment. Îl iubise mult, prea

mult. Nu e bine pentru o femeie să iubească prea mult un bărbat. Și-l închipuise pe Simon așteptând-o pe chei, cu brațele deschise cu ochii plini de dragoste. Își dădu seama că nu era singură pe punte. Văzu o umbră înaltă și suplă venind spre ea.

– Cherry!

De data asta nu se supără că-i spusese pe nume. Părea natural, poate din cauza peisajului.

– Mă gândeam la tine, Cherry, spuse el zâmbind. Și iată-te aici.

Nu spuse nimic.

– Ești frumoasă, Cherry, ca o statuie de argint în lumina lunii.

Ea tăcu în continuare, dar simți un nod în gât.

Brațele lui o cuprinseră și o îmbrățișă sălbatic. Simți degetele lui ridicându-i bărbia.

– Scumpa mea, acum știu că mă iubești.

Erau ca doi nebuni într-o noapte nebună. O nebunie mistică. Îi simțea săruturile pe față, blânde, săruturi care o făceau să uite de tot și de toate. În acea clipă nu mai gândea, doar simțea. Se auzi muzică, știa melodia, dansase adesea pe ea, dar părea că repetă doar un cuvânt, Nicolas! Nicolas!

– Mă iubești, nu-i așa, Cherry? insistă el blând.

Era vrăjită. Tocmai vroia să-i spună cuvintele acelea când auzi pe cineva tușind.

Harry era aproape de ei. Tusea lui fusese acuzatoare; atitudinea lui era acuzatoare și când vorbi, vocea lui era și ea acuzatoare.

– Te-am căutat peste tot, Cherry, spuse el rece. Parada începe în câteva clipe.

Cherry reveni cu picioarele pe pământ. Ca și cum până acum trăise un vis ciudat. Un vis separat de viața ei reală. Dar fusese un vis frumos.

– Tocmai veneam, Harry, spuse ea cu vocea tremurândă.

– Ba nu, o contrazise Nicolas râzând. Nu plecai mai multe ore, nu te-aș fi lăsat!

Cherry se mânie.

– Ba da, uiți că sunt partenera lui Harry în seara asta.

Nicolas se înclină în fața celuilalt, în derâdere.

– Domnul Brown e felicitat, spuse el și, întorcându-se pe călcâie, dispăru în umbră.

– Porc insolent, mârâi Harry. Ce naiba făceai cu el, Cherry?

Cherry nu știa să răspundă sau poate nu vroia.

Îl lăsase pe Nicolas s-o îmbrățișeze și s-o sărute la lumina lunii. Chiar se întâmplase? I se întâmplase asta ei, lui Cherry O'Shann?

– Discutam probleme generale, spuse ea jenată.

Harry nu spuse nimic și o conduse spre sala de bal.

***

Cherry nu știa dacă Nicolas și Peggy vor participa la bal. Pe punte, el fusese îmbrăcat cu haine obișnuite. Dar când începu muzica și cuplurile se aliniară ca să treacă pe lângă căpitan și amiralul Bullock, care oferea premiile, îl văzu apărând alături de Peggy.

Arăta magnific. Își croise un costum de pirat și Peggy era îmbrăcată la fel de bine. Văzând-o trecând la brațul lui Nicolas, pe Cherry o cuprinse invidia, aproape ura.

Parada începu. Dansatorii treceau în costume viu colorate pe sub felinarele japoneze. Noaptea tropicală părea de catifea, presărată cu stele. Marea era calmă și vaporul părea că se oprise.

Cherry nu fu surprinsă când se anunță că Nicolas și Peggy câștigaseră premiul întâi, deși Harry mormăia, protestând.

– E o decizie nedreaptă, costumele lor nu sunt originale. O pereche de pirați!

Un nou dans începu și Harry o duse pe ringul de dans. Cherry încerca să se concentreze, dar privea într-una la Nicolas și Peggy. El era un dansator excelent. Era una cu ritmul. Îi surâse lui Peggy, iar capetele lor aproape că se atingeau. Râdea și de fata asta așa cum râsese de ea? Sau îi spunea vorbe dulci? La gândul acesta simți o durere în inimă. Era un sentiment nebunesc, dar totul părea nebunesc în seara asta. Toată seara simțise că ceva neașteptat s-ar fi putut întâmpla. Nu știa dacă această senzație era provocată de noaptea tropicală sau era o premoniție irațională. Dar simțea asta și deși noaptea era caldă, tremura.

În timp ce orchestra cânta o nouă melodie, Nicolas plecă de lângă Peggy și veni spre ea.

– E dansul nostru, Cherry, spuse el cu o privire sfidătoare.

– Hei, protestă Harry, am dansat doar un dans împreună și...

Nicolas se întoarse către el.

– Am înțeles, domnule Brown, spuse el zâmbind, dar cum Cherry vrea să danseze cu mine, cred că n-ai ce face.

Înainte ca Harry să poată răspunde, Nicolas o luă pe Cherry în brațe și începură să danseze pe ritmul unui vals.

Nicolas o trase pe Cherry mai aproape și-i șopti:

– Dacă prostul ăla nu ne-ar fi întrerupt, Cherry... dacă ai mai fi stat o clipă în brațele mele...

– Mă bucur că ne-a întrerupt. Cred că o luasem razna.

– Dar e bine s-o mai iei razna din când în când, Cherry scumpă. Doar în momente de nebunie ca acelea ajungem pe culmi pe care omul obișnuit nu ajunge deaoarece sufletul lui e încătușat de pământ și deși visează nu se străduiește să-și împlinească visele. Când buzele tale mi-au răspuns, am știut că mă iubești.

– Nu, nu te iubesc, îl întrerupse ea. Ți-am spus, era doar o nebunie.

Măcar dacă ar fi spus: „Te iubesc, Cherry!“. Dar nu sugerase c-o iubea, spusese doar: „Știu că mă iubești, Cherry“.

– Îndrăznești să spui că a fost doar o prostie? Vocea lui era aspră și ochii lui cenușii nu mai râdeau. Dacă a fost o prostie atunci tot ce are valoare în lumea asta e o prostie, spuse el. În acele clipe am știut că ești a mea.

– Ești insuportabil, răspunse ea. De unde știi că pentru mine nu era doar o distracție? Te asigur că săruturile tale n-au însemnat nimic pentru mine. Mereu am flirtat cu bărbați, așa cum flirtezi tu cu femeile. Cum ai flirtat cu Peggy Norman tot

timpul voiajului. Dacă pe tine te amuză, pe mine de ce nu m-ar amuza? Oricum, mă bucur că te părăsesc mâine. Sper să nu ne mai întâlnim!

Se întoarse și fugi de lângă el în cealaltă parte a sălii.

Se duse în cabina ei și acolo, după ce se aruncă pe pat, începu să plângă.

Nu știa de cât timp stătea așa când auzi un ciocănit la ușă și vocea lui Harry:

– Hei, Cherry, nu vii la petrecere? Te aștept de trei dansuri.

– Vin imediat, Harry, spuse ea sărind repede din pat. Nu-i stătea în obicei să se lase înfrântă. În plus, purtarea ei nu era cinstită cu Harry. O rugase să fie partenera lui în seara aceasta și nu dansase cu el decât o dată. Se stropi cu apă pe față. Câteva minute mai târziu când pășea pe punte, Peggy veni spre ea. Părea îngrijorată.

– Ești secretara domnului Fitzgerald, nu-i așa? L-ai văzut pe undeva? Nu l-am mai văzut de două dansuri.

– Nu, nu l-am văzut, domnișoară Norman.

– Bine, spuse ea. Mă duc în cabina mea, dacă-l vezi, spune-i că mă găsește acolo.

Cherry începu să danseze cu Harry, dar se simțea prea obosită ca să savureze dansul. Îi era recunoscătoare că nu vorbea.

Brusc, Peggy reapăru. Era tulburată.

Se duse direct la căpitan, dar nu putu vorbi imediat. Apoi strigă cu o voce isterică.

– Am fost jefuită. Colierul meu cu diamnate a fost furat. Valorează o avere, trebuie să găsiți hoțul. E pe vapor.

***

Mai târziu Cherry nu știu ce impuls o împinse să meargă la cabina lui Nicolas. Nu ciocăni, deschise brusc ușa și intră.

Nicolas stătea în fața micului său seif. Când intră, el se întoarse brusc.

– Ce faci aici, Cherry? Vocea lui era aspră, iar ochii lui care de obicei aveau o privire șăgalnică, acum aveau sclipiri de oțel. Îi era puțin frică. El era hotărât, chiar periculos. Dar Cherry nu era lașă, deși în clipa aceea îi era puțin teamă.

– Colierul domnișoarei Norman a fost furat, spuse ea dintr-o suflare.

El o privi curios.

– Și crezi că l-am furat eu?

Roși și se enervă că roșea. Dar în orice situație, Nicolas o punea în dezavantaj.

– Cred că dacă ai făcut-o... mai bine l-ai pune la loc imediat.

Ridică o sprânceană.

– Deci ai venit să mă avertizezi? Drăguț din partea ta.

Ea roși și mai tare. Venise să-l avertizeze? De ce ar fi vrut să facă asta?

– Ești o scumpă, Cherry, remarcă el. Crezi ce e mai rău despre mine. Nu numai că sunt escrocul Nicholas Freeman, dar sunt și hoț.

– Vrei să spui că nu l-ai luat tu?

El ezită, se gândea la ceva. Brusc, traversă camera și înainte să poată face ceva, el încuie ușa și puse cheia în buzunar. Se

întoarse la seif, îl deschise și scoase un pachet. În următoarea clipă văzu un colier cu diamante magnific pe masa dintre ei.

– Acesta e colierul cu diamante al lui Peggy Norman. E frumos, nu-i așa?

Cherry nu se aștepta ca el să-și recunoască vinovăția cu atâta nerușinare. I se făcu rău și o cuprinse disperarea.

– Ce vei face, Cherry? întrebă el. Mă vei da pe mâna poliției?

– De ce nu? Își umezi buzele, nervoasă. Dar știa că nu putea să facă asta.

– Foarte bine, spuse el, apasă soneria și dă-mă pe mâna poliției.

Ei îi dădură lacrimile.

– Nu pot, Nicolas.

– Știam că nu poți.

– De unde?

– Știi ce ți-am spus pe punte, mă iubești. Nu încerca să negi, n-are rost să negi adevărul. Dacă te consolează, îți voi face o destăinuire. Și eu te iubesc.

Era prea mult. Cherry izbucni, indignată.

– Cum îndrăznești să vorbești de dragoste când tocmai mi-ai dovedit că ești un hoț.

– Îți faci probleme cu colierul? râse el.

– Chiar și tu vei fi îngrijorat când vei fi arestat și acuzat de furt!

– N-am intenția să fiu arestat, dragă Cherry, spuse el blând. Acum fii fată cuminte, du-te pe punte și trimite-o aici pe Peggy Norman. Aș vrea să discut ceva cu ea. Descuie ușa.

– Adică vrei să i-l înapoiezi?

– Mă gândeam la asta.

– Crezi că poți scăpa așa ușor? întrebă ea neîncrezătoare. Crezi că dacă i-l vei da înapoi te va ierta?

– Liniștește-te, Cherry. Peggy Norman nu mă va da pe mâna poliției.

– De ce n-ar face-o?

– Poate că-i place de mine, spuse el zâmbind. Multor femei le place. După ce voi vorbi cu ea, va fi mulțumită să-și ia înapoi colierul și să nu mai întreprindă nimic.

Îl privi cu dispreț. Îl considerase mereu un încrezut, dar afirmația că o va manipula pe Peggy Norman cu farmecul lui era prea mult. O scotea din sărite. În clipa aceea, aproape că își dori să-l vadă arestat și dus la închisoare.

– Acum du-te și găsește-o pe Peggy. Nu mai întârzia.

Ea îl ascultă, cu toate că nu știa de ce și nu-i plăcea asta.

O găsi pe Peggy pe punte, în centrul unui grup care discuta despre furtul colierului.

– Sunteți convinsă, domnișoară Norman, că acel colier a fost furat? spunea căpitanul. E o acuzație gravă. Sunteți convinsă că nu l-ați uitat pe undeva?

Cherry își făcu loc printre oameni și ajunse lângă Peggy.

– Domnul Fitzgeralrd vrea să vii imediat în cabina lui, îi șopti ea.

Peggy tresări și-și mușcă buza, indecisă.

– Bine. Se întoarse spre căpitan și-i spuse: Poate că ar trebui să mă mai uit o dată. Poate l-am uitat pe undeva.

Căpitanul murmură după ce ea plecă:

– Sper să-l găsească. Femeile fac din țânțar armăsar.

Dansul reîncepu și Harry veni lângă Cherry.

– Ce s-a întâmplat cu tine? erai cu mine și în clipa următoare ai dispărut.

– Am fost să caut ceva. Observă că Harry era palid.

– Chiar crezi că s-a furat colierul? întrebă el în timp ce începură să danseze.

– De unde să știu?

– Chiar dacă a fost furat, e destul de bogată ca să nu-i pese, murmură el.

– Asta nu scuză hoția, răspunse ea.

– Nu sunt atât de sigur. N-a făcut nimic să merite toți banii pe care-i are. Cred că acel colier a ajuns la vreun sărac care are nevoie de bani.

Cherry nu răspunse. Avea Nicolas nevoie de bani? Era imposibil de crezut, căci avea costume scumpe. Dar aparenta lui bogăție nu era un camuflaj? Se știa că escrocii notorii se întrețineau cu oameni bogați.

Ce se întâmplă oare în clipa asta în cabina lui? Îi era teamă; dacă Nicolas nu reușea s-o convingă pe Peggy să renunțe la acuzații? Dacă era arestat? I se strânse inima.

Căpitanul se postase în mijlocul ringului de dans. Ridică mâna ca să facă un anunț.

– Doamnelor și domnilor, vă veți bucura să auziți că domnișoara Norman atocmai a trimis un mesaj spunând că a găsit colierul. Se pare că acesta căzuse după noptieră.

Toți oftară ușurați. Situația fusese neplăcută. Singura persoană care nu părea ușurată era Harry Brown.

– Ce dracu! exclamă el sălbatic.

Cherry îl privi și-și dădu seama că era foarte palid.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

– Nimic, spuse el grăbit. O clipă mai târziu se scuză și plecă. Nu-l mai văzu până la sfârșitul balului. În timp ce dansa cu alți pasageri, se întreba dacă Nicolas va mai apărea. Nu credea că va îndrăzni, dar îl văzu dansând cu Peggy. Amândoi râdeau fericiți. Unele femei i-ar ierta orice unui bărbat dacă e atrăgător, se gândi ea cu amărăciune.

Mai târziu, Nicolas veni spre ea și-i spuse la ureche.

– Te-ai liniștit, în privința mea, Cherry?

– Nu meriți să scapi așa ușor, șopti ea.

– Faci multe când ai farmec, scumpo, spuse el zâmbind ironic.

Capitolul 4

Insula Locus, luminată de soarele dimineții, părea un smarald în mijlocul unor turcoaze. Cherry se trezise în zori. Privea insula cum crește în timp ce vaporul se apropia.

Era o dimineață frumoasă. Dar ea era nefericită. Nu prea dormise și era cu nervii la pământ. Își spunea că starea ei stranie se datora emoției că-l va vedea din nou pe Simon. Își spunea că singura senzație pe care o avea părăsindu-l pe Nicolas era de ușurare. Își spunea că abia aștepta să lucreze pentru Harry. Își spunea tot felul de lucruri pe care nu le credea și deoarece era de fapt onestă, gândea amar: Nu pot fi atât de proastă încât să mă fi îndrăgostit de Nicolas Fitzgerald!

Acum, soarele era mai puternic. Insula Locus nu mai era verde, ci aurie. Se întreba ce i se va întâmpla acolo. Se simțea pierdută și singură. Când plecase în această călătorie, răzbunarea i se păruse de importanță supremă, dar acum i se părea teatrală și copilărească.

Auzi o voce în spatele ei:

– Ai fost furioasă pe mine seara trecută, Cherry. Nu te acuz, dar într-o zi poate vei învăța să nu mai judeci oamenii doar după aparențe.

La sunetul acelei voci se simți slabă și inima îi bătea cu putere. Se întoarse și-l văzu pe Nicolas lângă ea, zâmbindu-i. În lumina dimineții era și mai chipeș. Era atât de înalt, suplu, și cu pielea atât de bronzată. Era serios și hotărât.

– N-ai vorbit serios când ai spus că demisionezi, nu-i așa, Cherry? sugeră el.

– Din contră, spuse ea. Voi începe să lucrez pentru domnul Brown cam peste o zi.

Nicolas se apropie mai mult. Erau singuri pe punte. Lui Cherry i se părea că sunt foarte singuri, singurele ființe de pe pământ.

– Cherry, dacă te-aș ruga să rămâi? Deoarece și ea vroia asta, nu vroia să-l asculte. De unde să știe că un bărbat care n-avea scrupule în relațiile cu alții va avea scrupule cu ea?

– N-are sens, Nicolas. Sunt hotărâtă.

– Ești căpoasă, Cherry.

– Poate sunt căpoasă, dar cel puțin am destulă minte să nu te las să-ți bați joc de mine, cum ai făcut cu Peggy.

– Cum am făcut cu Peggy?

– Determinând-o să-și retragă acuzațiile împotriva ta. Prefăcându-se că îi scăpase colierul după noptieră.

El zâmbi. I se schimba dispoziția atât de repede că nu puteai ține pasul cu el.

– Ei bine, poate c-a alunecat, nu se poate?

– Știi bine că-l țineai în seiful tău.

– Dacă spui tu, așa trebuie să fie, spuse el împăciuitor. De ce-ți faci probleme? Nu e un subiect prea interesant. Cum ți-ai dat demisia, e mai important să stabilim când ne vom mai vedea.

– Nu intenționez să mă mai întâlnesc cu tine.

El continua să zâmbească.

– Ne vom mai vedea. Insula Locus nu e cel mai mare loc din lume.

Înainte să debarce, Harry îi spuse că luase deja legătura cu birourile și-i anunțase că o angajase ca secretara lui.

– Presupun că vrei să-ți iei vreo două zile libere ca să vizitezi insula, sugeră el. Unde vrei să stai?

– Voi sta la hotelul Grand Palm.

Păru surprins.

– Dar am auzit că este unul dintre cele mai scumpe hoteluri din Indiile de Vest.

– Am ceva bani economisiți.

– Dar, scumpo, n-ar fi mai înțelept să-ți economisești banii?

Cherry zâmbi misterios.

– Nu cred că voi plăti ceva la Grand Palm.

– Ai relații?

– Directorul și cu mine suntem vechi prieteni, răspunse ea.

– Mă tem că nu voi putea să te conduc până acolo, se scuză el. Am niște treburi importante imediat ce debarc. Dar un angajat al firmei te va aștepta, îl voi convinge să te ducă acolo cu mașina, dacă vrei.

– Aș prefera să merg singură acolo.

– Vrei să spui că te-ar jena când îl vei întâlni pe fostul tău iubit? Mai ții la el?

– Nici cea mai mică posibilitate!

– Mă bucur. Aș fi gelos.

Era drăguță și atrăgătoare în costumul alb de in cu pălăria albă; în lumina strălucitoare a soarelui, părul ei părea aprins.

Lui Cherry nu-i plăcea privirea lui. Oare de ce? Era chipeș și fără îndoială era statornic. Totuși, din instinct, nu-i plăcea de el.

Vaporul intră în doc la unsprezece dimineața. Cheiurile unui oraș nu sunt atrăgătoare. Localnici în haine jerpelite se agitau pe chei, oferindu-și serviciile ca găsitori de hotel, șoferi sau ghizi. Acest aspect al insulei Locus nu era deloc romantic și Cherry se simțea dezamăgită.

Află că Princeton era câțiva kilometri de docuri și la un kilometru și jumătate de hotelul Grand Palm. Se hotărî să părăsească vaporul cât mai repede. Poate că spera să evite o nouă întâlnire cu Nicolas. Își luă la revedere de la puținele prietene pe care și le făcuse pe vas, majoritatea mergând spre Jamaica. Mergea în urma a doi hamali negri care-i duceau bagajele când se auzi strigată de pe punte. Nicolas și Peggy erau împreună și râdeau. Când Cherry privi spre ei, Nicolas îi făcu un semn cu mâna și strigă:

– La revedeere, Cherry. Nu uita, ne vom întâlni.

Nu răspunse, se întoarse și se îndepărtă aproape alergând. Râdea de mine cu fata aceea? se gândi ea și fără să vrea îi dădură lacrimile.

***

Mai târziu mergea cu o mașină rablagită pe un drum plin de cotituri și trebui să-și revizuiască prima impresie de pe docuri.

Insula Locus era frumoasă, aproape c-o amețea frumusețea ei. Drumul cotea, arătând într-o clipă un mic golf cu nisip și ape mai albastre decât safirele, apoi o poiană cu palmieri, dealuri scunde, verzi, profilându-se la orizont. Flori roșii de hibiscus dădeau o notă exotică peisajului.

Se vedeau casele scunde ale localnicilor, niște barăci din lemn din care ieșeau copii râzând și jucându-se. Din când în când treceau pe lângă câte un lac înconjurat de ferigi. Soarele era strălucitor, totuși nu era prea fierbinte, căci bătea o briză răcoroasă de pe mare.

Dacă aș fi venit aici în alte împrejurări! se gândi Cherry. Dacă aș fi venit să mă mărit cu cel pe care-l iubeam!

Deși insula era romantică, pentru ea nu era nici o poveste de dragoste aici. Nu trebuia să se mai gândească la asta.

Acum treceau prin micul oraș Princeton. Era o stradă cu magazine mici, un bazar al localnicilor și câteva hoteluri care te înfiorau. Se bucura că nu mai avea mult de mers.

Șoferul localnic se întoarse spre ea și spuse:

– Ajungem la Hotelul Grand Palm în câteva minute, domnișoară, după cotitură.

Își ținu răsuflarea. În câteva minute îl va vedea din nou pe Simon. Se va reîntâlni cu Nina. Va face ceea ce dorea de mult timp să facă, o va acuza de trădare și-i va cere o explicație. Stătea cu mâinile încleștate în poală, scrutând peisajul să vadă hotelul.

– Iată-l, spuse șoferul, în timp ce luau ultima curbă.

Hotelul Grand Palm e probabil cel mai pitoresc hotel din lume. Situat chiar pe malul mării, alb, cu obloane verzi, verdele dealurilor care se văd în depărtare. Are grădini cu flori viu colorate, o piscină din marmură, măsuțe cu fețe de masă în culori vesele se întind sub palmieri.

În timp ce se apropia, Cherry văzu câțiva turiști la acele mese, bând cocteiluri cu rom, cum se bea la tropice la prânz. Mașina intră pe o poartă și se îndreptă spre veranda din față. Un hamal în livrea se apropie și o întrebă politicos dacă avea cameră rezervată.

– Nu, spuse Cherry, dar aș dori să vorbesc cu domnul Simon Mason.

– Domnul Mason e plecat momentan, spuse bărbatul, dar doamna Mason e în biroul ei. Vreți să vorbiți cu ea?

Cherry ezită. E curios că lucrurile nu se desfășoară cum ai planificat. Cherry își închipuise adesea sosirea ei. Își imaginase că se va confrunta cu Simon de cum va sosi. Chiar și-l imaginase cum tresărea, jenat.Vroia să-i spună:

– Numele meu este Cherry O'Shann, domnule Mason. Ați mai auzit numele acesta?

Dar poate că era bine că nu era acolo. Va avea ocazia să discute singură cu Nina.

– Da, răspunse ea. Aș dori să discut cu doamna Mason.

Hamalul se înclină.

– Vă rog să mă urmați, domnișoară.

O conduse prin holul de la intrare care avea o terasă ce dădea spre mare. Merseră pe un coridor și se opriră în fața unei uși. Hamalul întrebă:

– Ce nume să-i spun, domnișoară?

– Nici un nume. Sunt o veche prietenă a doamnei Mason, vreau să-i fac o surpriză. Zâmbi și intră.

Nina stătea cu spatele la ușă la un mic birou. Întoarse capul și scoase un strigăt de surpriză. Fața ei, de obicei palidă, se făcu cenușie.

– Cherry... tu!

– Așa se pare, răspunse Cherry. Dar vocea ei nu era atât de calmă cât își dorise. Ca în vremurile bune, nu-i așa, Nina?

Urmă o pauză tensionată în care cele două femei se confruntară. Fața Ninei nu-și revenise, respira repede. Era cum și-o amintea Cherry: mică, brunetă, delicată, cu ochii prea mari. Chiar atunci când fuseseră prietene, Cherry considerase că Nina avea niște ochi stranii, care nu dovedeau sănătate. Nici personalitatea Ninei nu părea sănătoasă. Simțeai instinctiv că avea o parte întunecată, care putea izbucni în orice clipă.

Cherry contrasta cu părul ei arămiu, cu zâmbetul sincer. Era ciudat că un bărbat care o iubise se cuplase cu Nina.

– De ce ai venit? întrebă Nina. Cherry văzu că era emoționată, se lupta să se concentreze.

– Era vreun motiv să nu vin? răspunse Cherry. De fapt, am o slujbă aici, și cum suntem prietene vechi, nu era normal să te vizitez?

– Sigur, spuse Nina. Acum se controla. Drăguț să te revăd.

Lui Cherry îi venea să râdă. „Drăguț s-o revadă!“, când veninul și ostilitatea Ninei erau atât de evidente.

– Sper că Simon se va bucura să mă revadă, spuse ea zâmbind.

La menționarea numelui lui Simon, starea Ninei se schimbă, fosta ostilitate se transformă în frică.

– Vrei să-l vezi pe Simon?

– De ce nu? E amuzant să te reîntâlnești cu vechi prieteni. E chiar mai amuzant să reîntâlnești vechi iubiți, nu crezi?

Nina nu răspunse, se îndreptă spre fereastră cu mâinile încrucișate pe piept.

– Nu crezi că Simon se va bucura să mă vadă? Sper că da. Intenționez să stau vreo două zile aici până să încep lucrul.

Se lăsă tăcerea, apoi Nina se întoarse brusc cu fața spre ea.

– Nu trebuie să-l vezi pe Simon, spuse ea dintr-o suflare. Nu trebuie să-l vezi, Cherry. Vocea ei era stridentă, aproape isterică.

– De ce nu? Era iubitul meu înainte să te cunoască pe tine. Nu știai că eram logodiți?

– E soțul meu. N-ai dreptul să-l vezi dacă eu nu vreau.

Cherry o privi. Aproape că-i era milă de ea în acea clipă, deși era departe de a o ierta. Suferise prea mult din cauza ei.

– Nu faci din țânțar armăsar? Simon și cu mine putem fi prieteni.

– Nu te-ai mulțumi cu asta, spuse Nina. După un timp, vei dori să fii mai mult decât atât. Îl vrei înapoi, de asta ai venit, nu-i așa? Ai venit să mi-l iei, cum ți l-am luat eu ție. Am știut din clipa în care ai intrat în camera asta. Te așteptam, Cherry. Știam că într-o zi vei veni și vei încerca să-l recucerești. De fiecare dată când sosea vreun vapor mă întrebam dacă ai venit,

apoi am avut o premoniție că plecaseși încoace. Vocea i se ridică. Am avut dreptate! Și acum că ești aici, el... Simon...

Se opri brusc. Își pierduse controlul.

– Dar nu trebuie să-l vezi! Te voi împiedica! Mai degrabă aș muri decât să te las să-l vezi!

– De ce ți-e atât de teamă că mă voi întâlni cu Simon?

Din nou, ochii Ninei fură cuprinși de groază. Tremurând, se aplecă spre Cherry și-i spuse în șoaptă:

– Dacă-ți spun, promiți să pleci? Juri că nu vei încerca să-l revezi? Dacă promiți asta, îți spun tot.

Gura lui Cherry se strânse.

– Nu-ți promit nimic. Ți-am spus că am venit aici să lucrez și chiar dacă aș încerca să-l evit, ar fi imposibil.

– Ce nevoie ai să lucrezi aici? insistă Nina, isterică. De ce nu te întorci la slujba ta din Londra? De ce ai venit aici să-mi distrugi viața?

– O dată, ai încercat să mi-o distrugi pe a mea și aproape că ai reușit.. te-ai gândit la asta?

– Dar ți l-am luat în mod cinstit!

– Oare? întrebă Cherry. Dacă aș fi convinsă de asta, aș pleca și n-ați mai auzi de mine.

– Te voi convinge, jur că te voi convinge, spuse Nina. Stai jos și-ți voi povesti.

Cherry ezită, apoi se așeză. Era încordată și nu se putea relaxa, simțind ura Ninei. Nina stărea în fața ei. Mâinile i se încleștau convulsiv, avea vene albastre proeminente.

– N-am vrut ca Simon să se îndrăgostească de mine, dar s-a îndrăgostit, din clipa în care m-a văzut prima oară s-a

îndrăgostit nebunește de mine. Știam că nu eram cinstită cu tine, Cherry, așa că am încercat să mă abțin. I-am amintit că era logodit cu tine, dar există forțe mai puternice decât noi. Așa era dragostea noastră. Era ca un torent care mătura totul în cale. Ne-am luptat cu ea, crede-mă, Cherry, dar la urma urmei eram doar oameni. În cele din urmă am cedat. Chiar și atunci l-am îndemnat să fie cinstit cu tine și să-ți spună adevărul înainte să ne căsătorim. Dar n-a vrut. Spunea că dacă am făcut dragoste, trebuie să ne căsătorim. A insistat să ne căsătorim imediat, iar eu am fost prea slabă ca să mai amân. Nu ne condamna prea tare, dacă ai cunoscut dragostea... Îi zâmbi, cerându-și scuze.

– Nu crezi că am cunoscut dragostea? Îți poți imagina că și eu eram îndrăgostită de el?

– Da, dar m-a preferat pe mine. Vocea Ninei devenise aspră. În viață se mai întâmplă lucruri dinastea, Cherry. Nu le poți evita mereu.

– Dacă te-aș crede, aș pleca, spuse Cherry.

Nina își desfăcu brațele într-un gest dramatic.

– Dar ți-am spus adevărul. Cum îndrăznești să spui că nu ți l-am spus? Ce pot să mai spun ca să te conving?

– Aș dori să aud aceeași poveste și de la Simon.

– Adică nu mă crezi? o sfidă ea cu privirea plină de ură.

– În trecut nu m-am putut baza pe cuvântul tău, răspunse Cherry.

Cu o mișcare bruscă de felină, Nina sări în picioare și veni spre ea.

– Trebuie să mă crezi, Cherry. Trebuie să pleci și să ne lași singuri. Nu te voi lăsa să intervii, vei regreta dacă nu pleci.

Insula Locus nu e ca Anglia, lucrurile pot părea liniștite la suprafață, dar în realitate e un loc primitiv și sălbatic. Am influență aici. Mulți servitori băștinași ar face orice pentru mine. Orice. Aici nu e greu să scapi de cineva care se amestecă în viața ta!

Era puțin mai înaltă decât Cherry, dar în clipa aceea părea mult mai înaltă și mai înspăimântătoare. Era plină de venin, chiar sinistră.

– Mă amenințI, Nina? întrebă Cherry.

– Ia-o cum vrei, răspunse Nina. Dar înțelege acest lucru; nu te voi lăsa să intervii între Simon și mine. Mă voi lupta cu unghiile și cu dinții dacă vei încerca să intervii.

Se opri brusc, deoarece auzi pași pe coridor care se opriră în fața ușii. Aceasta se deschise și Simon apăru în prag. Cherry îți ținu răsuflarea. Simți că parcă nu trecuseră trei ani. Era același! Înalt, cu umeri largi, cu părul mai blond ca al ei, aceeași ochi surâzători care acum o priveau increduli, ca și cum ar fi fost o stafie.

– Cherry! exclamă el însă nu veni spre ea, doar o privea.

– Bună Simon, spuse Cherry, e frumos aici.

Fu uimită că vorbea cu el atât de natural. Cât despre Simon, părea șocat, nevenindu-i să creadă că Cherry stătea în fața lui.

După ce o privi rapid pe Cherry, Nina preluă inițiativa.

– Da, spuse ea, nu e minunat, Simon, că Cherry va sta la noi câteva zile? E în vacanță.

– Da, e minunat, repetă Simon, dar vorbea cu greutate și n-o slăbea din ochi pe Cherry. Ochii lui arătau dragoste, ură, mirare.

– De fapt, voi lucra în Priceton, spuse Cherry și o privi provocator pe Nina, dar întâi voi sta vreo două zile la hotelul vostru și mă voi odihni.

– Bineînțeles că vei fi oaspetele nostru, spuse Simon.

– Nu, mulțumesc. Îmi voi plăti cazarea.

– Prostii, spuse el. Despre ce e vorba, Cherry?

– Presupun, interveni Nina, că Cherry e încă plină de amărăciune.

– De ce ar fi Cherry plină de amărăciune?

Cherry tresări. Ce voia să spună? Dacă cineva avea dreptul să fie cuprins de amărăciune, ea era. Tocmai atunci un servitor intră și anunță că venise un grup de turiști și vroiau să discute cu directorul.

– Pui pe cineva să mă conducă la camera mea, Simon? întrebă Cherry. Sunt cam obosită.

Nu vroia să mai discute între patru ochi cu Nina. În plus, aceasta spusese ce avusese de spus, chiar o amenințase. Nu mai avea ce câștiga dacă discuția continua.

– Sigur, spuse Simon.

Câteva clipa mai târziu, în timp ce mergeau pe coridor, Simon o întrebă sălbatic.

– Deci nu te-ai căsătorit cu el, Cherry?

Îl privi mirată. Cu cine să se căsătorească?

Dar nu avu ocazia să-l întrebe, căci ajunseră în hol și el se duse să discute cu noii sosiți.

Fu introdusă într-un dormitor frumos, care dădea pe o verandă acoperită cu flori tropicale, de unde se vedea marea. Se așeză pe un scaun, simțindu-se obosită atât fizic, cât și

psihic. De ce spusese Simon:„Deci nu te-ai căsătorit cu el, Cherry?“ Să-l întrebe direct sau să aștepte să vadă ce află? Nina o amenințase, dar Cherry nu-i dădea multă atenție, Nina fusese mereu isterică. Ceva trebuia să se întâmple. Cum stătea pe balcon, la umbră, avea senzația clară că ceva se va întâmpla foarte curând.

***

În primul rând văzu o pereche de picioare foarte lungi, întinse indolent pe verandă, blocându-i accesul spre restaurant. Cherry știu ale cui erau înainte să vadă fața bărbatului. Se gândise adesea că Nicolas avea cele mai lungi picioare din lume. Se opri și în mod ciudat simți că inima îi bătea mai tare. Nu știa dacă să-și continue drumul sau să caute altă cale spre restaurant, dar înainte să se hotărască, Nicolas, care citea un ziar, îl lăsă jos și spuse:

– Bună, Cherry, scumpo, te așteptam. Luăm prânzul împreună?

Siguranța lui de sine o înfurie.

– Nu iau prânzul cu tine, domnule Fitzgerald. Uiți că mi-am dat demisia?

– Cu atât mai mult, zâmbi el răbdător. Nu-mi place să fiu prea intim cu angajații. Dar acum că nu mai lucrezi pentru mine, putem deveni foarte intimi, nu-i așa?

Lui Cherry îi venea să-i tragă o plamă. Scena de dimineață o epuizase și nu mai putea suporta ironia lui Nicolas.

– Mă lași, te rog, să trec? spuse ea.

– Nu înainte să spui: „Da, dragă Nicolas, mi-ar plăcea să iau prânzul cu tine".

– Atunci vei sta acolo toată ziua.

– De ce nu? E un loc plăcut. Aș putea comanda un pahar cu rom. Vrei și tu unul?

– Nu, spuse ea.

Ar fi putut s-o țină tot așa dacă nu se apropia Simon.

– Iată-te, Cherry, spuse el. Te căutam, iei prânzul cu mine și cu Nina?

Asta n-o putea face. Nu putea sta la masă cu Nina.

– Îmi pare rău, Simon, dar deja i-am promis domnului Fitzgerald că iau masa cu el.

Nicolas se ridică.

– Așa e, mi-ai promis mai de mult.

Simon era dezamăgit, nu-l plăcea pe Nicolas.

– Atunci probabil că vei lua cina cu noi, spuse el.

– Nu se poate, spuse Nicolas. Cherry ia cina cu mine. Cred că se va dansa diseară, am rezervat deja o masă.

Simon roși ușor.

– Nu vreți să luați amândoi cina cu noi? spuse Simon, privindu-l pe Nicolas.

Să mă prezint. Mă numesc Simon Manson și sunt directorul hotelului. Cherry e o veche prietenă de-a mea.

– În acest caz, vom fi încântați să luăm cina cu dumneavoastră și soția, nu-i așa, Cherry?

Cherry murmură o confirmare.

După ce Simon plecă, Nicolas spuse:

– Acum hai să mâncăm, mor de foame. Ultima dată am mâncat micul dejun pe vapor.

Era fermecător. Cherry găsea ciudat că cineva putea fi atât de fermecător și câteodată atât de enervant.

– Blondul acesta e un fost iubit de-al tău? întrebă el în timp ce-și beau cafeaua.

– Am fost logodită cu el.

– Tu ai rupt logodna?

– Presupunerea ta e flatantă, dar de fapt el a rupt logodna.

– Pot să te întreb de ce?

– Cred că se săturase de mine.

– Nu vreau să te flatez, Cherry, dar nu-mi pot imagina că un bărbat logodit cu tine ar renunța atât de ușor. Ce s-a întâmplat?

– Nu știu exact. Am venit să aflu. Își mușcă buze;e. Nu vroise să se dea de gol.

– Și ai aflat?

– Nu, nu încă. Dar cred că voi afla curând.

Nicolas nu comentă și după ce luară prânzul se scuză, avea ceva treabă.

Cherry se plimbă prin grădina parfumată spre malul mării. În ciuda tuturor celor întâmplate, se simțea veselă. Era ciudat că era în relații amicale cu Nicolas, și mai ciudat că se bucura din cauza asta. Rațiunea îi spusea că Nicolas era probabil un escroc, dar ceea ce simțea nu avea legătură cu rațiunea.

Înainte să ajungă la golf, auzi pași în urma ei. O clipă mai târziu, Harry o ajunse din urmă. Răsufla greu, ca și cum alergase.

– Cei de la hotel mi-au spus că ai luat-o încoace. Ai luat prânzul cu blestematul de Fitzgerald?

Ei nu-i plăceau nici tonul lui, nici ceea ce spusese.

– Da, am luat prânzul cu domnul Fitzgerald. Ai ceva împotrivă?

– Am o grămadă de obiecții, mârâi el. Și dacă vei lucra pentru mine, nu-l vreau prin preajma ta. O să-l pocnesc dacă-l mai prind cu tine!

Îi venea să râdă. Ideea de a-l pocni pe Nicolas era comică.

– Dacă asta simți, mai bine îmi caut de lucru în altă parte, spuse ea.

Ezită, păru că se stăpânește și spuse:

– Prostii, Cherry. Îmi pare rău că te-am supărat. Recunosc că sunt gelos pe Ftzgerald.

–N-ai nici un motiv să fii gelos pe el.

– Sper că spui adevărul, Cherry. Dar atunci când îți place o fată, e greu să nu fii gelos.

Ea nu răspunse, dar își dori să nu fi acceptat oferta lui de serviciu.

– Hai în Princeton și-ți voi arăta birourile noastre, sugeră el puțin mai târziu, când mergeau spre hotel.

Cum nu avea nimic altceva de făcut în după-amiaza aceea, acceptă.

Birourile lui din Princeton nu erau frumoase. Constau dintr-o magazie dărăpănată, cu o clădire din lemn cu birouri alături. Pe ușă nu era numele Brown, ci Jacob și Smyth, Import-Export. În timp ce Harry deschidea ușa, Cherry auzi vocea unui bărbat.

– Mă bucur că a trecut și ultima încărcătură, vameșii devin prea indiscreți.

Harry tuși și bărbatul tăcu brusc.

– Ea e noua mea secretară, domnișoara O'Shann, anunță el și o conduse în cameră.

Cei doi bărbați o priviră suspicioși. Unul stătea într-un fotoliu în fața unui birou în dezordine, cu picioarele pe el. Celălalt stătea în picioare lângă un fișet. Nici ei nu erau atrăgători. Domnul Jacob era un om cu trăsături grosolane, iar domnul Smyth arăta ca un gigolo căruia nu-i mergeau afacerile. În biroul alăturat Cherry văzu multe lădițe, dintre care una fusese desfăcută.

– Importăm nimicuri care le plac localnicilor, spuse domnul Smyth. Mărgele colorate, bricege, lucruri dintr-astea și exportăm fructe.

I se părea surprinzător lui Cherry că astfel de mărfuri soseau în lăzi atât de mari. Spuse că trebuia să se întoarcă la hotel.

– Te superi dacă nu te însoțesc? întrebă Harry. Am ceva de discutat cu partenerii mei.

Cherry se simți ușurată. În timp ce se întorcea la hotel își dori să nu fi demisionat de la Nicolas.

Când ajunse puțin mai departe de birouri, descoperi că nu mai are ceasul la mână. Își aminti că se uitase la el înainte să intre în birou. Probabil îi căzuse în timp ce vorbise sau după aceea. Cum ținea la el, se hotărî să se întoarcă să-l caute. Îl primise de la Julian Wright înainte săplece. Se gândi că mai

bine ar fi ascultat sfatul lui și n-ar fi plecat în această călătorie. Și totuși, dacă n-ar fi plecat, nu l-ar fi cunoscut pe Nicolas Fitzgerald.

Întorcându-se spre magazie, nu găsi ceasul. Probabil că-l scăpase în birou. Era gata să ciocăne și să intre când auzi vocea neplăcută a domnului Jacob.

– De ce dracu vrei s-o angajezi pe fata aia? Pare prea deșteaptă.

– Cred că prin ea putem să-l spionăm pe Fitzgerald, răspunse Harry. Lucra pentru el pe vapor.

Cherry se întoarse repede și plecă. Uitase de ceas. Ar fi vrut să asculte mai mult, dar tocmai sosea o șalupă la docul din apropiere și ar fi fost văzută.

Se sui într-un taxi vechi și se întoarse la hotelul Grand Palm. Se simțea încordată, prea multe lucruri importante se petrecuseră în acea zi, nu doar întâlnirea cu Nina și Simon, dar și misterioasa întâlnire cu Harry Brown și partenerii lui.. De ce spusese c-o angajase ca să-l spioneze pe Nicolas? Se gândi la asta tot restul după-amiezii. Se simțea epuizată când veni seara. Îi venea să-i trimită un bilet lui Nicolas, să-i spună că nu vine la bal în seara aceea, dar era o seară plăcută, tropicală, blândă. În sala de dans se aprinseseră deja luminile. Și dacă nu se ducea la bal, nu va crede Nina că i-a luat amenințarea în serios?

În seara aceea purta cea mai frumoasă rochie pe care o avea. Era din in arămiu, special concepută pentru tropice. Sublinia părul ei roșcat, îi făcea trupul suplu să arate și mai subțire și-i scotea în evidență ochii căprui.

Nicolas o aștepta în hol. Era foarte chipeș în costumul tropical de seară.

– Te-ai îmbrăcat ca să-l faci pe fostul tău prieten gelos?

Dar ochii lui o admirau și Cherry simți că roșește. O clipă mai târziu, Simon se apropie și văzând-o pe Cherry se opri brusc. O clipă mai târziu, îi strângea ambele mâini.

– Ești frumoasă, murmură el, mai frumoasă ca niciodată.

– Mulțumesc, Simon.

Complimentul lui era fără îndoială sincer. Nu era plăcut să afle că o găsea atrăgătoare? Îi mai spusese că era frumoasă mai demult și o făcuse să se emoționeze, dar acum nu simțea nimic. Orgoliul îi era satisfăcut, dar nu simțea altceva. Veni și Nina, drăguță cu părul ei brunet, dar avea un aer care o făcu pe Cherry să tremure. Intrară în sala de mese.

– Nu pot să-ți spun ce mult înseamnă pentru mine să te revăd, îi spuse Simon lui Cherry pe o voce joasă. Ceilalți vorbeau între ei. La început am fost atât de șocat încât nu puteam gândi limpede. M-am rugat să te urăsc, dar n-am putut. Știam că trebuia să nu mă mai gândesc la tine când Nina mi-a dat mesajul tău. Dar a fost greu, Cherry, inspiră adânc, a fost imposibil.

Cherry simțea că amețește. Ce spunea el? La ce mesaj se referea? Dar n-avea să afle chiar atunci, deoarece Nina interveni:

– Îi spui lui Cherry despre frumusețile turistice, Simon? Păcat că stă atât de puțin cu noi. Dar în timp ce vorbea cu Simon, o privea înspăimântător. În ochii Ninei se oglindea moartea.

Capitolul 5

Faptul că cina se desfășură normal, chiar plăcut, se datora lui Nicolas. Era fermecător și captivant. Simon nu prea vorbea și își petrecea majoritatea timpului privind-o pe Cherry. Din cauza asta, ea nu prea se simțea în largul ei. Nu putea uita privirea ucigașă a Ninei și știa că aceasta îi supraveghea. Simon era chipeș cum și-l amintea și totuși parcă îi lipsea ceva. Cherry nu putea spune ce anume. Poate că pentru prima oară în viața ei îl vedea așa cum era într-adevăr. Doar atunci când vraja dragostei s-a dus îți vezi iubitul ca pe un om obișnuit.

Simon era atrăgător, din punctul de vedere al unei femei era foarte atrăgător, cu umerii săi largi, trăsăturile regulate și părul blond. Poate că ochii lui uitaseră să râdă. Acum în ei se citea grijă și perplexitate.

Nicolas le spuse povești amuzante și când Simon îl întrebă cu ce se ocupa, răspunse că era scriitor.

– Deși Cherry nu mă consideră un scriitor bun, comentă el.

Simon îi privi surprins.

– Ai publicat multe cărți? îl întrebă el.

Nicolas evită răspunsul.

– Să scriu romane nu e singura mea sursă de existență, spuse el.

Până acum, Cherry nu răspunsese sfidării Ninei, de a nu sta mai mult pe Insula Locus. Îi spuse lui Simon:

– Știi Simon, voi sta aici mai mult timp. Voi lucra aici.

Păru surprins.

– Pentru cine vei lucra?

– Pentru un domn Harry Brown.

– N-am auzit de el și credeam că-i cunosc pe toți de pe insulă. Cum se numește firma unde lucrează?

– Jacob și Smyth.

El se încruntă.

– Jacob și Smith. N-ai semnat nici un contract cu ei, nu-i așa?

– Nu.

– Ei bine, spuse el, atunci poți renunța.

– Dar de ce să renunț?

Bătu cu degetele în masă.

– N-aș vrea să spun ceva clar, dar... au o reputație proastă.

– De ce? vroia ea să știe.

Ridică din umeri.

– Nu-ți pot spune acum. Îți voi spune mai târziu. Dar nu e genul de firmă la care mi-aș dori să lucreze vreun prieten de-al meu.

Nicolas zâmbi.

– Ce ți-am spus, Cherry? murmură el. N-ai făcut o prostie să nu mai lucrezi pentru mine?

Nici lui Cherry nu-i plăcuseră Jacob și Smyth, dar la remarca lui Nicolas se înfurie.

– Cred că domnul Jacob și domnul Smyth sunt drăguți și cum am fost de acord să lucrez pentru ei, așa voi face.

Nina se aplecă și spuse:

– Nu văd nici un motiv de ce Cherry n-ar lucra pentru Jacob și Smyth. La urma urmei, n-ai spus nimic clar despre ei.

În ochii Ninei se citea satisfacția. Cred că-ți va plăcea să lucrezi pentru ei, Cherry.

Simon se încruntă și nu spuse nimic, dar după privirea ostilă pe care i-o aruncă soției lui, era evident că nu era de acord.

Masa fu delicioasă. La sfârșit serviră un castron cu fructe tropicale. Apoi băură cafea din cești aurite. Stăteau pe verandă și printr-o fereastră vedeau cuplurile care începuseră să danseze. Era aproape ora zece seara, dar Simon îi spuse că la tropice oamenii dansau până la douăsprezece noaptea: de multe ori dansau până la patru dimineața.

– Oamenii nu dorm aici? întrebă ea.

– Nu cred că ai nevoie de atâta somn la tropice, spuse el nervos. De obicei ne odihnim puțin după-amiaza.

Simon fu chemat cu o treabă și după câteva clipe Nina se scuză și-l urmă.

Nicolas și Cherry rămaseră singuri. Dansul era în plină desfășurare și muzica liniștită și sincopată se auzea până la ei.

Noaptea era neagră-albăstruie și razele argintii ale lunii străpungeau întunericul. Palmierii înalți păreau niște uriași cu umbrele imense de argint.

– E plăcut aici, comentă el. Te îndeamnă la lenevie.

Cherry zâmbi.

– Ai fost vreodată altfel?

Zâmbi și el. Scutură țigara de scrum.

– Am muncit mult o dată sau de două ori în viața mea, comentă el.

– Vrei să stai mult aici? îl întrebă ea.

– Cât stai și tu, îi zâmbi el. Cât vom sta aici, Cherry?

Era exasperant.

– Te rog, Nicolas. Ceea ce fac eu n-are legătură cu tine.

– Bine, spuse el.

– Ce e bine? întrebă ea.

– Mi-ai spus Nicolas.

– Oh!

Cum putea să discute serios cu un astfel de bărbat?

– Dansăm? întrebă el. E ciudat cum într-o noapte ca asta, oamenii vor să se încălzească și mai tare.

– Nu e nevoie să dansăm.

– Haide, zâmbi el. Știu că-ți dorești să dansăm.

– Nu cred, spuse ea.

Nicolas se ridică în picioare și stătea privind-o.

– Ba da, spuse el. Altcineva n-ar fi tăgăduit atât. Devii nervoasă când cineva face o remarcă adevărată, care ai vrea să nu fie adevărată. Hai să nu ne certăm. Să-ți spun că de fapt eu vreau să dansez cu tine?

– Te-am pălmuit o dată. Mi-ar face mare plăcere să te pălmuiesc din nou.

El râse.

– Hai să dansăm, spuse el. Nimic nu-ți liniștește mai bine nervii surescitați ca exercițiul fizic.

Merseră pe ringul de dans. O formație de negri cânta scoțând note gângurite, frustrate, cum doar negrii pot scoate atunci când cântă jazz.

Nicolas o luă în brațe și începură să danseze. Dansa bine. Știa că celelalte femei îl priveau și-o invidiau și asta o umplu de satisfacție. Se apropie mai mult de el și mâna ei îl strângea de umăr. Formau un cuplu frumos. El înalt, suplu, cu fața bronzată, ea subțire și roșcată.

Simon stătea în prag și-i privea. Era gelos. Mâinile i se strânseră pumn. Cherry, care acum dansa cu acest Fitzgerald înalt și suplu, fusese o dată a lui. Gândurile ei fuseseră ale lui, săruturile ei fuseseră ale lui, dragostea ei fusese a lui. Cine era responsabil c-o pierduse? Dacă era acest bărbat, de ce nu se măritase cu el? Zeci de întrebări îi zburdau prin minte.

Căutase să se convingă că dragostea lui pentru ea murise, dar știa că fusese doar adormită. Văzând-o din nou, dragostea i se reaprinsese. O dorea mai mult decât dorise vreodată o femeie. De fapt, pe ea o dorise mereu. Dansul nu se mai termina. Dura la nesfârșit, și Cherry dansa cu Nicolas, el o cuprinsese cu brațul și o privea în ochi. Nu mai putea îndura: îi venea să-i despartă. Își spunea că era un prost: ar fi făcut doar scandal. Se gândi la Nina, dar Nina părea o umbră de când sosise Cherry. O umbră care nu avea loc în viața lui.

În cele din urmă dansul se termină. Înainte ca Nicolas să aibă timp s-o conducă pe Cherry afară pe verandă, Simon se apropie de ei.

– Dansezi următorul dans cu mine, Cherry? întrebă el.

– Mi-ar face plăcere, murmură ea.

– Te voi căuta, spuse el. Se întoarse și plecă.

Cherry și Nicolas merseră pe verandă, se sprijineau de balustradă și fumau. În fața lor marea era de argint, iar deasupra luna strălucea printre nori.

Nicolas tăcea. Era încruntat și privea vârful aprins al țigării.

– Tipul acela te iubește încă, remarcă el.

– Cine? întrebă Cherry, ca să câștige timp.

– Mason. Cel cu care ai fost logodită.

– Prostii, răspunse ea, dar vocea îi era nesigură.

– De ce spun fetele că e o prostie ca un bărbat să le iubească, deși știu că e adevărat? Mason e încă nebun după tine. Dar trebuie să am grijă, soția aia a lui poate cauza neplăceri.

– Nina? întrebă ea.

– Așa o cheamă? Nina. E periculoasă după câte apreciez eu. Îmi amintește de un șarpe care se târăște prin iarbă spre tine, fără să facă zgomot, gata să muște. O cunoșteai dinainte?

– Da, am lucrat în același birou.

– Îți place de ea?

– Să-mi placă de ea! exclamă ea râzând. Mai de mult, am urât-o mai mult decât orice pe lume.

Începu un nou dans. Nicolas își aruncă țigara.

– Vom dansa mai târziu. Acum am puțină treabă.

Se simțea dezamăgită. Vroia ca el s-o invite din nou la dans. Nu-i plăcea să recunoască, dar era fericită când dansa cu Nicolas. Simon era lângă ea.

– Dansăm, Cherry, sau ne plimbăm prin grădină?

Vocea lui era răgușită. Deși venise pe Insula Locus ca să afle adevărul, acum că sosise momentul, vroia să evite asta. În mod curios, devenise puțin important pentru ea. Vroia să-i spună lui Simon:

– Să uităm trecutul. Să fim prieteni. Spre uimirea ei, își dădu seama că spusese asta cu voce tare.

– Cum pot uita trecutul, Cherry? întrebă el. Cum să-l uit când ești aici?

– Te-ai însurat cu Nina, îi aminti ea.

– Doamne! explodă el. Atunci m-aș fi însurat cu oricine. Numai să te pot uita.

– Hai să dansăm, Simon, spuse ea repede. E păcat să nu apreciem muzica asta.

Intrară în sală și începură să danseze. Era ciudat ca Simon s-o țină din nou în brațe și mai ciudat s-o conducă. În trecut, el fredona melodia în timp ce dansau și ochii lui râdeau. Dar în seara asta tăcea și ochii lui erau serioși.

Într-un efort de a păstra conversația impersonală, ea remarcă:

– De ce m-ai avertiza despre Jacob și Smyth la cină? Ce e în neregulă cu ei?

Se încruntă.

– Nimeni nu-i poate acuza în mod direct. Dar de ceva vreme se face contrabandă pe insulă. Întâi au fost drogurile. E rău pentru localnici și pentru noi.

– Cum poate fi rău pentru tine?

– Suntem doar câțiva albi aici. Negrii sunt de o sută de ori mai mulți. De obicei sunt oameni de treabă, ușor de controlat, dar când sunt drogați nu poți ști ce vor face. Am auzit zvonuri...

– Ce fel de zvonuri? întrebă ea.

– Nu știu dacă să-ți spun. N-aș vrea să te sperii și să pleci. Dar se spune că localnicii se înarmează. Nimeni nu știe de unde fac rost de arme de foc, importul lor e interzis. Dar le au. Și mai e ceva: în ultimul timp, localnicii s-au schimbat. Simt că vor fi tulburări și n-aș vrea să fii în pericol, Cherry.

– Dar chiar dacă s-ar întâmpla ceva, de ce aș fi în primejdie în mod special? întrebă ea. Nu aș fi în același pericol ca și celelalte femei albe de pe insulă?

– Ba da, murmură el, doar dacă...

– La dracu, explodă el. N-am dreptul să spun nimic, n-am dovezi, dar îi bănuiesc pe Jacob și Smyth că sunt implicați în vânzarea de droguri. Nu m-ar surprinde ca tot ei să importe și armele de foc.

– Dacă bănuiești asta și spui polițiștilor, i-ar putea prinde, sugeră ea.

– Nu e așa ușor, aici. Polițiștii sunt în majoritate localnici, iar Jacob și Smyth sunt prea isteți ca să fie prinși. În plus, s-ar putea să greșesc.

Cherry tăcu câteva minute în timp ce dansau.

– Dacă e ceva adevărat din ceea ce spui, remarcă ea, cum voi lucra pentru ei, voi afla ceva clar.

– Nu te-aș sfătui să faci asta! spuse el.

– De ce nu? întrebă ea repede.

O privi lung și apoi spuse:

– Nu cred că cineva care va afla prea multe despre domnul Jacob sau domnul Smyth va mai trăi mult.

Se înfioră. Muzica nu mai păru veselă și deși era cald în sală, o trecură fiori reci.

Dansul se termină și Simon spuse:

– Hai să ne plimbăm în grădină. E înăbușitor aici.

Afară, mirosul florilor îi îmbătă, iar briza mării era răcoroasă. Merseră prin grădină până la țărm. Cerul era plin de stele.

Simon se întoarse spre ea și-i puse mâinile pe umeri.

– De ce ai venit aici să mă chinui, Cherry? Nu puteai să mă lași singur?

–N-am venit să te chinui, Simon, răspunse ea.

– Dar trebuie să fi știut că așa va fi, exclamă el. Ești atât de frumoasă, Cherry, prea frumoasă. Înnebunești un bărbat. Ești frumoasă așa cum stai acum, cu părul albit de lumina lunii și cu gâtul alb ca alabastrul. Îți amintești ce mult îmi plăcea să-l sărut? Îți amintești cum îți sărutam părul și ochii și buzele dulci?

– Taci, Simon, spuse ea îndepărtându-se. Acum nu trebuie să vorbești.

– Nu mă pot abține, spuse el. Știi că te-am iubit mereu.

– Atunci de ce te-ai căsătorit cu Nina? întrebă ea.

– Ți-am mai spus: m-aș fi căsătorit cu oricine, numai să te uit. Când mi-a dat mesajul tău...

– Ce mesaj? interveni Cherry.

O privi uimit.

– Mesajul pe care mi l-ai trimis. Mesajul pe care n-ai vrut să-l scrii. Nu de aceea i l-ai încredințat Ninei? Credeai că ea va îndulci lovitura. Dar m-a durut să aflu că nu mă mai iubeai! Că erai îndrăgostită de altcineva, cu care sperai să te măriți. De ce nu te-ai măritat cu el, Cherry? Cum ea nu vorbea, continuă: N-ar fi fost mai înțelept să rămâi cu mine, Cherry? Sau dacă nu mai puteai, n-ar fi fost mai onorabil să vii să-mi spui tu însăți? Sunt sigur că dacă m-ai fi întâlnit atunci, m-ai fi iubit din nou.

Cherry nu vorbea. Era uimită de ceea ce auzise. O bănuia pe Nina de trădare, dar nu în halul ăsta! Să-i spună lui Simon că nu-l mai iubea când știa că-l iubea din tot sufletul. Era inuman.

Fără să vorbească, începu să meargă pe țărm. Nu știa încotro mergea; după o clipă de ezitare, o urmă.

– N-ai nimic de spus, Cherry? Nici o explicație?

– Deocamdată nici una, Simon.

Nu știa de ce nu-i spunea adevărul. Să-i spună că ceea ce-i spusese Nina era o minciună, că îl iubea din toată inima. Poate că-i era teamă că dacă-i spune, el îi va cere să-l iubească. O va lua în brațe și o va ruga să fugă cu el. După felul cum îl păcălise, nu se va mai gândi la Nina. Se întrebă dacă-l putea iubi din nou. Dar știa că nu. Iubea pe altcineva, ultima persoană din lume pe care ar fi trebuit s-o iubească, un bărbat

care era nu numai insolent și batjocoritor, ci un hoț care recunoscuse. Nu era mai bine să-l lase pe Simon să nu știe nimic, să nu bănuiască trădarea soției lui?

– De ce nu te-ai măritat cu celălalt? insistă el. Doar n-a fost atât de porc încât să te părăsească?

Îi venea să râdă. Situația era tragicomică. Îl urâse pe Simon imaginându-și că o părăsise, iar el, la rândul lui, crezuse că vina fusese a ei. Era o farsă cu lacrimi în loc de râsete.

– Cred că ar trebui să ne întoarcem la hotel, remarcă ea.

Dar el o prinse de braț, atât de tare încât o durea.

– Nu vreau să mă întorc, Cherry, spuse el. Nu știi ce înseamnă pentru mine să fiu singur cu tine? M-ai iubit odată, nu s-ar putea să mă iubești din nou?

– Nu cred, Simon, îi răspunse ea. Și mai e și Nina.

Încă o ținea de mână. O întoarse cu fața spre el.

– Niciodată n-am iubit-o pe Nina. Cred că nu trebuia să mă însor cu ea. La început îmi plăcea de ea și-i eram recunoscător pentru înțelegere. Dar mai târziu, nu știu. E ciudată. Câteodată mă înspăimântă. Nu spune ce gândește. Sunt căsătorit cu ea de aproape doi ani, dar n-am înțeles-o niciodată. E... diferită de noi doi.

Cherry simțea același lucru.

– Nu are codul nostru moral, continuă el. Nu înțelege binele și răul. Câteodată cred că nu e vina ei, s-a născut așa. Și ce e mai rău, e că e îndrăgostită nebunește de mine.

– De ce e mai rău? întrebă Cherry.

– N-ai înțelege. E un blestem pentru un bărbat să trăiască împreună cu o femeie care e mult mai îndrăgostită de el decât

e el de ea. Câteodată e enervant, câteodată e înspăimântător. Cel puțin felul cum mă iubește Nina e înspăimântător. E aproape inumană.

Cherry nu răspunse în timp ce mergeau spre hotel. Venise pe Insula Locus ca să se răzbune pe Simon, dar acum i se părea inutil. Îi era milă de el, crezuse că ea suferise cel mai mult, dar acum știa că Simon suferise și mai mult. Se întreba dacă n-ar fi mai bine pentru el să plece imediat de pe Insula Locus. Așa ar fi făcut dacă nu era amenințarea Ninei. Nu știa ce să facă în privința lui Nicolas.

Dragostea e blestemată, se gândi ea. De ce nu te îndrăgostești de cine trebuie?

Dacă ar fi putut să se îndrăgostească de Julian Wright, ce simplă și frumoasă ar fi fost viața. Ar fi rămas la Londra, s-ar fi măritat cu el și l-ar fi ajutat în cariera lui. Poate ar fi scos un avocat de succes din el. Păcat, se gândi ea, că nu te îndrăgostești de cel de care îți place. Poate tocmai pentru că îți place, nu te îndrăgostești de el. Cine a inventat dragostea a avut un blestemat simț al umorului!

Scena cu Simon o obosise. Ar fi vrut să meargă în camera ei. Nu mai avea chef să danseze, dar înainte să poată scăpa, Harry apăru și o invită la dans.

– Ce crezi despre noii mei parteneri, domnii Jacob și Smyth? întrebă el.

– Nu-i cunosc prea bine, se feri ea.

– Sunt cam grosolani, comentă el, dar sunt băieți de treabă. L-am cunoscut pe Smyth acum câțiva ani în Anglia. Am corespondat cu el în mod regulat și atunci când mi-am pierdut slujba le-am scris și mi-au spus să vin aici.

– Nu înțeleg cum m-ai angajat secretară în aceste circumstanțe, spuse ea.

– E în regulă, spuse el încrezut. Nu se supără că sunt propriul meu șef.

Din ce aflase, știa că se supăraseră, dar nu-i spuse.

– În plus, adăugă el în timp ce dansau, nu vreau să pierd legătura cu tine, Cherry.

Se îndepărtă puțin. Prezența lui îi făcea greață. El observă mișcarea și spuse:

– Știu că nu ești îndrăgostită de mine, Cherry, dar într-o zi poate că lucrurile se vor schimba.

– S-o crezi tu! exclamă ea.

– Da, într-o zi voi fi unul dintre cei mai bogați oameni de pe insula aceasta. Așteaptă. Îți voi oferi tot ce-ți dorești. Zâmbi și continuă: voi putea chiar să-ți ofer hotelul acesta, ca să fie casa ta.

– Nu fi ridicol!

– Nu sunt ridicol, spuse el sălbatic. Îți jur că, într-o lună, laudele mele se vor adeveri.

Își dădu seama că el băuse. Erau cuvintele lui rezultatul alcoolului, sau avea ceva în minte?

– Când vei începe să lucrezi pentru mine? întrebă el brusc, ca și cum ar fi regretat că spusese prea multe.

– Când vrei?

– Cu cât mai curând, cu atât mai bine, spuse el. Ce zici de poimâine?

Fu de acord, dar cu îndoieli. Avea senzația că intră într-o încurcătură și se întrebă dacă se va descurca. Dar o rodea

curiozitatea. În caz că afla ceva sigur despre domnul Smyth și domnul Jacob, ce va face? Va ajuta autoritățile să pună capăt traficului de droguri și de arme? Merita să riște?

Se bucură că, imediat după dans, se întâlniră cu câțiva oameni pe care-i cunoșteau de pe vapor. Merseră pe pajiște și băură rom. Discuția era lejeră șiveselă.

La început discuția o calmă, dar apoi simți că era neliniștită. Nervii ei erau întinși la maximum. Nu era doar rezultatul scenei cu Simon, dar simțea un pericol. La început, considerase această insulă tropicală un paradis, dar acum i se părea un paradis sinistru. Chiar și umbrele aruncate de palmieri și tufișuri păreau sinistre. Localnicii desculți, care nu făceau zgomot când mergeau, erau și ei siniștri.

Își dorea ca Nicolas să reapară. Se simțea în siguranță în prezența lui. Dar de ce ea, Cherry O'Shann, căreia rar îi era teamă, s-ar simți speriată acum? Era prea obosită ca să danseze. Era neliniștită și singură; nu era deloc fata sigură pe sine, cum îi plăcea să se imagineze.

Nu mai asculta ce vorbeau ceilalți, tot mai tare din cauza romului. Nu mai era atentă la ceea ce se întâmpla în jurul ei. Doar aștepta... aștepta...

Trecuse mult de ora unu când Nicolas reapăru. Îl văzu apropiindu-se, cu capul deasupra celorlalți. Căuta pe cineva. Se ridică și-i ieși în întâmpinare. Era prea obosită ca să mai gândească, sau să se certe cu el când spuse:

– Ce faci aici, Cherry? Trebuia să fii de mult în pat.

– Nu sunt obosită, se apără ea.

O luă de mâini.

– Ești o prăjiturică încăpățânată, râse el. Bineînțeles că ești obosită. Trebuie să te culci.

– Nu vreau să mă culc, Nicolas. Acum el era aici, ținând-o de mână, râzând.

– Vrei să ne plimbăm înainte să te retragi?

– Da, nu mai vreau să dansez.

O luă de braț și ea nu protestă. Porniră spre dealuri.

– Te-ai distrat în seara asta? întrebă el. Îmi cer scuze că n-am stat mai mult cu tine.

Era mai liniștit ca niciodată.

– Așa și așa, spuse ea.

– Ai avut o scenă cu fostul iubit?

– Mă tem că da. M-a întristat.

– Am avut dreptate că încă mai e îndrăgostit de tine?

Oftă.

– Mă tem că da.

– Asta înseamnă că nu-l mai iubești?

– Nu. Nu-l mai iubesc pe Simon.

Știa că roșise și-i părea bine că era întuneric. Îi părea bine și că el nu comentă. Dealurile erau mai departe decât crezuseră, dar aerul era proaspăt și nu voiau să se întoarcă. Treceau pe lângă un pâlc de palmieri când brusc ceva ascuțit și strălucitor trecu țiuind prin aer. Trecu pe lângă capul lui Cherry și se înfipse în trunchiul unui copac.

– Hei! exclamă Nicolas, ce naiba a fost asta?

Se duse la palmier și Cherry îl urmă. Cu lama strălucitoare și ascuțită, în copac era înfipt un cuțit cu mâner negru.

Nicolas și Cherry priviră cuțitul.

– Vreun ticălos a vrut să omoare pe unul dintre noi, spuse Nicolas. A fost aruncat cu intenție. Aș vrea să pun mâna pe javra care a făcut asta.

O luă spre pâlcul mai îndepărtat de palmieri, dar să cauți un localnic în întuneric e ca și cum ai căuta acul în carul cu fân. În plus, probabil că fugise deja.

Cherry aștepta. Privea cuțitul hipnotizată și-i era teamă. În ciuda frumuseții sale, Insula Locus era sinistră.

– Ar fi interesant de știut dacă a vrut să mă nimerească pe mine sau pe tine, remarcă Nicolas când se întoarse.

Examină cuțitul cu o lanternă. Apoi îl prinse ușor cu batista.

– Îl voi duce să-i ia amprentele, spuse el.

Cherry îl privea surprinsă. Era un nou Nicolas. Hotărât să acționeze.

– Se pare, Cherry, continuă el, că unul dintre noi are dușmani periculoși pe această insulă. Sper că mă urmăreau pe mine și totuși nu-i așteptam așa devreme. Tu, Cherry, știi pe cineva pe insulă care să vrea să-ți facă rău?

Nu răspunse. Își aminti privirea plină de ură a Ninei. Această privire o făcuse să se teamă.

– Nu, nu știu pe nimeni, răspunse ea.

Își puse mâinile pe umerii ei și o privi în ochi.

– Ești sinceră cu mine, Cherry?

Privi în jos.

– Da, cred că da, și chiar dacă aș avea o slabă bănuială, n-ar fi corect să-ți dau un nume în circumstanțele date, nu-i așa?

– Nu-i nevoie să-i spui numele. Cred că știu la cine te referi.

Își luă mâinile de pe umerii ei.

– Poate că ar fi mai înțelept să pleci de pe insula asta. Cuțitul nu te-a nimerit acum, dar data viitoare nu se știe. Și totuși, aș dori să rămâi.

Cherry râse.

– Nu plec, Nicolas. Încă nu vreau să plec.

– Nu ești lașă, Cherry. Cred că asta a fost prima ta calitate pe care am admirat-o.

Simți că roșea. Era stupid c-o bucura admirația lui Nicolas.

– Și la urma urmei, continuă el, poate că-mi era destinat mie. Ne întoarcem la hotel? Să te plimbi la lumina lunii a fost mereu periculos. Dar pe Insula Locus pare că e periculos în mai multe feluri.

Merseră spre hotel în tăcere. Simțeau că era un pericol serios și nu le venea să sporovăiască. Lui Nicolas îi era teamă pentru Cherry. Să insiste că ea să plece? Chiar dacă ar fi insistat, se îndoia că va pleca.

Când ajunseră la hotel, balul se terminase. Luminile se stinseseră. Câteva cupluri stăteau încă pe balcon și nu-i interesau ceilalți oameni.

Camera lui Cherry era în anexă. Era o clădire fără etaj și fiecare cameră avea o verandă.

– Voi încuia ușa care dă pe verandă, remarcă el.

– Dar va fi prea cald, protestă ea.

Râse.

– E și mai cald pe lumea cealaltă, deși poate că gluma mea e de prost gust. Te superi dacă intru în camera ta o clipă? E cam neobișnuit, dar în unele circumstanțe obiceiurile trebuie lăsate de o parte.

Intră în camera ei după ce aprinse lumina se uită după draperii, în dulapul cu haine și sub pat.

– Îmi cauți amantul? întrebă ea zâmbind forțat.

– Îl caut pe amantul care a aruncat cuțitul, spuse el.

Fu satisfăcută că totul era în ordine și ieșiră pe verandă.

– Cherry! Brusc o luă în brațe. O ținea strâns ca și cum ar fi vrut s-o protejeze de toate pericolele din lume. Ai grijă de tine, Cherry scumpă. Nu vreau să pățești ceva... O trase și mai aproape. O sărută mult și sălbatic. Te iubesc, Cherry, șopti el, apoi plecă.

– Și eu te iubesc, Nicolas, șopti ea. Câteva minute mai târziu, când se întoarse în cameră, obrajii îi erau uzi de lacrimi. Dar erau lacrimi de fericire.

Capitolul 6

Dimineața următoare Nicolas plecase. Cherry lua micul dejun pe balcon când află. Simon ciocăni la ușă și traversă camera spre balcon.

– Ai dormit bine, Cherry?

– Destul de bine. Dar de fapt dormise prost. Cu ușa spre verandă închisă, camera se încinsese. Nervii ei erau surescitați și se gândea mereu la evenimentele ciudate de seara trecută. Când adormi, visă un coșmar. Se făcea că mergea prin pădure, la început părea o pădure din Anglia, dar, treptat, observă și altceva. Arborii deveneau exotici și pământul mirosea neplăcut. Deși începuse să se plimbe ziua, observă că în pădure să făcea repede întuneric. Începu să alerge, nu știa exact de ce, dar fugea ca și cum viața i-ar fi fost în pericol. Apoi, epuizată, se opri și se sprijini de trunchiul unui copac, răsuflând greu. Brusc, simți că nu era singură.

Se întoarse să plece mai departe, dar două mâini maronii ieșiră de după copac, o prinseră de gât și o strangulară.

Încercă să țipe, dar nu ieși nici un sunet. Încercă să se elibereze, dar parcă nu mai avea putere. Apoi, brusc, când era gata să-și piardă cunoștința, mâinile de pe gâtul ei slăbiră strânsoarea. Cineva îl trântise pe atacator la pământ. Crezuse că era un localnic, dar când văzu fața lui Harry Brown fugi îngrozită, strigând: „Nicolas, Nicolas!“

Se trezi strigând tare: „Nicolas! Nicolas!“

Simon stătea în fața ei sprijinit de balustradă, fumând o țigară, privind-o cum stătea la o măsuță și își bea cafeaua. Părul lui era blond în lumina soarelui, iar ochii albaștri.

– Uite ce e, Cherry, spuse el, voi intra direct în subiect. Ce știi despre Fitzgerald?

– Am venit aici ca secretară a lui.

– De aceea vreau să vorbesc despre el.

– Ce e cu Nicolas? întrebă ea. Inima i se strânse.

Aruncă țigara peste balustradă și-și aprinse alta.

– Ești prietenă bună cu el?

Nu știa ce să răspundă. Îl iubea pe Nicolas, dar era prietenă bună cu el? Îl iubea fără să știe nimic despre el, fără să-l înțeleagă, câteodată fără să aibă încredere în el. Era o dragoste ciudată, cum nu-și imaginase că va simți pentru cineva. Nu era ca dragostea mai veche pentru Simon. Îl iubise, având încredere în el și înțelegându-l. Dar dragostea ei pentru Nicolas era mai sălbatică, mai înspăimântătoare și câteodată o umilea.

– Nu știu dacă sunt sau nu prietenă bună cu el, murmură ea.

Oftă ușurat.

– Atunci mi-e mai ușor să discut cu tine. Îl suspectez puțin... A fost un furt aici la hotel, noaptea trecută. Doamnei

Patrick Morrison, o văduvă americană bogată, i s-au furat bijuteriile, și domnul Fitzgerald a plecat cu tot bagajul la șase dimineața.

– Nu poți crede asta!

– Bineînțeles, s-ar putea să nu fie nici o legătură. Vreau să-mi spui ce știi despre domnul Fitzgerald.

Tăcu mult timp. Mâna cu care ținea ceașca de cafea tremura atât de tare încât puse ceașca jos. Dacă ar fi putut crede că nu era nici o legătură! Dacă ar fi putut uita noaptea de pe vas când îl găsise pe Nicolas cu colierul de diamante al lui Peggy Norman. Dacă ar fi putu să uite că-l bănuise că era escrocul Nicholas Freeman. Noaptea trecută o ținuse în brațe, o sărutase, îi spusese c-o iubea. Apoi se pare că furase bijuteriile unei americane! Cum a putut face asta dacă o iubea?

– Cât timp ai fost secretara lui, ai aflat ceva despre el care să te facă să crezi că nu e cine pretinde a fi? întrebă Simon.

Își găsi cu greu vocea. Se auzi spunând:

– Nimic, Simon. Sunt sigură că faci o mare greșeală. Domnul Fitzgerald mi-a spus noaptea trecută că trebuia să plece devreme. Avea o treabă importantă pe celălalt capăt al insulei. Se va întoarce cam peste o zi. Ar fi ridicol să-l suspectezi de hoție.

Simon își trecu o mână prin părul blond și oftă.

– Cum se pare că-l cunoști, te voi crede pe cuvânt. Și dacă ți-a spus aseară că va pleca dimineața devreme, presupun că nu mai trebuie să-l suspectez. Un furt e o reclamă proastă pentru un hotel, și această doamnă Morrison a venit aici în fiecare an. Se cazează mereu într-un apartament foarte scump și de obicei își aduce și prietenii. Am concediat câțiva angajați

pentru că au fost insolenți. Vreunul dintre ei trebuie să fie de vină, și totuși... A furat cu pricepere. Când fură vreun localnic, lasă urme. Dar poliția n-a reușit să găsească nici un indiciu până acum.

– Ai spus ceva polițiștilor despre faptul că domnul Fitzgerald a părăsit hotelul? întrebă ea.

– Nu, am vrut să discut cu tine întâi. Și cum garantezi pentru el, nu mă voi mai gândi la această coincidență.

Se relaxă. Îi înțepenise coloana de încordare.

– Ți-am adus o scrisoare.

Inima îi bătu cu putere și speranță. Poate că scrisoarea era de la Nicolas, explicând de ce plecase. Dar o clipă mai târziu fu decepționată. Scrisoarea venise par avion și era de la Julian Wright, scrisă la câteva zile de la plecarea ei.

Simon privi scrisoarea și spuse gelos:

– E de la cel pentru care ai renunțat la mine?

– Nu. E de la domnul Wright, fostul meu șef.

– Mă bucur. Vru să plece, dar se întoarse și spuse: Sper că nu ești supărată pe mine pentru noaptea trecută?

– De ce să fiu supărată pe tine, Simon?

– N-am putut să mă abțin. Încă țin la tine, Cherry. Poate mai târziu lucrurile se vor schimba.

Plecă. Cherry rămase nemișcată mult timp după aceea, privind ușa care se închisese după el. Dar nu se gândea la Simon. Se gândea la Nicolas. Era el hoțul? Dacă nu, de ce plecase brusc? Fără să-i explice nimic. Și doar noaptea trecută o ținuse în brațe și-i spusese c-o iubește. Știa că atunci când iubești un bărbat, trebuie să ai încredere în el. Dar când începea să aibă încredere în el, când reușea să-și uite suspiciunile, se întâmpla așa ceva.

– Trebuie să fi lăsat un mesaj, se gândi ea. Sună și-i ceru cameristului să se ducă să întrebe la recepție dacă avea vreun mesaj, dar câteva clipe mai târziu acesta se întoarse și spuse că nu era nici un mesaj pentru ea.

– Mulțumesc, spuse Cherry cu scrisoarea nedeschisă în mână. Nici măcar nu-i venea să plângă.

Se spune că trebuie să ai încredere absolută într-un bărbat când îl iubești, dar pe Nicolas îl iubea fără să aibă încredere în el. Își dădea seama că multe lucruri pe care le citești în cărți despre dragoste nu erau adevărate. Dragostea nu provine din simpatie, înțelegere, prietenie, cel puțin nu dragostea pe care o simțea ea pentru Nicolas. Dragostea apare violent, fie că dorești sau nu. Îți distruge simțul proporției și îți ia totul, și nu-ți dă decât dorința de a fi cu bărbatul iubit și să faci ce vrea el.

Începu să se îndoiască dacă prietenia avea ceva de-a face cu dragostea. De exemplu Dante și Beatrice. Nu erau prieteni, n-o văzuse decât o dată în viață. Puteai spune că dragostea dintre Antoniu și Cleopatra provenise din prietenie și înțelegere? Mai dregabă din antagonism, chiar ură. Aproape că-l ura pe Nicolas, câteodată. Dar știa că dacă va reapărea, îl va iubi intens. Nu-i păsa ce făcuse, i-ar fi iertat orice dacă ar fi spus: „Te iubesc, Cherry“, cum spusese noaptea trecută.

Deschise scrisoarea de la Julian. Deși îi dictase multe scrisori, aceasta era prima scrisoare pe care o primea de la el. Și-l imagină cu trăsăturile lui fine, cu fruntea înaltă de intelectual, cu părul blond deschis și ochii lui blânzi. Își aminti de prima seară când o invitase la cină, când îi spusese că

pleacă. Cât o uimise schimbarea lui! Înainte îl crezuse plicticos și pedant, dar în acea seară descoperise că nu era așa. Deveniseră prieteni buni în scurtul timp dinainte de plecare. Îi plăcea de el dar era departe de a-l iubi. Dar n-ar fi fost mai fericită să se mărite cu un bărbat pe care doar îl plăcea? Dragostea îți aduce extazul, dar și suferința.

Scrisoarea de la Julien i se potrivea. Începea cu detalii de la birou de când plecase, dar pe parcurs, scrisoarea devenea mai intimă. Era plină de umor și de o sfială fermecătoare.

„Încerc ca o omidă să ies din crisalidă, scria el. Crisalida biroului de avocatură. Învăț din nou, dar de data asta la școala vieții. Învăț să fiu rațional ca atunci când te vei întoarce să nu te plictisesc. Știi că iau lecții de dans? Și mai de mult consideram că dansul e ocupația celor slabi de minte! Ai râde dacă ți-aș povesti ce greu e să fiu vesel și să mă bucur de viață. Mai greu decât să studiez cărți de drept. Dar bănuiesc că atunci când voi învăța secretul vieții, mă voi bucura imens. Mă voi bucura când te vei întorce. Când te întorci, draga mea? Ai plecat doar de patru zile și pare un secol. Nu-mi place noua mea secretară. Îmi vine să arunc cu cărți după ea când intră în cameră, deși e o fată simpatică. Nu vreau s-o văd, mi-e dor de tine. Și totuși n-aș vrea să mai lucrezi aici. Te vreau acasă la mine. Vrei să te întorci și să te măriți cu mine, Cherry? Sau dacă preferi, telegrafiază-mi și vin acolo să ne căsătorim și apoi te aduc înapoi. Ne-am putea petrece luna de miere în Indiile de Vest. N-am avut nici o vacanță lungă în viața mea. Gândul acesta aproape că mă sperie. Dar pentru tine, dragă Cherry, risc orice.“

Scrisoarea continua pe același ton. Zâmbea cu tandrețe când o citea. Ce simplă ar fi viața dacă ar putea să-i telegrafieze să vină s-o ia. Se întreba dacă va face asta. Ar fi putut fi prieteni foarte buni. Și cine știe, poate că e cel mai bun fundament pentru o căsătorie. Se săturase de dragoste. Dragostea chinuitoare îi adusese doar dezamăgiri.

Ziua fu chinuitoare. Încercă să ia parte la viața veselă de la hotel. După-amiază merse cu un grup într-o excursie și vizitară o peșteră celebră. În timpul călătoriei, un tânăr american avu grijă de ea și mai târziu când se întoarseră la hotel, luară ceaiul împreună.

Dar nu se putu relaxa. Era încordată. Când sosea o mașină în fața hotelului, nu mai asculta conversația, se apleca și privea cu speranță la cine cobora din mașină. Și dacă bărbatul era înalt și suplu, inima începea să-i bată cu putere. Dar Nicolas nu sosea. O părăsise. Poate glumise când îi spusese c-o iubea.

Tânărul american îi spuse că va avea loc un scăldat la lumina lunii. Vroia să vină și ea. Spuse că va veni, nu că și-ar fi dorit asta, dar își spunea că trebuia să facă ceva ca să iasă din disperarea ei. Nici un bărbat din lume nu merita să fie disperată pentru el, se gândi ea mânioasă.

În timp ce se îmbrăca pentru cină în seara aceea, se auzi un ciocănit în ușă.

– Intră.

Ușa se deschise și apăru Nina care închise repede ușa și se sprijini de ea, răsuflând repede. Era nervoasă. Ochii ei mari erau măriți și vocea îi era aspră.

– I-ai spus lui Simon adevărul noaptea trecută? întrebă ea. Vreau să știu.

Cherry era la oglindă. Când intră Nina, se întoarse spre ușă. Când o văzu, păli, mai mult de mânie decât de teamă, și se priviră cu ostilitate.

– Nu, nu i-am spus adevărul, răspunse ea. Dar nu pentru tine, Nina, de dragul lui Simon. Nu e plăcut pentru un bărbat să știe că soția lui e o mincinoasă.

– Cum îndrăznești!

– Nu e adevărul? întrebă Cherry. Ai sosit aici pretinzând că-mi ești prietenă și totuși i-ai spus lui Simon că ți-am cerut să-i transmiți că sunt îndrăgostită de altcineva.

– De unde știi?

– Simon mi-a povestit aseară.

Nina o privi cu ură.

– Vrei să spui că ți-a povestit asta și tu nu i-ai spus adevărul? întrebă ea. Nu te cred. Dacă îmi spui adevărul, de ce se poartă Simon așa cu mine? Nu mi-a vorbit și a refuzat să doarmă în cameră cu mine. N-am dormit toată noaptea. Nu puteam să suport că Simon era atât de aproape de mine, și totuși atât de departe. Nu știi cât de mult îl iubesc pe Simon, n-ai de unde ști. Vocea ei era isterică.

Lui Cherry îi păru rău pentru ea. Orice vină ar fi avut, oricât de trădătoare era, era evident că-l iubea pe Simon. Era o dragoste ciudată, posesivă.

– Dacă nu mă crezi, nu mai am nimic de adăugat, spuse Cherry. Se întoarse spre oglindă, considerând discuția încheiată.

Nina își recăpătase controlul. Respirația și mâinile încleștate i se relaxară.

– Și de ce nu i-ai spus? întrebă ea. Nu de asta ai venit aici? Să te răzbuni pe mine și să-l recapeți pe Simon?

Cherry nu-i răspunse. Se duse la fereastră și trase draperiile. Da, venise să se răzbune pe Nina și Simon, dar acum... Își pierduse dorința de răzbunare, răzbunarea nu mai avea sens.

– Da, de asta am venit, dar acum... M-am răzgândit.

– Vrei să spui că nu vei interveni între mine și Simon? întrebă Nina.

– Nu.

– Atunci, vei pleca? întrebă Nina.

Cherry se întoarse spre ea.

– Bineînțeles că nu. De ce aș pleca?

– Dar dacă ai renunțat la răzbunare, ce te mai ține aici?

Cherry nu-i răspunse imediat. Se așeză pe brațul unui fotoliu. Lumina lămpii cădea pe părul ei roșcat și-i sublinia curbele trupului tânăr. Probabil că n-o mai ținea nimic aici. Nicolas îi spusese c-o iubea, dar plecase și o părăsise. De asemenea, probabil că luase bijuteriile doamnei Morrison cu el! Îi era rușine că iubea un astfel de bărbat! Era atrăgător, nimeni nu putea nega, dar probabil nu era prima fată din viața lui. Îi spusese c-o iubea, dar n-o ceruse de soție. Oricum, nu s-ar fi măritat cu el.

– Plec de la hotel, îi spuse Ninei. Oricum, e prea scump pentru mine. În plus, trebuie să-mi găsesc locuință lângă serviciu.

Da, spuse Nina. Vei lucra pentru Jacob și Smyth, nu-i așa? Ochii îi luciră de satisfacție.

Petrecerea din seara aceea fu un fiasco. Pe Cherry n-o atrăgea veselia. Avu o companie plăcută, o cină perfectă, o călătorie cu mașina prin noapte către un lac în cealaltă parte a insulei. Cherry stătea cu tânărul american, Hank Richards, care o admira deschis. Un băiat drăguț, se gândi ea, dar își dădu seama că era departe de a-l iubi. Oare toată viața va fi în compania bărbaților de care doar îi plăcea?

– Ești tăcută, Cherry. E vreo problemă? întrebă el.

– Nu, Hank. Poate sunt puțin obosită.

O scuză răsuflată. Se întreba dacă o va crede. Obosită... Mereu spui că ești obosită, când inima ta tânjește după cineva care nu e aici. Și ești crezută, sau se preface că te crede. Poate că nu-i pasă destul.

– Da, pari obosită, spuse Hank. Sprijină-te de umărul meu. Te vei înviora când vei intra în apă. N-ai idee ce minunat e să te scalzi noaptea aici.

Ajunseră la lac, o mică lagună albastru închis sub lumina lunii. Apa era caldă, pe mal erau palmieri și se auzeau valurile spărgându-se pe țărm. Era o atmosferă romantică. Cherry își aminti cum visase în micul birou de avocatură la o seară ca asta, dar acum n-o mai atrăgea. Ura lumina argintie a lunii, care mângâia apele adormite, ura aerul cald al nopții și stelele strălucitoare. Ura tot ce-i sugera romantism.

La întoarcere, Hank fu vesel.

Un bărbat trebuie să te iubească mult ca să-ți respecte tristețea, se gândi ea. Râsul îl cucerește mai ușor.

Când se întoarse la hotel, îl întâlni pe Simon în hol. Se ridică de la măsuța la care bea și veni spre ea.

– Cherry, unde ai fost, te-am căutat prin tot hotelul.

– Am fost la scăldat, spuse ea. Simon, cred că mă voi culca acum. Sunt foarte obosită.

– Trebuie să vorbim întâi. Vino în grădină.

Nu.

Nu mai putea suporta o scenă cu Simon, ca noaptea trecută. Nervii ei nu mai rezistau. În plus, cum nu-l mai iubea, nu era cinstit pentru nici unul dintre ei.

– Sper că ai încredere în mine, spuse el amar.

– Nu e vorba de asta Simon, dar... Nu vreau să merg în grădină.

– Măcar vino pe balcon, să bem ceva. Am nevoie să discut cu tine, Cherry.

Părea disperat.

– Bine, Simon, dar nu stăm mult. Chiar sunt obosită.

Simon o luă înainte spre balcon.

Se opri într-un colț izolat și comandă de la chelnerul negru două cocteiluri.

– A fost o zi grea, remarcă el. Întâi bijuteriile furate, apoi jumătate dintre angajații localnici și-au dat demisia, iar seara chiar și tu m-ai părăsit. Încercă să zâmbească, dar rezultatul fu jalnic.

– Cum adică jumătate dintre angajații localnici și-au dat demisia? întrebă ea.

– Nu știu mai multe decât tine. Dar șeful de personal mi-a spus că jumătate dintre angajați ne-au părăsit. Erau insolenți,

chiar au amenințat. Se coace ceva, e ca și cum ar mocni un foc. Presupun că n-ai fost amestecată vreodată într-o rebeliune a localnicilor. Nu e plăcut deloc.

– Sper că nu se va întâmpla aici, spuse Cherry.

Simon era încruntat și bătea cu degetele în masă.

– Se aud zvonuri, spuse el, și mi-aș dori să știu ce să fac. Dacă se întâmplă ceva, simt că toți turiștii de aici sunt responsabilitatea mea. Mă simt precum căpitanul unui vas. Hotelul e vasul meu. Dacă e vreun pericol, ar trebui să-i sfătuiesc să plece cât timp mai pot. Dar dacă nu e nici un pericol, ar fi o prostie s-o fac. M-aș face de râs și hotelul ar pierde bani. Aș vrea să aflu cine e în spatele acestei afaceri, cine dă localnicilor arme și muniție. Oficialitățile insulei sunt lenețe și indolente, dar dacă le-aș spune ceva clar, poate că ar acționa.

Cherry îi atinse mâna. Deși nu-l mai iubea, îi era drag.

– Dacă te-aș putea ajuta cu ceva, Simon.

Îi prinse mâna și i-o ținu strâns, încât o duru.

– Mă poți ajuta, Cherry, stând cumine, fiind prietenă cu mine, chiar dacă nu mă poți iubi. Nu știi ce înseamnă pentru mine să te revăd. De când ai rupt logodna parcă sunt pe o lume străină. N-am încredere în nimeni, n-am cui să mă destăinui, cum obișnuiam să vorbim. Oamenii iau dragostea în derâdere. Spun că alte lucruri sunt mai importante, dar cred că a trăi fără dragoste e ca și cum ai citi o carte într-o limbă necunoscută. Cuvintele nu au nici un sens.

Peisajul era superb, soare, flori tropicale, marea verde-albăstruie, totuși se simțea ca într-o temniță medievală întunecată.

– Și tu simți la fel? șopti el, aplecându-se peste măsuță. Cherry, nu se poate ca într-o zi, noi doi... nu pot crede că trebuie să-mi trăiesc restul vieții fără tine. Înainte să vii, mă resemnasem, dar acum...

– N-am făcut bine că am venit, exclamă ea. Voi pleca.

– Nu, Cherry. Vocea lui era disperată. Chiar dacă nu mă poți iubi, stai cu mine un timp. Sunt atâtea lucruri care mă îngrijorează. Dacă pleci, mă voi simți foarte singur... atât de singur încât n-aș mai avea pentru ce să mai trăiesc.

Cherry stătea liniștită cu mâinile în poală. Își dori din nou să nu fi venit pe Insula Locus.

– Simon, dacă rămân, te vei purta frumos cu Nina?

Îi fusese greu să spună asta. Nu e ușor să iei partea cuiva care te-a trădat.

– Voi încerca, spuse el. Numai pentru că mi-o ceri tu. Măcar dacă s-ar mulțumi cu faptul că mă port frumos cu ea.

Nu răspunse. Știa ce vroia el să spună. Nina dorea dragoste. Totuși, nu era vina lui Simon că n-o putea iubi.

Cherry se ridică în picioare.

– Acum trebuie să merg la culcare, Simon.

– Te conduc, murmură el.

Străbătură grădina în tăcere. Aerul era parfumat.

– Ai mai auzit ceva de Fitzgerald? o întrebă el brusc.

– Nu. De ce? întrebă ea tresărind.

– Nu-mi pot scoate din minte că are ceva de-a face cu furtul bijuteriilor doamnei Morrison. Știu că nu-ți face plăcere să auzi asta, fiind prietenă cu el, dar a plecat în împrejurări dubioase. În plus, n-a spus unde pleacă și a fost căutat astăzi de trei ori. Cred că o dată de șeful poliției.

Cherry nu spuse nimic, dar inima i se strânse. Cum putea să mai creadă în Nicolas după aceste probe? În plus, crezuse vreodată cu adevărat în el? Cum ar fi putut, după ce-l găsise cu colierul lui Peggy Norman?

M-am purtat ca o proastă sentimentală, se gândi ea. Trebuie să-l uit.

– Dacă dai de el, spune-i să mă caute, spuse Simon. Vreau să-i pun câteva întrebări.

Râse forțat. Stăteau amândoi pe micul balcon din fața dormitorului ei.

– Dar e ridicol să-l suspectezi de hoție, spuse ea. Dacă l-ai cunoaște cum îl cunosc eu, ai ști că nici nu se pune problema.

– Totuși aș vrea să-l văd. Noapte bună, Cherry.

O clipă, crezu că o va săruta și se trase înapoi. Simon observă și spuse :

– Nu te teme Cherry. Nu te-aș săruta cu forța. Mai bine îmi amintesc de vremurile bune.... când mă lăsai să te sărut. Poate că într-o zi mă vei săruta din nou. Sper, draga mea.

Se întoarse și plecă.

Oftând, ea se îndreptă spre camera ei și deschise ușa.. Camera era întunecată, dar luna o lumina. Se îndreptă spre întrerupător, dar se opri și țipă.

– Ce e, Cherry? întrebă Nicolas. De ce țipi? Doar nu vrei să știe toată lumea că sunt în dormitorul tău.

Nicolas se ridică din fotoliu, zâmbind. În semiîntuneric părea și mai înalt, ca și cum ar fi fost un spectru.

Cherry își ținu respirația și-l privi uimită.

– Nicolas, spuse ea cu voce slabă.

– Așa e. Am vreun motiv să nu fiu aici?

Bineînțeles că motive erau, dar nu-i veneau în minte decât lucruri banale.

– Ce faci în camera mea? întrebă ea.

– Vroiam să-ți vorbesc, de fapt, să te văd, Cherry, scumpa mea. O prinse de mâini și o trase spre el. Voiam foarte mult să te văd, spuse el cu voce tandră. De aceea m-am întoars în noaptea asta. Am riscat totul să te văd, să te sărut din nou.

Așa ar fi făcut, dar ea se trase înapoi. Trebuie să mă controlez, se gândi în panică. Nu pot să-l las să râdă de mine ca noaptea trecută. Trebuie să aflu despre furt.

Dar era atât de greu! El stătea în lumina lunii, atât de aproape de ea, o ținea de mâini, vocea lui era joasă și vibrantă... făcu un efort să fie calmă și spuse:

– Dacă vroiai să mă vezi, de ce n-ai venit în holul hotelului? De ce ai intrat neinvitat în dormitorul meu?

– Am intrat neinvitat! o întrerupse el. Dragă Cherry, ușa era descuiată! Vorbești ca eroina unei piese melodramatice. Vreau să vorbesc cu tine și locul acesta e destul de bun pentru acest lucru.

– Dar e dormitorul meu, insistă ea.

Îi zâmbi și spuse:

– Prostuță mică, nu înțeleg cum un pat în cameră face lucrurile diferite. În plus, nu mai e la modă. Majoritatea femeilor primesc bărbații în dormitoarele lor și deși patul e o canapea, tot pat e. Nu te-am căutat în hol, deoarece am un motiv întemeiat să nu se știe că m-am întors la hotel.

– Cred că știu motivul tău, spuse ea. Doamnei Morrison, o turistă americană, i s-au furat bijuteriile noapte atrecută.

– Da? exclamă Nicolas șocat. A avut ghinion, nu-i așa?

– Cred că furtul bijuteriilor doamnei Morrison are legătură cu faptul că nu vrei să fii văzut în hotel, nu-i așa? întrebă ea.

Nicolas tăcu. Se priviră. Fața lui Nicolas era în umbră și ea încercă să ghicească la ce se gândea. Acum îi era teamă. Umilită, ar fi dat orice să nu fi spus asta.

– Așadar, crezi că am furat bijuteriile doamnei Morrison?

Cu lacrimi în ochi, ea spuse:

– Ce altceva să cred, Nicolas? Ai plecat devreme, fără să dai explicații, și acum nu vrei să fii văzut.

Se lăsă tăcerea.

– O femeie care nu crede în bărbatul pe care-l iubește nu valorează prea mult, nu-i așa? remarcă el.

Se duse spre întrerupător.

– Să aprindem lumina, spuse el. Mi-am pierdut atracția pentru lumina lunii. În noaptea asta eu am fost prostul, Cherry. Dar poate că un mascul îndrăgostit e mereu prost. Orice ar spune lumea, femeile sunt practice și bărbații romantici. Am riscat mult în noaptea asta ca să te văd și în locul brațelor care vor să mă îmbrățișeze găsesc acuzații. Tu, care trebuia să fii prima care să mă apere, mă acuzi. Și nu te bazezi decât pe o coincidență.

Acum era înspăimântată. Încercă să vorbească de două ori, până să-și găsească vocea.

– Dar nu te acuz, Nicolas, cel puțin nu în public. Când Simon a sugerat că ai putea avea legătură cu furtul, am negat vehement. Am negat din nou în seara asta... pe balcon. Nu m-ai auzit?

O privi cu fața tristă. Ochii lui cenușii nu mai râdeau.

– Dar crezi că eu am făcut-o, spuse el. Asta contează. Nu vreau să iubesc o femeie care-și pierde credința în mine atât de ușor. Adio, Chery. Scurta noastră poveste de dragoste a fost distractivă. E păcat să ne despărțim așa, dar viața e ciudată. Probabil că vede de noi amândoi. Îi întinse mâna.

Deoarece era prea șocată pentru a face altceva, îi întinse mâna în mod mecanic și el i-o strânse serios. Dar când să plece, nu-i mai dădu drumul, lacrimile îi curgeau pe obraji.

– Nicolas, te rog nu pleca așa, îl rugă ea. Nu trebuia să te acuz.

– Dacă o gândeai, bineînțeles că trebuia s-o spui, spuse el grav. Nu vreau să mă iubești dacă tu crezi că sunt un hoț. Își trase mâna dintr-a ei.

– Noapte bună din nou, Cherry. Sper să ai succes în noua ta slujbă. Sper să ai succes toată viața.

Succes, da, dar ce e succesul fără dragoste? se gândi ea disperată. Succesul era ca un glob strălucitor de pus în brad, delicat, dar gol pe dinăuntru, totuși arătând frumos lumii exterioare. Nu avea substanță. Doar un miraj al fericirii.

Nicolas străbătuse camera, deschisese ușa și ieșise pe balcon.

– Nicolas, strigă ea. Nicolas, nu se poate termina așa. Nu mai avea nici un pic de orgoliu. Nu mai ai orgoliu când iubești sincer.

El se întoarse. În lumina albă a lunii fața lui era aspră, dar ochii erau tandri.

– Nu poți să știi, Cherry. Câteodată, când crezi că ai ajuns la capătul drumului, vezi că era doar o cotitură. Dacă mai târziu vei crede în mine, din toată inima, astfel încât oricât m-ar acuza lumea, vei crede în mine, poate. Se apropie de ea și-i sărută mâna. Poate, Cherry, nu pot fi sigur.

Se întoarse și plecă. L-ar fi strigat, dar lacrimile o înecau. Gemând se prăbuși în fotoliu și-și îngropă fața în mâini. Se simțea ca și cum fusese biciuită până la sânge. O meritase? Inima ei îi spunea că da. Nu avusese credință și dragostea nu are valoare fără credință. Asta îi spusese el. Îi spusese că o femeie fără credință nu valorează nimic. Acuzația o lovise ca un bici. Nicolas nu mai glumea. Era un tânăr acuzator și cu vocea metalică. O pedepsise, poate prea brutal, dar cu cât iubești mai mult pe cineva, cu atât mai brutal îl pedepsești.

Nu știa de cât timp stătea acolo, poate trecuseră minute, poate ore.

– Nu mă vrea, murmură ea. Mă disprețuiește. Poate că merita să fie disprețuită. Tremură și se ridică din fotoliu.

Stinse lumina și se întinse pe pat. Lumina lunii intra pe fereastră ca fascicolul unei lanterne. Și-l imagina pe Nicolas, înalt, suplu, cu ochii râzând, Nicolas pe care-l știa. Nicolas pe care, cu acuzațiile ei prostești, îl gonise pentru totdeauna.

Își îngropă fața în perne. Mâinile ei mici strângeau convulsiv așternutul. Dacă există Dumnezeu, se gândi ea, Nicolas se va întoarce. Mă va săruta și va spune că nu contează ce am spus. Încă mă iubește.

Dar el nu se întoarse și când perna fu udă de lacrimi, ea adormi.

Capitolul 7

Când pierzi dragostea, ți se pare incredibil că viața continuă. Soarele strălucește la fel, ceilalți oameni vorbesc și râd fără să le pese de durerea din inima ta.

Cherry se trezi și privi ziua care era frumoasă. O ura că era atât de frumoasă. Se ridică din pat și se îmbrăcă.

– Mă voi descurca, își spuse ea. Femeile moderne nu se prăbușesc după nici un bărbat.

Merse în restaurant și se forță să ia micul dejun. Dacă flămânzești, nu-ți va trece durerea din inimă, se gândi ea, și sigur asta nu-l va aduce înapoi pe Nicolas.

Înainte să termine, Simon veni și se așeză pe un scaun în fața ei.

– Nina mi-a spus că pleci astăzi, e adevărat?

– Da, încep lucrul pentru Harry Brown mâine.

Simon se încruntă.

– Nu-mi place. Aș vrea să te împiedic să lucrezi pentru firma aceea, Cherry, spuse el râzând forțat.

– Prostii, Simon. Sunt perfect capabilă să-mi port singură de grijă.

– Greșești, spuse el. Nici o femeie nu-și poate purta singură de grijă când se amestecă printre ticăloși.

– Dacă nu-mi va place, voi pleca. Dar sunt hotărâtă să încerc.

El tăcu. Luă un fruct din bol, dar nu-l mâncă. Îl învârtea în mână.

– Chiar dacă vei lucra pentru ei, m-aș simți mai bine dacă ai rămâne la hotel, spuse el în cele din urmă.

– Dar Simon, poate crezi că sunt milionară. Nu-mi pot permite.

– Nu trebuie să plătești, Cherry.

– Doar n-o să stau pe spinarea ta?

Simon zâmbi, și o clipă îl văzu cum îl știa.

– Nu ar fi pe spinarea mea, ci a companiei.

– Totuși, nu pot, spuse ea. În plus, nu cred că e o idee prea bună să stau sub același acoperiș cu Nina.

Fața lui se înnegură. Vru să spună ceva, dar se opri.

– Poate că ai dreptate. Îi prinse mâna pe sub masă. Îmi permiți să te mai văd, oriunde te-ai duce?

– Bineînțeles, zâmbi ea. Atâta timp cât înțelegi că putem fi doar prieteni.

– Se pare că trebuie să înțeleg asta.

Privi în farfurie.

– Mă tem că da, Simon.

– Bine, Cherry, fac orice pentru tine. Și dacă-mi ceri să fim amici, mă voi conforma.

– Ești drăguț, Simon. Îi plăcea de Simon și se bucura că vor fi prieteni. Se gândea că dacă nu mai rămâne nimic în urma dragostei, devii cinic.

– Dacă vrei să te cazezi în Princeton, îți voi da adresa unei prietene de-a mea. E soția unui medic. Are trei copii de crescut, iar medicul e cam bețiv, dar nu e un om rău. Va fi bucuroasă să aibă bani în plus, iar tu vei fi în siguranță acolo.

Cherry îi mulțumi și mai târziu plecă într-un taxi să discute cu soția medicului, doamna Sampson.

Doamna Sampson locuia la câteva minute de mers pe jos în afara Princetonului, într-o casă mare și dărăpănată. Mai demult, înainte să fie înființat orașul Princeton, probabil găzduise un cultivator bogat de nuci de cocos sau banane. În ciuda porții rablagite și a vopselei care se scorojea pe pereții exteriori, simțea că această casă prinsese zile mai bune. Zile în care sala de dans, pe care doamna Sampson o folosea acum drept cameră pentru copii, fusese plină de doamne în rochii frumoase și domni chipeși. Atunci, o armată de servitori negri lustruiseră podeaua încât îți puteai vedea chipul în ea. Canapele comode și șezlonguri stătuseră în locul mobilei din nuiele pe care doamna Sampson o importanse din Jamaica.

– Mă tem că această casă e cam neîngrijită, se scuză ea zâmbind, dar ce poți face cu trei copii și doar cu o servitoare?

Era o femeie slabă, trecută, care arăta ca și cum soarele îi uzase nu numai aspectul, dar și personalitatea.

– Ești nou-venită, nu-i așa, o întrebă pe Cherry. Cum ți se pare aici?

– Cred că e un loc romantic, spuse Cherry.

Elsa Sampson râse.

– Romantic! exclamă ea. Da, bănuiesc că așa îl vezi. La urma urmei, ești tânără și de-abia ai venit. Dar mie mi-ar fi plăcut Anglia. Insulele tropicale sunt roamntice doar pentru cei ce-și permit să fie leneși. Sunt minunate pentru o vacanță, dar când trăiești aici... ca mine, abia știind dacă voi avea bani de mâncare pentru copii săptămâna viitoare, trăind în căldură și praf, fără un servitor în care să pot avea încredere, nu prea e romantic. În plus, e atât de izolată. Toate rudele mele sunt departe. Când ești tânără nu contează. În nouă cazuri din zece te bucuri că sunt departe. Dar când ai copii de crescut, ar fi mai bine să te ajute rudele.

– Atunci, de ce nu te întorci în Anglia? întrebă Cherry, dar își dădu seama că remarca era negândită, chiar crudă. Fața doamnei Sampson își schimbă expresia. În ochii ei albaștri se vedea atâta dor încât Cherry abia o putea privi.

– Măcar dacă s-ar putea. Vocea ei devenise o șoaptă. Dacă aș putea vedea câmpiile verzi ale Angliei, să miros iarba umedă de roua dimineții. Dacă mi-aș putea trimite copiii la școli englezești și să-i cresc într-o atmosferă sănătoasă. Dar nu e nici o speranță. Vezi tu, zâmbi ea și ceva din zâmbetul ei o făcea pe Cherry să vrea să plângă. Poate vei afla dacă vei locui aici. George bea. Nu că l-aș condamna. Trebuie să te apuci de ceva în locul ăsta uitat de Dumnezeu. Dar astfel și-a pierdut clienții albi. Are doar clienți negri și ei plătesc prost. Totuși, s-ar putea și mai rău. Ar putea fi mult mai rău.

Cherry nu-și putea imagina cum. Elsa Sampson probabil că-i ghicea gândurile după expresia feței, căci spuse:

– Nu mă crezi, domnișoară O'Shann? Te asigur că așa e. Când George nu bea, e bun cu mine, are o inimă bună. O cunoștință din Anglia s-a oferit să-mi plătească drumul meu și al copiilor până în Anglia dacă îl părăsesc. Dar nu pot face asta, spuse ea zâmbind. De data asta era un zâmbet tandru. Îmi place mult George.

Se ridică de pe canapea și merse la șemineu. Se făcea că aranjează niște fotografii pe poliță, dar mâinile îi tremurau. Cherry simți că nu mai vorbise așa cu altă femeie albă de ani de zile.

– Cred, continuă ea, că îl iubesc pe George. Și cred că puține femei căsătorite de doisprezece ani pot spune asta. Știu că bea, dar unele femei au probleme și mai mari. Ar fi putut să mă bată sau să mă înșele. Căsătoria nu e o grădină cu trandafiri, deși la început așa crezi. Îmi amintesc când m-am îndrăgostit de George și am aflat de numirea lui aici, credeam că mi-a pus Dumnezeu mâna în cap! Era administrator de spital, dar a fost dat afară. A început să lucreze pe cont propriu. La început avea clienți albi, dar treptat i-a pierdut. Nu știu de ce îți spun toate astea. N-am mai vorbit așa de ani de zile. Dar cred că-mi va place de tine, Cherry.

Își zâmbiră, simțind că vor deveni prietene.

În acea după-amiază, Cherry se mută cu tot bagajul în casa Elsei Sampson. Camera care i se dăduse era mare. Nu avea decât un pat, o servantă, o masă și un scaun, dar era curată și draperiile de muselină erau apretate.

Seara la cină, îi cunoscu pe cei trei copii ai Elsei și pe doctorul Sampson. Era un bărbat înalt și slab, șaten cu câteva fire albe și ochi mari cenușii și blânzi. Cherry simți că atunci când nu bea, îi era rușine de el. În timpul mesei îi fu milă de el și înțelese de ce Elsa refuza să-l părăsească.

Cei trei copii erau adorabili. Gertrude era cea mai mare, de opt ani, avea cârlionți blonzi și ochi căprui. John, al doilea copil, avea șase ani și era un băiat bine legat, având ochii Elsei și zâmbetul atrăgător al tatălui său. Cel mai mic era Paul, de doi ani.

După cină o ajută pe Elsa să culce copiii și când Elsa încercă să protesteze, remarcă zâmbind:

– Nu, Elsa, eu îți sunt recunoscătoare. Nici nu știi ce mult îmi place! Îmi va plăcea să stau aici și vreau să te ajut. Dacă nu mă lași, mă voi plictisi.

– Dar ai o slujbă, nu-i așa?

– Da, dar am timp destul după program.

Elsa era sceptică.

– Am un sentiment că vei găsi curând pe cineva care să aibă grijă de timpul tău liber. Ești prea drăguță ca să treci neobservată, mai ales într-un astfel de loc unde sunt puține femei tinere. Cunoști bărbați aici?

– Nu, n-am pe nimeni.

Tonul ei o făcu pe Elsa s-o privească într-un fel curios, dar nu comentă.

După ce culcară copiii și închiseră ușa dela camera lor, Elsa remarcă:

– În biletul pe care mi l-a scris Simon, spunea că ești o veche prietenă de-a lui. L-ai cunoscut în Anglia, înainte să vină aici?

– Da. De fapt, am fost logodiți.

– Oh! făcu Elsa. O privi pe Cherry observându-i părul roșcat, buzele pline și roșii, ochii căprui și un nas cu câțiva pistrui care-i sporeau frumusețea.

– Nu-mi pot imagina ca un bărbat logodit cu tine că renunțe ușor.

Cherry roși. Un compliment de la altă femeie e adesea mai jenant decât unul de la un bărbat.

– Ai cunoscut-o și pe soția lui în Anglia? reluă Elsa.

– Da, spuse Cherry, am lucrat în același birou. Vocea i se înăsprise.

– Văd că nici ție nu-ți place de ea, remarcă Elsa. De când l-am cunoscut pe Simon, a fost bun prieten cu George, cât și cu mine. Nu și soția lui. Când a descoperit că lui Simon îi plăcea la noi, a făcut tot posibilul să ne discrediteze în fața lui. Dar cred că face așa cu toți cei care-i plac lui. Nu suportă ca el să aibă prieteni. Cred că e geloasă. Câteodată e aproape nebună. Știi, m-am gândit adesea că Nina e cam dezechilibrată.

Cherry fu șocată. Ideea aceasta nu-i trecuse prin cap, dar acum că Elsa o spusese, nu-i mai ieșea din minte. Se gândi la asta toată noaptea. Aerul era prea cald ca să poată dormi.

Dacă era adevărat, nu explica ciudățeniile Ninei? Câteodată părea normală și logică: dar alte ori era complet nebună.

Cherry se gândi la Elsa și la problemele ei și la slujba pe care o va începe mâine. Se gândi la toate, numai să nu se gândească la Nicolas. Nu vroia să-și amintească privirea lui aspră, nici disprețul din voce când spusese: „O femeie care nu crede în bărbatul pe care-l iubește nu valorează mult, nu-i așa?“

Toată noapea aceste cuvinte îi sunau în urechi. Le va putea uita vreodată? Încercă să-și spună că avusese motive să-l acuze, dar de fapt îi era rușine.

***

A doua zi dimineața se prezentă la birou la firma Jacob și Smyth. Era agitație pe docul din fața magaziei. Un vapor sosise și tocmai descărca marfa. Negrii transpirați cărau lăzi grele pe cap.

Vaporul era burduhănos și alb și arăta ca o rață imensă odihnindu-se pe apele albastre.

Cherry se opri și privi câteva minute. Harry se apropie.

– Ce dracu s-a întâmplat cu tine, Cherry? exclamă el. Am fost aseară la hotel să te caut, dar mi-au spus că ai plecat. Nu mi-au dat nici o adresă. Mi-era teamă că nu vei mai aparea dimineața.

– M-am mutat în Princeton, spuse ea.

– La cine? întrebă el.

– La doamna Sampson. Soțul ei e medic.

– Trebuia să te consulți cu mine. Găsisem deja o gazdă pentru tine, la niște prieteni de-ai mei. De fapt, acolo stau și eu. Ar fi bine să le explici medicului și soției lui că a fost o greșeală și să te muți cu mine.

– Mi-e teamă că nu pot face asta. Îmi place acolo, îmi plac gazdele mele.

Harry își vârî mâinile în buzunare și spuse nervos:

– Nu prea vrei să mă mulțumești. Și nu uita că deși Jacob și Smyth te plătesc, eu ți-am găsit slujba asta. Cred că ar trebui să-mi fii recunoscătoare.

– Ce vrei să spui? Sunt gata să renunț la slujbă dacă asta vrei.

– La naiba, Cherry, știi că nu vreau asta. Sunt nebun după tine, altfel crezi că m-aș fi agitat atât? Își mușcă buza de jos, ca și cum ar fi regretat că spusese prea mult.

– Despre ce e vorba? întrebă ea.

– Nimic, vroiam să spun ca să lucrezi la firmă.

Dar vocea lui era nesigură și-i evita privirea. Se îndepărtau de chei și se îndreptau spre magazie. Harry nu se uita pe unde mergea. Se ciocni cu un localnic care ducea o ladă, aceasta căzu și se sparse. Cherry văzu mărgele colorate, dar înainte ca Harry s-o prindă de braț și s-o tragă de acolo, văzu un pistol și-și aminti ce-i spusese Simon că localnicii primeau arme, deși importul lor era interzis pe Insula Locus.

– Prostule, murmură el, deși nu prea are ce să se strice, doar niște mărgele.

Cherry își aminti că mai spusese asta.

– Lada părea destul de grea ca să conțină doar mărgele.

– Mărgelele pot fi grele.

Nu mai spuse nimic. Se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine să tacă. Nu era bine să știe că bănuia ceva. Dar se decise să afle cu prima ocazie ce era în lăzi. Cum lucra la birou, probabil că nu va fi greu.

Dar următoarele zile avea să afle că era extrem de greu. Nu era lăsată singură nici măcar o clipă. Își dădu seama că o supravegheau. Dacă Harry sau unul din partenerii lui nu erau în birou cu ea, inevitabil era un localnic. Și oricând ieșea din birou, avea sentimentul neplăcut că cineva o privea.

Odată, crezându-se singură, vru să intre în magazie, dar înainte să treacă de ușă, apăru un localnic și-i blocă drumul.

– Doar șefii au voie acolo, domnișoară, spuse el zâmbind forțat. Îmi pare rău.

– Nu e important, spuse ea și plecă.

Dar asta îi întări hotărârea de a rezolva misterul. Se mira de ce o angajase Harry. Nu avea destul de lucru. Scria scrisori către diferiți patroni de magazine de pe insulă, spunându-le că sosise transportul de mărgele, dar în rest, nu prea avea ce face. Harry o invita mereu să meargă cu barca sau la scăldat în timpul programului, dar ea refuza mereu.

– La naiba, spunea el, cred că ți se va părea mai plăcut să mergi cu mine cu barca decât să stai în biroul ăsta îmbâcsit.

– N-am fost angajată să mă plimb cu barca, răspundea ea.

– Ai fost angajată să fii secretara mea, adică să faci ce-ți spun eu.

– Nu neapărat. Datoriile unei secretare sunt ușor de definit. Nu includ plimbatul cu barca sau scăldatul în timpul orelor de program, cât despre a face ce spui tu, dacă mi-ai spune să sar în craterul unui vulcan activ, chiar și în timpul orelor de program, aș fi o proastă dacă te-aș asculta.

– Să mergi cu mine cu barca nu se compară cu săritul în craterul unui vulcan.

Cherry îi zâmbi dulce.

– Nu? întrebă ea.

El veni spre biroul la care stătea ea, bătu cu pumnul în el și spuse:

– Dacă așa consideri, de ce ai acceptat slujba asta?

Nu știa ce să-i răspundă. De ce acceptase? Îi displăcuse această slujbă de la început. Probabil că fusese vina lui Nicolas. Vroise să-i facă în ciudă. Acum știa că-l iubea, îl iubise de la început. Și fiindcă își dădea seama, acum că era prea târziu, simțea cum i se strângea inima.

Harry se sprijinea amenințător de biroul ei, așteptând să răspundă.

– Vroiam o slujbă, trase ea de timp.

– Iar eu te vroiam pe tine, Cherry. Cât mă vei mai ține la distanță? Mă plictisește. Știu că un bărbat trebuie să aibă răbdare cu o femeie ca tine, dar am avut destulă. Nu știu cât mai pot să rabd.

Nu știa ce să spună. Îi venea să-și dea imediat demisia. Dar era hotărâtă să afle ce era în lăzi. Totuși, nu vedea nimic rău în a amenința că-și dă demisia. Avea sentimentul că n-o va lăsa să plece așa ușor.

– Dacă mai vorbești așa, domnule Brown, n-am altă alternativă decât să părăsesc firma, spuse ea.

Fața lui se albi, pumnii i se strânseră.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu vorbi așa, Cherry! Nu pot să concep să pleci, să nu te mai văd. Știu că nu vrei să faci asta, și știi că vreau să-ți fac pe plac. De ce altceva te-aș fi invitat să vii cu mine cu barca?

– Dacă vrei să-mi faci pe plac, să păstrăm relația noastră în termeni strict profesionali, răspunse ea.

El vroia să protesteze, dar înclinarea hotărâtă a bărbiei lui Cherry îl descurajă.

– Voi încerca să mă comport bine, dar nu mă chinui prea tare. Măcar ieși cu mine după program, vrei?

Nu-i răspunse, căci nu mai vroia să continue discuția.

În următoarele zile nu prea-i văzu nici pe domnul Jacob, nici pe domnul Smyth, ceea ce era bine, deoarece îi detesta. Nu numai că erau grosolani, dar aveau ceva dubios. Erau genul de oameni care veniseră la tropice pentru că nu se descurcau acasă. Simțea că nu o suportau și doar ca să nu se certe cu Harry o tolerau. Și oriunde ar fi mers, se simțea urmărită.

Era o ușurare când se întorcea seara la familia Sampson, să ia cina cu ei și s-o ajute pe Elsa cu copii după aceea. Era singurul lucru care-i plăcea din ziua mohorâtă. Elsa îi era recunoscătoare pentru ajutor. Ridurile ei de oboseală începuseră să dispară.

Și doctorul Sampson părea să facă un efort să se redreseze. Era ca și cum având o străină în casă îl ajuta să-și întărească voința.

Într-o zi, Elsa îi spuse:

– George a fost minunat în ultimul timp, nu-i așa? Măcar dacă...

Cherry înțelese și o prinse de mână.

– Dacă tu crezi că totul e în regulă cu el, sunt sigură că va fi, spuse ea. Cel mai important lucru din lume e să crezi în bărbatul tău. Roși în timp ce spuse asta. Ce ironie că ea o spunea! Ea, care-și pierduse bărbatul pentru că nu avusese încredere în el. Îi venea să râdă de situație, dar își dădu seama că-i dăduseră lacrimile. Nu-l mai văzuse pe Nicolas. Nu era prea probabil că-l va mai vedea vreodată.

Harry veni în vizită în câteva seri după cină. Nu-l putea evita, dar îi explicase situația Elsei, care rămânea mereu în cameră.

– Ce e asta? întrebă el într-o seară când îl conducea la ușă. Femeia asta stă cu noi ca o bonă blestemată. Ai zice că ești o tânără spaniolă sau portugheză, care nu poate fi lăsată singură cu bărbații. De ce nu ne lasă singuri?

Cherry zâmbi.

– Nu prea am ce face, murmură ea. La urma urmei, e casa ei.

– Cred că v-ați înțeles, mormăi el, și dacă tu crezi că îmi face plăcere să stau pe un scaun două ore făcând conversație de salon, te înșeli.

Simon veni de vreo două ori și Cherry se bucură să-l vadă. Era prietenoasă cu el și-și dorea din toată inima ca el să simtă pentru ea doar prietenie. Dar era evident după felul cum îi tremura mâna când i-o ținea pe a ei și după lumina din ochii lui când o privea, că încă o iubea.

Elsa observă și-i spuse lui Cherry:

– Simon încă te mai iubește, ai grijă.

– Îmi pare rău pentru Simon.

– Nu-l iubești, nu-i așa? întrebă Elsa.

– Nu. L-am iubit mai demult, dar acum nu-l mai iubesc. Dragostea poate pieri, nu-ți dai seama de asta până nu te îndrăgostești de altcineva.

Într-o zi când veni de la birou, știu imediat ce intră pe ușă că ceva nu era în regulă. De obicei Elsa o întâmpina voioasă, sau vreun copil se agăța de ea. Dar în seara aceasta nu se auzea nici un zgomot.

– E cineva acasă? strigă Cherry.

Alergă la etaj în camera copiilor. Cei trei copii stăteau îmbrățișați pe un pat.

– Unde e mămica voastră? întrebă ea.

Gertrude, cea mai mare, spuse:

– Mămica e cu tăticul.

Cherry înțelese.

– Ați mâncat de seară?

– Nu încă. Mama n-a avut timp.

– Bine, spuse Cherry, vă voi servi eu cina și apoi vă voi culca. Gertrude, ia cartea cu poze și citește-le fraților tăi până e gata masa.

Ieși din camera copiilor pe coridor. Înainte să ajungă la scări, ușa camerei în care stăteau Elsa și soțul ei se deschise și Elsa ieși. Închise ușa și se sprijini de ea respirând agiat. Fața ei era albă. Cele două femei se priviră. Nu era nevoie de cuvinte.

– Îmi pare rău, Elsa.

– Mă tem că nu se simte prea bine. Căldura e de vină. Niciodată n-a suportat bine căldura. Poate mâine îi va trece. Apoi își îngropă fața în palme și începu să plângă.

– Nu te preface, Elsa, spuse Cherry, luând-o pe după umeri. Înțeleg, și-mi pare rău.

Elsa suspină.

– Se îndreptase în ultimul timp. Am crezut, m-am rugat să se fi lăsat, dar acum... e mai rău ca niciodată. Când am venit cu copiii de la plimbare, se învârtea în jurul casei. Părea nebun, cred că are o problemă. De obicei, atunci bea așa. Și mi-a spus că vrea ca noi să plecăm. Spunea că nu mai suntem în siguranță, că-i e teamă pentru noi. Dar probabil din cauza băuturii. De ce n-am mai fi în siguranță?

Cherry nu răspunse, dar își aminti ce-i spusese Simon despre nemulțumirea crescândă a localnicilor și de insolența lor. Își aminti și de distribuirea armelor de foc. Dar nu avea sens s-o sperie pe Elsa și mai tare.

Capitolul 8

Lui Cherry îi fu frică în noaptea aceea. Se culcă devreme, dar nu putea dormi. Noaptea era prea caldă și temerile o nelinișteau. Lucra pentru Harry de vreo zece zile și nu dezlegase încă misterul lăzilor. Imediat ce ar fi aflat ceva sigur, i-ar fi spus lui Simon, dar cum era urmărită pas cu pas, era greu.

Stătea trează de peste o oră când auzi o bătaie ușoară în ușă. Elsa intră.

– Cherry, spuse ea, e un bărbat jos care vrea să te vadă. Aprinse lumina

Cherry se sprijini într-un cot, dându-și la o parte părul de pe frunte.

– Un bărbat? Cine e, Elsa?

– Mi-a spus că-l cheamă Fitzgerald.

– Nicolas! exclamă Cherry. O cuprinseră fiori de gheață.

Nicolas aici! Oare o iertase?

– Te rog, spune-i să aștepte.

Se dădu jos din pat și se îmbrăcă, încercând să-și încheie nasturii cu degetele tremurânde. Se rugase, sperase ca el să vină.

Dar nu trebuia să spere prea mult. Trebuia să-și controleze emoțiile, să fie calmă când se va întâlni cu el. Inspiră adânc înainte să intre în sufragerie. Care Nicolas o va întâmpina? Cel pus pe șotii sau tânărul aspru cu ochii de oțel și cu zâmbet de gheață?

Stătea cu spatele la ea, privind fotografiile de pe polița căminului. Se întoarse când o auzi și o salută.

– Bună, Cherry.

Lumina becului îi cădea pe față și Cherry observă că era foarte obosit. Hainele lui, de obicei imaculate, erau pline de praf.

– Vreau să faci ceva pentru mine, Cherry. De aceea am venit. Tonul lui îi îngheță inima.

– Da?

Cherry se așeză pe un scaun, dezamăgită. Vroia ca ea să facă ceva... doar de aceea venise.

– Ca să înțelegi ce vreau să faci, trebuie să-ți explic ceva, reluă el cu voce precisă. Un timp am jucat o farsă, Cherry, m-a amuzat. Sper că și pe tine.

S-o amuze! Înțepeni în scaun, stăpânindu-și strigătul de pe buze. S-o amuze... Când inima ei suferea atât. Când nu se putea gândi la el fără să-i dea lacrimile. O farsă, spusese el! se părea că pentru el dragostea lor fusese o farsă. Ce crud era! Dacă măcar ar putea să-l urască așa cum merita! Dar...

privindu-l, așa obosit, ar fi vrut să-l îmbrățișeze, să-l roage să-și retragă cuvintele. Măcar dacă ar fi putut striga:„M-ai iubit odată, Nicolas. N-a fost o farsă. Nu mă poți iubi din nou?“ Dar nici un cuvânt nu-i ieși de pe buze.

– Dar teatrul s-a terminat, continuă el. E periculos aici, un pericol mare pentru orice alb de pe insulă. Cum știi, această insulă e sub protectorat britanic. Au ajuns zvonuri la Foreign Office că o răscoală a localnicilor era pusă la cale. La început, nu li s-a dat atenție, dar cum au continuat, s-au hotărât să trimită pe cineva aici să cerceteze. De aceea am venit. Ca să nu trezesc suspiciuni, s-a hotărât să mă pretind scriitor și trebuia să-mi iau o secretară.

– Înțeleg, spuse Cherry. Dar nu înțelegea. Se simțea groaznic, ce proastă fusese!

– Am fost agent al serviciului Secret britanic, îi spuse el, dar de curând lucrez ca ofițer C.I.D.

– Înțeleg, spuse ea din nou. Nicolas era un agent al Serviciului Secret, un ofițer C.I.D. și ea îl acuzase de hoție! Meritase ceea ce pățise! Îi spusese în noaptea aceea teribilă: „O femeie care nu crede în bărbatul ei nu valorează mult, nu-i așa?“ Și avea dreptate. Nu valora nimic. Nici nu mai spera s-o ierte.

– Nu te-am condamnat că m-ai suspectat pe vapor când m-ai găsit cu colierul lui Peggy, continuă el. Tatăl lui Peggy e un vechi prieten de-al meu și când a aflat că vom călători pe același vapor, m-a rugat s-o păzesc. Pe mare, ea mi-a arătat colierul cu diamante pe care-l avea de la bunica ei. Cum bănuiam că escrocul Nicholas Freeman era la bord, am

convins-o să mă lase să încui colierul în seiful meu și să poarte un înlocuitor, pe care-l făcuse înainte să plece. Așa m-ai găsit cu colierul ei adevărat. Îl scosesem din seif, să mă asigur că era acolo. Am convins-o pe Peggy să nu facă public furtul colierului fals, căci știam că era aproape imposibil să prind hoțul. De fapt, nu vroiam să-l arestez. Suspectam că avea legătură cu rebeliunea care se pregătea aici și am considerat că, lăsându-l în libertate, mă va conduce la capii rebeliunii.

– Și cine e Nicholas Freeman? întrebă ea, deși nu-i prea păsa.

– Am suspiciunile mele, mai mult nu spuse. Nu știu sigur cine sunt capii revoltei, în clipa de față n-am probe pentru a numi pe cineva în public. Vreau să îmi aduci proba, Cherry. Faci asta?

– Aș face orice pentru tine, Nicolas. Absolut orice.

– Dar nu-ți cer s-o faci pentru mine. Îți cer s-o faci pentru țara ta și pentru că, prin tine, voi putea salva viețile albilor de pe insula asta. Nu ți-aș cere să riști doar de dragul meu.

Ce nevoie avea să fie atât de crud? se întrebă ea tristă. Continua s-o pedepsească?

– Ce vrei să fac, Nicolas? întrebă ea.

– Nu va fi ușor, Cherry. Ar putea fi periculos.. Ai nevoie de curaj. Dar știu că ești curajoasă.

Roși. Era primul lucru drăguț pe care i-l spusese în seara aceea.

– Am motive să cred că domnii Jacob și Smyth au legătură cu revolta, continuă el. Cât timp ai lucrat pentru ei, ai observat ceva suspect?

– Da, spuse ea și-i povesti despre lada care căzuse în fața ei în prima zi. De asemenea, îi spuse despre scrisorile pe care le scrisese către diverși comercianți localnici de pe insulă spunând că sosiseră mărgelele. Deși nu cred că asta are legătură.

Dar ochii lui străluciră.

– Ba bine că nu! exclamă el. Nu m-ar surprinde ca „mărgelele“să însemne arme de foc, iar comercianții locali sunt cei care le distribuie localnicilor. Îmi poți da o listă cu cei cărora le-ai trimis scrisorile?

– Cred că da. Am notat numele și adresele pentru viitoarele scrisori. Sunt în biroul lui Harry. Doar asta vrei să fac, Nicolas?

Dădu din cap că nu și se apropie.

– Nu, spuse el, mai e ceva. Asta e ceva periculos. Nu ți-aș cere s-o faci, dacă aș putea s-o fac eu, dar deja mă suspectează. De patru ori viața mi-a fost pusă în primejdie.

– Nicolas! Țipătul ei fusese involuntar. Dar ca și când nu l-ar fi auzit, el continuă calm:

– Mi-a ajuns la urechi faptul că va fi o întâlnire a principalilor conspiratori la magazia lui Jacob și Smyth, mâine seară. E esențial să aflu cine sunt principalii organizatori. Bănuiesc că vor fi paznici în jurul magaziei, ceea ce va face imposibil să pătrund. De aceea m-am gândit la tine. Lucrezi acolo ziua, te-ai putea ascunde lângă magazie după ce se închid birourile? În plus, tu nu vei trezi suspiciuni. Și chiar dacă ai fi găsită acolo, poți spune că te-ai întors să iei ceva ce ai uitat. Făcu o pauză, apoi spuse: Nu-mi place să-ți cer să faci asta, Cherry, nu-mi place să riști, dar sunt prea multe lucruri în joc.

– Voi face tot ce pot, Nicolas, deși nu-ți pot promite că voi reuși.

O privi și zâmbi.

– Asta e tot ce-ți cer. Să faci tot ce poți. Și am sentimentul că nu vei da greș.

– Unde ne vedem după aceea?

– Te voi aștepta aici până la miezul nopții. Dacă e să afli ceva, vei fi aflat până atunci.

– Da.

Se lăsă tăcerea. Aveau atâtea să-și spună, dar erau constrânși să tacă.

– Trebuie să plec, Cherry, îi spuse el. N-am mai dormit de trei nopți.

– Arăți obosit, murmură ea. Vroia să-i ia capul la piept să-i mângâie părul, să-i sărute fața obosită. Măcar dacă ar lua-o în brațe și i-ar spune: „Te iubesc, Cherry".

El se îndreptă spre ușă și ea îl urmă. Nicolas îi întinse mâna.

– Baftă, Cherry. Multe depind de tine. Îi strânse mâna și adăugă: Ai grijă de tine, scumpa mea. Nu e o treabă ușoară.

Apoi plecă.

Luna nu era pe cer și întunericul îl înghiți imediat. Cherry încercă să scruteze noaptea, dar nu-l zări. Totuși, rămase ceva timp acolo și știa că va face orice pentru Nicolas Fitzgerald. Și-ar fi dat și viața pentru el, dacă ar fi fost nevoie.

***

A doua zi, la birou toți erau cu capsa pusă. Nu erau atenți la treaba de rutină și dacă îi întreba ceva, nu se oboseau să-i răspundă. După-amiază, Harry îi spuse:

– Pari obosită, Cherry. Du-te acasă și odihnește-te, nu prea e de lucru azi.

Dar astăzi nu vroia să plece acasă devreme, de aceea zâmbi forțat.

– Nu sunt obosită și aș mai sta. E plictisitor acasă.

– Nu te condamn că ți se pare plictisitoare casa familiei Sampson, răspunse el. Nu aș locui acolo nici cinci minute. Totuși, acum ar fi mai bine să pleci acasă. Chiar arăți obosită.

– Prostii, repetă ea, și am mult de lucru.

Harry ar fi vrut să insiste, dar se răzgândi și trecu în biroul alăturat.

Îl auzi vorbind cu voce joasă cu partenerii săi. Ar fi vrut să știe ce vorbeau. Plecă de la birou la ora obișnuită și se îndepărtă ostentativ spre drum.

Deodată privi împrejur și se ascunse într-un pâlc de palmieri care o adăposteau de cei care ar fi putut privi de pe drum.

Se așeză pe pământ. Era obosită și tensionată. Nicolas spusese că multe depindeau de ea în seara aceasta. Avusese încredere că va reuși și nu voia să-l dezamăgească. Aștepta până apuse soarele. Pe întuneric, se aventură afară din ascunzătoare.

Era lună nouă și nu prea lumina. Se furișă spre magazie. Își imagina ochi răi, în întuneric, care o supravegheau.

Ajunse în spatele magaziei sigură că n-o văzuse nimeni. Avea cheia de la birou, poate reușea să treacă pe acolo în clădirea principală. Deschise ușa și întră în liniște înăuntru. Camera era pustie și întunecată. Nu aprinse lumina, străbătu camera și încercă ușa de la celălalt capăt. Așa cum bănuise, era încuiată. O cuprinse disperarea. Nu voia să-l dezamăgească pe Nicolas. Împinse ușa cu toată forța, la început rezistă, dar chiar când era gata să renunțe, cedă, deschizându-se brusc.

Năvăli în cealată cameră oprindu-se să-și tragă răsuflarea. Se întrebă dacă o auzise cineva, dar nu auzi nici un sunet. La celălalt capăt al camerei era o altă ușă, descuiată, care dădea într-un coridor. Îl străbătu până văzu o geană de lumină. Coridorul larg era plin cu lăzi pe care le evită cu grijă.

Înainte să ajungă în capătul coridorului auzi un murmur de voci. Nicolas avusese dreptate: întâlnirea avea loc în depozit. Trase cu urechea. La început nu auzi nimic. Vocile bărbaților erau prea joase, dar în cele din urmă auzi vocea unei femei. Vorbitoarea era tulburată, dar Cherry își ținu respirația. recunoștea acea voce: era a Ninei! Nu-i venea să creadă. Simțea că-i îngheață sângele în vine.

Își reveni și o auzi pe Nina spunând:

– De ce n-ar aparține această insulă exclusiv celor care au acest drept: negrilor? Ați suferit prea mult dominația albă. Toate slujbele bune sunt date albilor. A venit timpul să fie ale voastre. Sunteți de o sută de ori mai mulți decât albii. E timpul să loviți. Dar trebuie să loviți rapid și decisiv. Nu trebuie să aveți milă. Voi Jacob, Smyth și Brown v-ați îndeplinit misiunea, dar când va începe revolta trebuie să părăsiți insula.

– Uite ce e, protestă un bărbat. Cherry recunoscu vocea lui Harry. Am înțeles că vom rămâne și vom participa la reconstrucția insulei. Am înțeles că ni se vor da posturi cheie și bogăție.

– Ați fost plătiți destul de bine pentru efortul vostru, răspunse Nina sec.

Se auzi un murmur general de aprobare. Dar Harry nu cedă ușor. Se imaginase un om important în această nouă republică neagră. Se imaginase ducând o viață îmbelșugată și acum era informat că terminase treaba și putea pleca. Era mai mult decât putea suporta.

– Dar soțul tău? o întrebă el pe Nina. Susține guvernul actual. Ce se va întâmpla cu el?

– Soțul meu va fi lăsat în pace deoarece e soțul meu. Așa ne-am înțeles.

Mintea lui Cherry o lua razna. Cum putea Nina să-și imagineze că Simon va fi de acord cu planurile ei? De mai multe ori se gândise că Nina era puțin nebună, sau era victima unei obsesii. Să plece acum și să-i spună lui Nicolas ce auzise? Dar în afară de Nina nu știa numele altui conspirator. Deși le auzea vocile, nu-i putea vedea. Să riște să se suie pe lăzi și să privească prin orificiul ventilatorului? Dar oare risca? Erau toți atenți la ceea ce se discuta.

Se hotărî să riște. O ladă mare era lângă ușă. O împinse mai aproape apoi se sui pe ea. Se ridică pe vârfuri și se aplecă înainte. Văzu ceva ciudat: erau cel puțin douăzeci și cinci de oameni în sală, în majoritate negri. Nina era singura femeie. Privi fețele celor dinăuntru, sperând să-i recunoască. O față îi

sări în ochi, Simon i-l prezentase la hotel, spunându-i că dacă va avea necazuri, el o va ajuta. Era șeful poliției. Această informație era importantă. Se hotărî să plece și să-i spună lui Nicolas. Coborî de pe ladă, dar o scândură scârțâi violent.

– Ce-a fost asta? se auzi o voce din sală.

– N-am auzit nimic, se auzi altă voce. Ești nervos, Larsson și n-avem nevoie de oameni care nu se pot controla. Cherry nu mai ascultă. Se grăbi pe coridor, iar inima îi bătea cu putere. Ajunse în birou și era gata să plece când își aminti de lista cu negustorii localnici despre care Nicolas îi spusese că era importantă.

Harry o pusese într-un sertar al biroului său. Sertarul era încuiat, cum se așteptase, dar își aminti că era un inel cu chei în biroul ei. Era posibil ca una dintre ele să se potrivească. Încercase două chei când se aprinse lumina.

– Ce faci aici, Cherry? întrebă Harry.

Se ridică încet în picioare. Ce explicație să-i dea? O prinsese în flagrant.

– Am uitat ceva, se bâlbâi ea.

El se apropie amenințător.

– Nu ține, Cherry, spuse el. Încercai să-mi descui biroul. Și ce faci aici la ora asta? Ai venit să ne spionezi?

Se apropie de ea și o prinse de mână. O strângea atât de tare încât o durea.

– Răspunde-mi Cherry, spuse el. N-are sens să minți. Te-am prins în flagrant. Sunt o mulțime de localnici în depozit, îți poți imagina ce vei păți dacă te dau pe mâna lor?

Își imagina prea bine. La ce îndurare să spere de la un grup de oameni care în câteva zile plănuiau să masacreze

majoritatea albilor de pe insulă? Și Nina? Cât se va bucura Nina de această ocazie pentru a se răzbuna! Nina o ura! Și totuși nu se gândea la siguranța ei personală. Îl dezamăgise pe Nicolas! Cum să-i mai dea informațiile acum?

– Ce vorbești? întrebă ea. Pe mâna cui să mă dai? Ți-am spus că am uitat ceva și m-am întors să-l iau.

– Da, din biroul meu, spuse el caustic. Hai, Cherry, nu mă prosti. M-am întrebat de ce ai păstrat slujba asta. Și acum știu. Vrei să spionezi, ca să vinzi informații. Oare ce ai aflat?

– Nu știu despre ce vorbești.

– Dacă te dau pe mâna lor, vor termina repede cu tine. Trebuie doar să strig și vei fi prinsă, probabil că vor fi ultimele tale clipe.

– Atunci de ce nu mă dai pe mâna lor?

Expresia feței lui se schimbă. În ochii lui se putea citi dragostea.

– Mă întrebi de ce nu te dau pe mâna lor, Cherry? Știi că te iubesc, te-am iubit din prima clipă. De ce crezi că m-am prefăcut că am nevoie de o secretară? De ce crezi că i-am convins pe Jacob și Smyth să te angajeze? N-a fost ușor, te-au suspectat de la început. Crezi că aș fi făcut toate astea dacă nu te iubeam?

O trase spre el și ei i se făcu greață. Încercă să se elibereze, dar el o strânse și mai tare.

– Ascultă Cherry, spuse el, am un plan. Mâine la prânz pleacă un vapor spre Jamaica. Dacă-mi promiți că vii cu mine pe acel vapor, jur că nimeni nu va ști că ai fost aici în noaptea asta. De mult vroiam să plec, nu-mi place cum evoluează

lucrurile, nu-mi pasă dacă revolta lor va avea succes. Mai de mult îmi păsa. Am crezut că mă voi îmbogăți, dar în seara asta mi-au spus că trebuie să plec, cu Jacob și Smyth. Nu mai au nevoie de noi. Ne-au spus să plecăm în trei zile, dar nu voi aștepta până atunci, e prea riscant. Hai să plecăm mâine împreună, dragă Cherry. Ne putem căsători în Jamaica.

Cherry îl privi uimită.

– Știi că nu m-aș mărita cu tine, Harry. Cum aș putea? Nu te iubesc.

– Mă vei iubi cu timpul, insistă el. În plus, n-ai de ales.

– Vrei să spui că dacă nu-ți promit să vin cu tine în Jamaica mă dai pe mâna lor? spuse ea slab. Dar Harry, dacă mă iubești, n-ai face asta!

– Nu te iubesc dezinteresat, Cherry. Nu te voi lăsa să pleci cu altul. Ori te voi avea, ori nu te va avea nimeni. În plus, nu te voi lăsa liberă. Am sentimentul că știi prea multe despre mine, dar odată căsătoriți, nu va mai conta. O soție nu-și trădează soțul. Nu, Cherry, mi-e teamă că n-ai altă alternativă decât să pleci cu mine mâine.

Era de neînduplecat. Nu avea rost să încerce să-l contrazică.

– Și dacă promit că vin cu tine, ce voi face până atunci?

– Voi avea grijă de tine și nu te voi scăpa din ochi.

– Dar trebuie să-mi fac bagajul, protestă ea. Și trebuie să-i explic doamnei Sampson de ce plec așa în grabă.

Dacă ar fi putut să se întoarcă la casa familiei Sampson! Nicolas o aștepta acolo, ar fi riscat orice pentru asta, ar fi promis orice.

– Dacă te las să te întorci la casa familiei Sampson, de unde știu că nu vei fugi?

– Jur că nu voi fugi, spuse ea. Dacă mă lași să merg la casa familiei Sampson în noaptea asta, promit că mâine fac ce vrei tu.

El o privi scrutător.

– Cherry, dacă fac asta, juri pe cuvântul tău de onoare că nu pleci de acolo în noaptea asta și că pleci cu mine mâine?

Era disperată. Trebuia să se întoarcă la Nicolas cu informațiile.

– Mă crezi pe cuvânt de onoare, Harry? întrebă ea.

– Da, Cherry. Am încredere în tine.

Fața lui Harry era lângă a ei, dar ea vedea fața lui Nicolas. Trebuia să creadă în Nicolas! Trebuia să se revanșeze că se îndoise de el. Altceva nu conta!

– Cherry, îți dai cuvântul de onoare?

– Da!

Harry o luă în brațe și o sărută.

– Scumpa mea, spuse el, sunt nebun după tine. Nu vei regreta că mi-ai promis, chiar dacă acum nu mă iubești, te voi face să mă iubești. Doamne, abia mai pot aștepta până mâine. Te doresc atât de mult! Stătea pasivă în brațele lui fără să opună rezistență. Cum îi promisese, trebuia să îndure sărutările lui. Era prea obosită ca să-i pese. Știa doar că promisiunea îi permitea să-l revadă pe Nicolas.

Plecară amândoi din birou și ocoliră spre drum ca să nu fie văzuți. O ținea de braț cu un aer posesiv care o făcea să tremure. Merseră repede spre Princeton, în tăcere. La poarta casei se opriră.

– Te rog nu intra, Harry, spuse ea. Sunt obosită și trebuie să-mi fac bagajele.

El părea jignit.

– Nu pot să intru puțin cu tine? La naiba, mâine ne căsătorim.

– Mâine, îl întrerupse ea. În noaptea asta veau să fiu singură, Harry.

O privi suspicios.

– Nu vei încerca vreo șmecherie?

– Ți-am dat cuvântul meu, spuse ea.

Nu insistă. Poate că-i era teamă. Câștigase atât de mult și-i era teamă să nu piardă totul. Și deși el nu avea cuvânt de onoare, credea în al ei. Dragostea e ciudată. Orice bărbat, oricât de negru ar fi trecutul lui, are un ideal în suflet. Pentru el, acesta era Cherry. O iubea cât de sincer putea.

– Sărută-mă înainte să intri, o rugă el și o trase aproape. Îl lăsă s-o sărute deoarece făcea parte din prețul pe care-l plătea ca să-l vadă pe Nicolas, să-i spună că nu-l dezamăgise.

După ce-i dădu drumul, merse pe aleea albă luminată de lună. Intră prin spate deoarece nu voia s-o deranjeze pe Elsa sau pe copii, dar când să deschidă ușa de sticlă ce dădea pe verandă o umbră înaltă a unui bărbat ieși din umbră.

– Cherry, slavă Domnului că ești tu! exclamă Nicolas.

Se trezi în brațele lui, ținându-l după umeri, cu fața pe haina lui, plângând. Nu se putea opri și el nu încercă s-o oprească. Știa că trebuie să plângă.

– Copil scump, spuse el mângâind-o pe păr. A fost rău?

Această remarcă o trezi la realitate. Ce făcea agățată de Nicolas? Doar jurase să plece cu Harry și să se mărite cu el. Nu mai gândea clar. Deși plânsese, nu era nefericită, era mai fericită decât fusese vreodată. Dacă viața ar fi fost mereu atât de frumoasă, să fie mereu în brațele lui Nicolas!

– Îmi pare rău, suspină ea. Sunt o proastă să cedez nervos.

– E normal, spuse el. Știam că nu vei avea o treabă ușoară și dacă ai aflat ceva îți voi fi recunoscător.

– Hai să intrăm în casă, spuse ea. Am multe să-ți spun.

Nicolas deschise ușa și o conduse în sufragerie unde aprinse o lampă. O privi, apoi îi ridică bărbia cu degetele și spuse:

– Ești tulburată. Care e problema, Cherry?

Simți că iar îi dădeau lacrimile, dar se stăpâni și se îndepărtă de el.

– Trebuie să încep cu începutul.

– Da. Nu te grăbi.

Se așeză pe un scaun, strângându-și genunchii cu mâna. Îi spuse cum se ascunsese în pâlcul de palmieri, cum intrase în depozit. Îi veni greu să-i spună despre Nina. Nu că i-ar fi fost loială Ninei, ci de dragul lui Simon.

– Ai spus că ai auzit o voce feminină! Ai recunoscut-o, Cherry? E important. Bănuiam că o conducătoare a revoltei era o femeie. Ai recunoscut vocea femeii?

– Da, era Nina, soția lui Simon.

– Ah! Nu e chiar o noutate pentru mine, Cherry. Dar nu aveam dovezi. Ai mai recunoscut pe altcineva?

– Unul dintre ei era șeful poliției. Simon mi l-a prezentat la hotel.

– Cum? Nicolas se ridică în picioare. Se apropie de ea, o luă de umeri și-i spuse: Știi ce spui? Îmi poți jura că e adevărat? E greu de crezut.

– Dar e adevărat, Nicolas. Dacă vrei, jur.

Nicolas se plimba prin cameră, cu mâinile în buzunare, încruntat.

– Crezi că se va întâmpla în trei zile? întrebă el. Asta înseamnă că n-am mult timp. Trebuie să mă grăbesc. Îmi trebuie o declarație de la tine dar mă întorc mâine. Am ce face între timp și tu ai făcut destule pentru o singură noapte. N-ai idee ce recunoscător îți sunt.

– Pentru puțin, Nicolas.

– Mă voi întoarce după-amiază, Cherry, Dormi, ești obosită.

– Nu voi mai fi aici după-amiază, Nicolas. Plec mâine la prânz în Jamaica.

– Cum? exclamă el. Pleci mâine? Dar de ce? Nu înțeleg. Pleci singură?

– Nu.

O privea neîncrezător.

– Nu înțeleg: dacă nu pleci singură, atunci cu cine?

– Cu Harry. Ne vom căsători.

– Ai înnebunit, spuse el.

– De ce nu m-aș mărita cu Harry Brown?

– Sunt mai multe motive, nu ți le voi spune acum. Dar cum de ai fost de acord?

– Dar vreau să mă mărit cu el, protestă ea slab. Nu mă poți opri!

– Unul din noi e nebun, spuse el. Despre ce este vorba?

Nu-i mai suporta privirea. Se duse spre polița căminului și, cu spatele la el, spuse:

– Te asigur că sunt în toate mințile, Nicolas. De ce să nu mă mărit cu Harry Brown, dacă vreau asta? Cred că ai văzut că eram atrasă de el de când l-am cunoscut pe vapor. De ce

altceva te-aș fi părăsit și aș fi lucrat ca secretara lui? De ce am lucrat pentru el aceste două săptămâni, când aș fi putut fi oaspetele lui Simon la hotel? Și cum suntem atrași unul de altul, nu e firesc să vrem să ne căsătorim?

– Ești o mincinoasă. Nu-l iubești pe Brown și știi asta. Mă iubești pe mine.

Dar această remarcă nu făcu decât s-o facă și mai îndărătnică.

– Nu te iubesc, izbucni ea. O dată am crezut asta, dar a fost demult. Plec cu Harry mâine și ne vom căsători în Jamaica. La urma urmei, i-am promis.

– I-ai promis asta?

– Da. Și nu pot da înapoi, Nicolas. Nu vroise să spună asta și se îngrozi. Ar fi putut s-o dea de gol. Dacă Nicolas bănuia adevărul, îi va fi greu să-l convingă. N-ar fi lăsat-o să plece, ar fi făcut-o să-și încalce cuvântul, iar pentru Cherry cuvântul de onoare era sacru. Își va împlini promisiunea. Va pleca împreună cu Harry și se va mărita cu el dacă insistă. Dar după aceea va face ce va voi. Se va întoarce în Anglia, poate că Julian Wright o va scoate din încurcătură. Cel puțin o va angaja din nou.

– Foarte bine, spuse Nicolas, dacă i-ai dat cuvântul, nu mai e nimic de spus. Sper să fii fericită.

Tonul lui era formal. Deși lui Cherry îi venea greu să creadă, era chiar dezinteresat!

– Dacă pleci la prânz, mai bine dai declarația acum. Îmi pare rău că te reții atât de târziu, dar n-am încotro.

Scoase un caiet din buzunar și se așeză la o măsuță. Brusc disperarea lui Cherry se transformă în mânie la adresa lui. Cum îndrăznea să se poarte așa? Să trateze căsătoria ei cu Harry ca și cum ar fi fost ceva obișnuit! Ar fi trebuit să protesteze mai mult. Se gândise că nu-i va permite să facă asta. Ar fi putut chiar s-o rețină până mâine când pleca Harry, dar se părea că Nicolas nu avea nici o intenție să facă asta. I se părea chiar că se simte ușurat.

– Nu-ți prea pasă de mine!

El ridică din umeri și zâmbi.

– Dar, fată dragă, la ce bun să-mi pese? Ești o femeie liberă și cum se pare că i-ai promis lui Harry Brown că te măriți cu el, ce pot face eu?

– Nu, n-ai ce face.

– Ei bine, cum s-a hotărât asta, hai să dai declarația.

– Bine, spuse ea și se așeză la masă.

Îl ura! Îl ura cum nu mai urâse pe nimeni. Cum îndrăznea să nu-i pese? Cum de nu-i păsa de sacrificiul ei? Chiar zâmbea. Ar fi vrut să-l pălmuiască, așa cum mai făcuse.

Nicolas scrisese jumătate de oră, în timp ce Cherry îi dădea detalii. Când termină, închise caietul și-l puse înapoi în buzunar.

– Asta ne va fi de ajutor, spuse el. Voi telegrafia asta codificat autorităților britanice în noaptea asta. Îmi vor trimite instrucțiuni și câteva vase de război vor veni din Jamaica.

Își privi ceasul și spuse:

– Acum trebuie să plec, am multe de făcut.

Porni spre ușă, se întoarse și adăugă:

– Îți sunt recunoscător. Noapte bună, Cherry.

Pleca așa? se întrebă ea. Îi pierise ura pentru el, se simțea doar mizerabil de singură. Nu putea suporta să plece așa, dacă nu cu un cuvânt de dragoste, măcar de prietenie.

– Bănuiesc că ne luăm adio, Nicolas, spuse ea. Nu ne vom mai întâlni. Lacrimile îi curgeau pe obraji. Spera ca el să nu observe și așa se părea.

– Bineînțeles că nu ne luăm adio, Cherry, te voi conduce mâine la vapor. Am un dar pentru mirele tău. Sper că va fi mulțumit.

Ea răspunse mecanic:

– E drăguț din partea ta, Nicolas. Dar nu simțea asta. Era îngrozitor, voia s-o deprime și mai mult?

– Nu-mi mulțumi în numele lui până nu știi despre ce e vorba, spuse el zâmbind. Sunt sigur că va fi o surpriză pentru el și surprizele nu sunt întotdeauna plăcute.

Nu știa ce vroia să spună. Era prea obosită ca să-i pese.

– La revedere până mâine, spuse el și adăugă: să dormi bine. Ai nevoie.

Plecă și ea se duse în dormitorul ei.

Își scoase toate hainele din sertare, dar era prea obosită ca să-și facă bagajele. Se trânti în pat și dormi până a doua zi la ora nouă.

Capitolul 9

Elsa o trezi bătând la ușă.

– Doamne, Cherry, ce ai? Încerc să te trezesc de o jumătate de oră. Credeam c-ai murit. E trecut de nouă și trebuia să fii la birou de zece minute.

Cherry stătea pe marginea patului și se freca la ochi. Dormise ca și cum fusese drogată. Își aminti de evenimentele de noaptea trecută.

Își aminti de promisiunea de a se mărita cu Harry și de a pleca împreună cu el astăzi. În lumina dimineții toate astea i se păreau fantastice. Dar nu mai avea cale de scăpare.

Elsa veni lângă pat și o scutură.

– Ce ai? întrebă ea. Arăți ciudat și ce e cu hainele tale pe podea?

– Am început să-mi fac bagajele noaptea trecută, spuse Cherry. Dar eram atât de obosită că n-am mai apucat.

– Despre ce vorbești? întrebă Elsa. Nu mai vrei să stai aici? Știu că nu e prea plăcut când George...

Cherry sări în picioare și o luă după umeri.

– Oh, Elsa, asta n-are nici o legătură! Doar nu crezi că aș pleca de asta? Dar voi pleca la prânz spre Jamaica.

Elsa o privi uimită.

– Acum știu că ceva e în neregulă. Cum să pleci azi spre Jamaica? Nu mi-ai spus nimic ieri. Ce faci cu serviciul?

– S-a terminat, spuse Cherry.

– Ai fost dată afară? întrebă Elsa.

Cherry zâmbi trist.

– Nu, dar cred că așa se va întâmpla dacă m-aș duce acolo. Ba chiar mai rău.

– Oh! Elsa era uimită. Chiar dacă te-ai certat cu ei, n-ai scuze să pleci așa dramatic.

– Îmi pare rău, plec astăzi.

– Pleci singură?

Cherry roși, se întoarse și, căzând în genunchi, scoase o valiză de sub pat.

– Pleci singură? repetă Elsa.

– Nu. De fapt, plec cu Harry Brown. Ne vom căsători.

În cameră se lăsă tăcerea.

– Acum știu că ai înnebunit, spuse Elsa.

– Ce vrei să spui? întrebă Cherry agresiv.

– Nu-ți place de el, cum nu-mi place nici mie! exclamă Elsa. E ridicol. De ce te măriți cu el?

– Așa vreau. Nu e suficient? Și vreau să taci. Nu prea am timp.

– Nu te las să te măriți cu un astfel de om.

– Nu mă poți împiedica.

– Nu pot? întrebă Elsa. Oricum, voi încerca, spuse ea îndreptându-se spre ușă.

Cherry sări în picioare și se interpuse între Elsa și ușă, roșie ca focul.

– Te rog, nu te amesteca în treburile mele. De unde știi că nu-l iubesc pe Harry?

– Atunci de ce m-ai pus să stau cu voi când venea pe aici? întrebă Elsa.

Cherry își dădu capul pe spate și râse forțat.

– Poate voiam să-l întărât. N-ai auzit de tehnica asta? Dacă nu-l constrângi, nu se însoară cu tine.

– Foarte bine, spuse Elsa și ieși.

După ce plecă, Cherry încuie ușa, se aruncă pe pat și începu să plângă. Știa că asta n-o va ajuta cu nimic, dar se simțea prea mizerabil. Nu numai că-l pierduse pe Nicolas, dar se certase și cu Elsa, care-i fusese cea mai bună prietenă.

Bine, își spuse ea în timp ce-și ștergea lacrimile cu cearșaful, n-are sens să plâng. Mai bine mi-aș face bagajele, n-am prea mult timp.

***

Elsa nu avea intenția s-o lase să plece. Părea că Cherry făcuse insolație și o luase razna, deci trebuia împiedicată să

facă o prostie. I-ar fi cerut ajutor soțului ei, dar nu te puteai baza pe el, în condiția în care era. Se gândi imediat la Simon. Simon era și prietenul lui Cherry. Își dădu seama ce va simți el când va afla veștile. O va lăsa să plece cu ticălosul de Brown? Nu avea telefon în casă așa că merse la farmacie și-l căută la hotelul Grand Palm. Nu era acolo. Recepționerul nu știa unde era, dar trebuia să sosească. Elsa își privi ceasul, nu avea prea mult timp. Se hotărî să ia un taxi, să meargă la hotel și să-i spună veștile uimitoare, apoi vor merge împreună la vapor și o vor împiedica pe Cherry să plece. Elsa făcu un semn unui taxi rablagit și plecă spre hotel.

***

Cherry își făcu bagajele fără să se oprească să gândească. Își înghesui toate hainele în valize: pălării, pantofi, rochii, toate grămadă. Când termină, se convinsese singură că nu-i părea rău că se va mărita cu Harry. Nu era un om rău și, în plus, o iubea. Nicolas n-o dorise. Altfel ar fi făcut ceva s-o împiedice să fugă. Simțea că vroia să se mărite cu Harry doar ca să se răzbune pe Nicolas.

Când termină, îi ceru Gertrudei, cea mai mare dintre copii, să-i caute un taxi. Îi părea bine că Elsa plecase, deși ar fi vrut să-și ia rămas bun. Îi va scrie mai târziu și-i va explica. Își luă rămas bun de la cei trei copii de care se atașase foarte mult.

Gertrude o îmbrățișă și începu să plângă.

– Te vei întoarce, nu-i așa? Te rog, întoarce-te. Te iubim foarte mult.

– S-o ascultați pe mămica voastră, are nevoie de ajutorul vostru, spuse Cherry. Și transmiteți-i dragostea mea când se întoarce. Nu veți uita, nu-i așa?

– Îi voi spune, dar îi va fi dor de tine. Tuturor ne va fi.

– Fii binecuvântată, spuse Cherry strângând-o în brațe. Și mie îmi va fi dor de voi.

Dar nu era timp pentru sentimentalisme. Era aproape ora unsprezece și-i promisese lui Harry că va fi pe vapor la ora aceea. Poate văzând că se ține de cuvânt o va elibera de promisiune, cu toate că nu era prea optimistă în privința asta.

Întârzie puțin până să ajungă la chei, unde o aștepta Harry. Cherry îl văzu prima, plimbându-se pe punte. Era înalt și suplu, arăta bine și totuși era ceva dubios în legătură cu el. Nu-i plăcuse niciodată de el, dar acum o făcea să se revolte. Cum să se mărite cu el? Fusese nebună să se gândească la asta! Noaptea trecută fusese isterică, iar dimineață se simțise prea obosită și uimită ca să-i pese. Dar îl va ruga s-o ierte de promisiune. Văzând-o cât de disperată era, poate așa va face.

Strânse geanta roșie de voiaj în mână și se îndreptă către el.

El n-o văzu cum se apropia deoarece se uita în direcție opusă. Îl atinse ușor pe braț.

– Oh, tu ești Cherry, slavă Domnului! Dacă ar pleca mai repede vaporul acesta. Îmi toacă nervii așteptarea asta.

Ochii lui scrutau docurile, temători.

– Nu te așteptai să mă țin de cuvânt, Harry? întrebă ea.

– Ba da, spuse el, știam că te vei ține de cuvânt, dar e... ei bine, n-are sens să-mi fac griji, vaporul va pleca în jumătate de oră, și apoi... Vino să-ți arăt cabinele pe care le-am rezervat. Îți vor plăcea.

– Harry, spuse ea disperată, trebuie să vorbesc cu tine.

– Bine, spuse el. Ochii lui însă scrutau în continuare docurile. Dar hai să nu vorbim aici, să ne vadă toți. O luă de braț și o trase spre cabină. Am aranjat totul: căpitanul ne va căsători imediat ce plecăm. Când vom ajunge în Jamaica, vom lua imediat un vapor spre o altă destinație. Cel mai probabil spre America de Sud.

– De ce America de Sud? întrebă ea surprinsă.

– Vei ști imediat ce vei fi soția mea, spuse el râzând.

Merse cu el în cabină. N-avea sens să facă o scenă în fața oamenilor, cel mai bine era să fie singuri. Dar dacă el nu-i va permite să plece? Atingerea lui pe braț o demoraliza.

– Aici e, spuse el oprindu-se în fața unei uși de pe puntea B. Deschise ușa și o trase înăuntru. E drăguță, nu-i așa? întrebă el mândru. Nu m-am uitat la bani, ce naiba, un bărbat se însoară doar o dată în viață. Cel puțin așa sper.

– Harry, îl întrerupse ea, trebuie să discutăm. Eu...

Dar el o întrerupse:

– Am comandat niște flori, dar n-au sosit încă. Sunt nebun după tine, Cherry. Niciodată n-am mai comandat flori pentru o femeie. Vechii mei prieteni din Londra ar râde de mine.

Erau două cabine care comunicau, una mobilată ca sufragerie, cealaltă ca dormitor. În plus, mai era și o mică baie.

– Abia aștept să plece vaporul, murmură el. Mă simt ca și cum aș efectua un dublu salt mortal. În câteva ore vom fi căsătoriți, Cherry! spuse el cu ochii strălucind. Dragă, dacă ai ști ce nebun sunt după tine.

Vru s-o îmbrățișeze, dar auzi un sunet în dormitor. Era un sforăit?

Priviră spre ușa care dădea în dormitor. Se auzi un nou sforăit.

– E ceva în neregulă, murmură Harry. Au repartizat pe cineva în cabina noastră. Îl voi trezi și-i voi spune să plece spuse el intrând în dormitor.

– La naiba! explodă el.

Cherry, care-l urmase, scoase un mic țipăt.

Pe patul dublu dormea Nicolas Fitzgerald.

Când în cele din urmă Harry își mai reveni din uimire, se duse spre pat și-l zgâlțâi pe Nicolas.

– Ce naiba faci aici? întrebă el. Cum îndrăznești să intri în cabina noastră?

Nicolas se întinse leneș, deschise ochii și privi în jur. Se uită la Cherry și-i zâmbi.

– Bună, Cherry, scumpo, spuse el vesel. Îmi pare rău că am adormit, dar eram foarte obosit. N-am închis ochii toată noaptea și când am văzut patul ăsta confortabil, n-am putut rezista.

– Ce cauți aici? îl întrebă Harry furios.

Nicolas părea surprins; se întoarse spre Cherry și spuse:

– Nu i-ai spus viitorului tău soț că vroiam să-l vizitez să-i fac un dar înainte ca vaporul să plece? Acum va fi luat prin surprindere, iar surprizele nu sunt întotdeauna plăcute.

– Ce naiba spui? întrebă Harry. Nu vreau nici un dar de la tine. Cu cât pleci mai repede, cu atât voi fi mai mulțumit și-ți garantez că Cherry simte la fel.

– Amice, n-ai deloc maniere. Am venit cu ceva important pentru tine, ceva ce-ți va schimba viața și tu mă amenințăi că mă dai afară? Spui că Cherry se va bucura să mă vadă ultima dată. E drăguț din partea ta? Cherry și cu mine suntem vechi prieteni. Sunt sigur că se bucură să mă vadă, nu-i așa, dragă? Ochii lui luceau ironici. Cherry nu știa de ce era Nicolas aici și nu-i păsa. Bine că era aici, că-i zâmbea. Dar Harry era furios.

– M-am săturat de sarcasmul tău blestemat. Pleacă imediat, Fitzgerald, spuse Harry strângând pumnii și apropiindu-se amenințător de Nicolas. Însă Nicolas sări imediat în picioare. Era puțin mai înalt decât Harry, dar părea de două ori mai înalt și mai puternic.

– Domnule Harry Brown, îmi ceri să plec de aici?

Harry făcu un pas înapoi, simțind că nu-i putea face față lui Nicolas.

– Înainte să plec am să-ți spun ce dar am pentru tine, spuse el. Cadoul va fi darul meu de nuntă, dacă o forțezi pe Cherry

să se mărite cu tine. Dacă o ierți de promisiune, aș putea fi tentat să-mi păstrez darul în buzunar, cel puțin deocamdată.

Harry îl privea cu fața roșie și ochii măriți de teamă.

– Ce vrei să spui? murmură el. Cherry se mărită cu mine de bunăvoie. E la fel de nebună după mine, cum sunt eu după ea.

Nicolas oftă.

– Atunci va fi păcat că veți fi separați atât de curând după ceremonie.

– Ce vrei să spui?

Nicolas îl privi cu ochi de oțel.

– Am un mandat de arestare în buzunar pentru domnul Nicholas Freeman. Va avea noroc dacă scapă cu zece ani; de fapt, cred că vor fi vreo cincisprezece.

Fața lui Harry se albi.

– Cine ești tu?

– Nicolas Fitzgerald, de la C.I.D.

Harry duse mâna la buzunarul interior, dar Nicolas se repezi spre el. Un revolver căzu la pământ.

– Nu cred că aveai curajul să-l folosești, spuse Nicolas. Din experiență, știu că escrocii sunt lași.

Cherry tresări.

– Escrocii! îl privea neîncrezătoare pe Harry. Oare el era escrocul Nicholas Freeman?

Harry tremura, privind de la Nicolas la pistolul de pe podea, știind însă că nu va avea curajul să-l ridice.

– Spuneai că dacă plec și o las în pace pe Cherry....

– Oh, nu, zâmbi Nicolas, nu scapi atât de ușor. Va trebui să depui mărturie despre partenerii tăi, domnul Jacob și domnul Smyth. Astfel contrabanda lor va fi oprită. Ai putea chiar să dai amănunte despre revolta care se preconizează.

Se lăsă tăcerea. Cherry privea de la unul la altul. Harry era Nicholas Freeman și când te gândești că-l bănuise pe Nicolas! Ce mai râsese de ea! Îi era rușine.

– Și, spuse Harry, dacă fac asta, tot ce vrei, mă lași liber?

– S-ar putea să trec cu vederea plecarea ta de pe insulă. Atâta timp cât juri să nu mai pui piciorul pe teritoriul britanic în viața ta.

Harry își umezi buzele, nervos.

– Așa voi face, spuse el. Jur.

– Atunci, te rog să ieși pe coridor, te așteaptă un domn care te va conduce la secția de poliție ca să dai o declarație.

Harry ezită o clipă, apoi se supuse. N-o mai privise pe Cherry de când Nicolas îl denunțase. N-o privi nici acum.

Capitolul 10

Când Elsa sosi la hotelul Grand Palm, Simon încă nu se întorsese.

– Îmi pare rău, doamnă Sampson, dar l-am căutat prin tot hotelul, spuse recepționerul. A plecat înainte de micul dejun și încă nu s-a întors. Dar cum are o ședință importantă peste cincisprezece minute, ar trebui să sosească.

Elsa îi mulțumi și se așeză pe un scaun. Stătea cu mâinile în poală, privind ceasul din hol. Era unsprezece și un sfert și vaporul pleca la doiăsprezece! De la hotelul Grand Palm până la docuri făcea cel puțin douăzeci și cinci de minute. Dacă nu apărea în zece minute va fi prea târziu. Ce să facă? Să plece singură și s-o implore pe Cherry să nu se mărite cu ticălosul acela?

Măcar de-ar sosi Simon! Privi neliniștită ceasul. Mai trecuseră cinci minute. Dar tocmai când își pierduse speranța și se ridicase să plece, apăru Simon. Dar abia îl recunoscu. Arăta de parcă văzuse o stafie: părul îi era ciufulit, hainele în dezordine. Elsa alergă la el, îl luă de braț și spuse:

– Simon, trebuie să vii imediat cu mine, în port. Îți explic pe drum, ne așteaptă un taxi.

Dar el o privea pierdut, ca și cum n-ar fi înțeles ce spunea. Îl scutură din nou.

– Simon, trebuie să vii cu mine, poate e prea târziu.

El se prijini de spătarul unui scaun.

– Nu pot veni cu tine, murmură el. Nu înțelegi.

– Care e problema, Simon? șopti ea. Ce s-a întâmplat?

Vorbele abia îi ieșeau din gură.

– E vorba de Nina. E... moartă și... A fost înfiorător.

Elsa îl privi fără să înțeleagă la început, apoi și ei i se reflectă oroarea în priviri.

– Nina a murit, șopti ea. Când, cum, unde s-a întâmplat?

– În dimineața asta, devreme, spuse el. Au găsit-o abia de o jumătate de oră. Ne-am certat noaptea trecută după ce s-a întors acasă. Nu știu unde fusese, dar s-a întors pe la miezul nopții. N-o să-ți spun de ce ne-am certat, dar i-am spus că o voi părăsi. I-am spus că m-am săturat, că nu mai pot continua așa, îți jur că nu mai puteam continua. I-am spus că am greșit când m-am însurat cu ea. I-am spus că ne vom despărți și că-i voi da mulți bani. S-a înfuriat, a spus că nu poate fi adevărat, dar când am convins-o că așa era, ea... ochii lui erau plini de groază. Cred că a înnebunit, spunea lucruri uimitoare. Că în câteva săptămâni va fi cea mai importantă persoană de pe insulă. Spunea că a făcut-o pentru mine și că dacă n-o iubesc se va sinucide. M-a speriat. I-am spus că și-a pierdut mințile, am încercat s-o calmez, dar era complet isterică. În cele din urmă a fugit în noapte. M-am luat după ea, strigând-o, dar nu

mi-a răspuns. Am căutat-o pe întuneric, dar în cele din urmă am renunțat și m-am întors la hotel. Credeam că poate s-a întors și o voi găsi în pat, dar nu era acolo. Am așteptat-o toată noaptea. N-avea sens s-o mai caut pe întuneric. În zori am luat angajații în care aveam încredere și am început o căutare organizată. Am găsit-o acum o jumătate de oră... pe niște stânci, în apă.

Elsa nu spuse nimic. Îl atinse pe umăr și spuse:

– Îmi pare rău, Simon, dar nu pot face nimic.

– Nimeni nu poate face nimic. N-am iubit-o, dar asta mă face să mă simt și mai rău. E îngrozitor să mă gândesc că n-am iubit-o, când ea m-a iubit atât de mult. Poate că n-a avut încotro.

– Poate, sugeră Elsa blând, n-a făcut-o doar pentru că te iubea, Simon. Mereu am considerat că era dezechilibrată.

– Așa crezi? Și eu m-am gândit la asta, dar nu vreau să-mi amintesc. Nu acum că a murit. Vreau să-mi amintesc lucrurile frumoase despre ea. Cred că așa i-ar plăcea, nu crezi?

– Da, sunt sigură că așa i-ar plăcea, Simon, și sunt sigură că așa vei face.

Elsa uitase de Cherry și de ce venise la hotel. Își aminti când privi ceasul: era douăsprezece fără un sfert. N-aveau cum să ajungă la vapor înainte să plece. Totuși, trebuia să acționeze într-un fel.

– Simon, spuse ea, nu te mai gândi la Nina. A murit. Dar Cherry e vie și trebuie să facem ceva.

– Ce e cu Cherry? întrebă el ridicându-și capul.

– Pleacă la douăsprezece cu odiosul de Brown, cu care vrea să se mărite.

– Cum?! Simon lovi cu pumnul în masă. Nu știi ce spui.

– Aș vrea eu, spuse Elsa. Mi-a spus ce avea de gând să facă dimineața asta și n-am putut s-o fac să se răzgândească. Știu că nu-l iubește, nu știu ce motiv ar putea avea. De aceea te-am căutat, am crezut că fiind vechi prieten, o poți influența. Poate o poți opri.

– Măcar l-aș putea strânge de gât pe porcul de Brown, spuse Simon, dar ai spus că vaporul pleacă la prânz? N-avem cum să ajungem în port până atunci.

– Știu. Oh, Simon ce să facem? Aș da orice s-o împiedic pe Cherry să-și distrugă viața.

– Cred că pleacă pe Lalitta, a Liniei Bernard. Îl cunosc bine pe contabilul vaporului. Dacă aș putea să-i vorbesc la telefon, ar putea face ceva. Merită să încerc.

Intră în birou și Elsei i se păru o eternitate până se întoarse.

– Credcă e în regulă. Domnul Manton, contabilul, mi-a spus că Cherry a plecat de pe vapor împreună cu Fitzgerald.

După ce Harry plecă, Nicolas și Cherry se priviră. Fața lui Cherry era foarte palidă, se simțea ușurată și puțin umilită. Crezuse că făcea un mare sacrificiu pentru Nicolas și acum înțelegea că se purtase ca o proastă și asta o înfuria. De ce nu-i spusese adevărul despre Harry noaptea trecută? De ce o lăsase să continue mascarada? Obrajii i se înroșiră de furie.

– Sper, spuse Nicolas ridicând o sprânceană că nu ești supărată că te-am smuls din brațele viitorului tău mire în felul acesta dramatic.

– Ba da. Mă atașasem de Harry.

– Vrei să spui de Nicholas Freeman, zâmbi el. Ar fi lipsit de delicatețe să întreb dacă ești supărată că l-ai pierdut pe el personal, sau doar pentru că ai pierdut un posibil soț?

Asta era prea mult!

– Te amuză să râzi de mine, Nicolas? Din punctul meu de vedere, te-ai purtat mizerabil. Parcă ai fi râs de mine!

– Și dacă am făcut-o, nu crezi că o meritai, prostuță mică?

– Cum îndrăznești să-mi spui prostuță?

– Scumpa mea, comoara mea, e mai bine așa?

– Nu sunt scumpa ta sau comoara ta, spuse ea mânioasă.

– Ei bine, nu ne vom certa din cauza asta momentan, dar să ne întoarcem la discuția dinainte. Cred că ai meritat ceea ce ți s-a întâmplat în dimineața asta. Mi-ai spus odată că nu ești romantică, dar necazul tău e că ești. Cine altcineva, dacă nu o persoană romantică, și-ar fi imaginat că trebuie să-și țină cuvântul de onoare dat unui escroc? Noaptea trecută am știut exact ce se întâmplase între tine și Harry Brown, de ce i-ai promis că te măriți cu el și că pleci cu el astăzi, dar nu credeam că vei insista să te ții de cuvânt. M-am gândit că poate ți-a plăcut.

– Să-mi placă!

– Sigur, draga mea, râse el. Poate că în adâncul sufletului ne plac situațiile melodramatice, viața e melodramatică. Totuși o notă de umor sănătos merge împreună cu melodrama. Asta am încercat să fac dimineața asta.

– Cu siguranță, ai reușit, spuse ea rece.

– Mulțumesc, scumpo. Acum n-ar fi mai bine să ne gândim cum îți luăm bagajul de pe acest vapor? Trebuie să plece în cinci minute.

– Nu vreau să-mi iau bagajul de pe vapor. Voi pleca. M-am săturat de Insula Locus și de toți cei de pe ea.

El veni repede spre ea și o luă pe sus râzând.

– Acum, fii fată bună și nu mai juca teatru. Știi bine că dacă urăști Insula Locus, cel puțin nu-i urăști pe toți cei de pe ea. Nu-l urăști pe Simon, n-o urăști pe Elsa Sampson și pot spune cu modestie, nu mă urăști pe mine.

– Ba da, exclamă ea lovindu-l cu pumnii în piept. Ai râs de mine și...

Dar el îi acoperi gura cu sărutări. La început ea se luptă, apoi le suportă, iar după aceea îi răspunse la ele cu pasiune. Ținându-l strâns după gât ea spuse:

– Oh, Nicolas, scumpule, să nu mă lași niciodată să plec.

El râse din nou, de data aceasta cu tandrețe și o strânse în brațe.

– De când te-am văzut prima dată, n-am vrut să te mai las să pleci, spuse el.

***

Trei zile mai târziu, în ziua stabilită pentru revolta localnicilor, trecuse de prânz și atmosfera era liniștită. Nu era surprinzător. Principalii conducători ai revoltei erau în închisoare și domnii Jacob și Smyth călătoreau spre Anglia pentru a fi judecați pentru contrabandă. Harry Brown, alias Nicholas Freeman, dispăruse.

Simon făcea ordine la hotel înainte să plece. După moartea tragică a soției sale, compania care deținea hotelul Grand Palm îi oferise postul de manager al unui hotel similar de pe o altă insulă. Acceptase, recunoscător.

Cherry și Nicolas stăteau într-un colț umbrit al verandei hotelului, bând cocteiluri reci cu paiul.

– Imaginează-ți ce ar fi simțit Simon dacă ar fi fost de față la căsătoria noastră, spuse Nicolas.

– Mai e și Elsa.

Fața lui Nicolas deveni gravă.

– Mă tem că nici Elsa nu va putea veni. Nu-și poate părăsi soțul care se simte foarte rău. Dar poate așa e mai bine. Ar fi băut și mai mult și acum... ea va putea să plece cu copii în Anglia. E mai bine să plece cât încă mai are amintiri frumoase despre el.

Cu tristețe, Cherry fu de acord.

– Dar problema noastră e nerezolvată, draga mea. Pe cine vom avea ca martor? Aș sugera...

– Julian! strigă ea. E Julian Wright!

Nicolas se ridică și el.

– Cine dracu mai e și Julian Wright? Apoi, văzând un tânăr înalt, cu frunte înaltă, exclamă: E bărbatul care te-a condus la vapor când am plecat din Tilbury?

Cherry dădu din cap că da. Apoi alergă spre el.

– Julian! strigă ea.

Julian se opri, ca și cum îl lovise ceva. O clipă mai târziu îi strângea mâinile și fața îi strălucea.

– Cherry, exclamă el. Pe tine venisem să te văd.

– Ai venit să mă vezi, Julian?

– Sigur, doar nu credeai că voi sta acasă printre cărți juridice, după ce am descoperit secretul de a savura viața. Voi lăsa cărțile deoparte șase luni sau un an, m-am distrat pe vapor! Slavă Domnului că luasem lecții de dans! Am dansat în fiecare seară până după miezul nopții și... Vorbea aprins, ca un băiat în prima vacanță adevărată.

– Oh, Julian, mă bucur că te-ai distrat! îl întrerupse ea.

– Și mă voi distra și mai tare, Cherry, spuse el strângându-i mâna. Mă voi distra și mai bine, acum că te-am găsit.

– Oh, Julian, spuse ea jenată și tristă. După ce venise până aici s-o vadă, i se părea groaznic să-i spună că în acea după-amiază se mărită cu altul!

– Ce e? întrebă el. Nu te bucuri că mă vezi? Nu mai puteam suporta Londra după ce ai plecat. Am crezut că-ți voi face o surpriză. Ești mulțumită?

–Bineînțeles că mă bucur, Julian, spuse ea. Dar... vreau să cunoști un prieten de-al meu.

I-l arătă pe Nicolas și se îndreptară spre el. Julian îl privi suspicios.

– Un prieten de-al tău? Dar e scriitorul care te-a angajat, nu-i așa?

– Nu mai lucrez pentru el, zâmbi ea enigmatic.

– V-ați certat?

Ea zâmbi melancolic.

– Da, ne-am certat. Mereu ne certăm, poate că de aceea ne vom căsători în după-amiaza aceasta. Cel puțin nu ne vom plictisi!

– Să vă căsătoriți? Te măriți cu el în după-amiaza asta?

Cherry îi atinse brațul.

– Da, Julian. Îmi pare rău.

Se lăsă tăcerea, apoi Julian zâmbi.

– De ce să-ți pară rău? Ești fericită, Cherry, și mă bucur.

– Oh, Julian, ce scump ești.

Nicolas li se alătură.

Mai târziu, după ce băuseră vreo două rânduri de cocteiluri, Nicolas îl bătu pe Julian pe umăr și-i spuse:

– Ai picat la țanc! Ești soluția problemei noastre, trebuie să ne fii martor.

– Încântat, spuse Julian. Îi zâmbi lui Cherry și adăugă: chiar sunt încântat, Cherry. Cine va fi celălalt martor? întrebă el.

– Asta e problema, se strâmbă Nicolas, nu mai avem un martor.

– Pot să vă fac o propunere? întrebă Julian și roși puțin. E o fată care a fost pe vapor cu mine. De fapt, stă în acest hotel. Noi doi, ei bine... am dansat mult și e drăguță. De fapt, Cherry, dacă nu m-aș fi gândit la tine... spuse el și tuși jenat.

– Du-te și invit-o, spuse Nicolas entuziasmat și după aceea vom lua o cină memorabilă împreună. Dar ai grijă, dragostea e contagioasă.

Julian râse și spuse:

– Nu cred că m-ar deranja, mă duc s-o caut pe Betty. Sper să fie liberă în după-amiaza asta.

Se duse și o găsi. Era o brunetă cu ochi căprui și un zâmbet cald.

– Va fi minunat, fu ea de acord. Julian, ezită ea, pe fata asta veniseși s-o vezi?

Julian întrebă surprins:

– De unde știi că vroiam să văd o fată?

– Am simțit, spuse ea zâmbind. Dar acum că se mărită, e în regulă, nu-i așa?

Julian o luă de braț.

– Așa e, e în regulă. Acum, hai să te prezint mirilor. Sunt un cuplu fermecător.

Când se apropiară, Nicolas tocmai îi spunea lui Cherry:

– Trebuie să-ți fac o mărturisire, Cherry scumpo. De fapt, nu sforăi; sper că nu ești dezamăgită?

Sfârșit